

H O À N G H Ả I L Â M

Truyện ngắn

S a o a h H
L a i L a y
C H Ồ h G e m

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC **vh**

Mục lục

- [Chương 1: Biển Không Có Sóng](#)
- [Chương 2: Cà Phê Đen Và Sinh Tố Xoài](#)
- [Chương 3: Đêm Tàn Gánh Hát](#)
- [Chương 4: Đùng Liên Lạc Với Em](#)
- [Chương 5: Hoa Biêng Lạnh](#)
- [Chương 6: Mưa](#)
- [Chương 7: Phận Đàn Bà](#)
- [Chương 8: Sao Anh Lại Lấy Chồng Em](#)
- [Chương 9: Thê Lang Thê Lang](#)
- [Chương 10: Cơn Mưa Rừng Đã Ngớt](#)
- [Chương 11: Xe Lăn](#)
- [Chương 12: Con Đò Vô Tích](#)
- [Chương 13: Hoàng Tử Và Công Chúa](#)
- [Chương 14: Hạt Cát](#)
- [Chương 15: Mưa Lá Tre](#)
- [Chương 16: Những Con Thú Trong Đoàn Xiếc](#)
- [Chương 17: Tìm Đường Lên Trời](#)
- [Chương 18: Maria Huyền Ân](#)
- [Chương 19: Mộng Tam Hoa](#)
- [Chương 20: Nhà Văn](#)
- [Chương 21: Trời Không Tắt Nắng](#)
- [Chương 22: Trong Đám Cưới](#)
- [Chương 23: Vườn Hoa Và Sở Thú](#)
- [Chương 24: Xe Người](#)

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Biển Không Có Sóng

Vẫn rặng phi lao ngày trước, nó xanh thẫm, gió rít lên tận trời. Minh ngồi trên cát, mắt hướng thẳng ra con thuyền duy nhất trên biển, nằm lặng im. Có quá nhiều thứ xác xơ, vỏ ốc, tảng xốp, củi mục. Chai nhựa rất nhiều, vỏ nước ngọt Sting, bên trong mỗi chai đều có một mảnh giấy, cuộn tròn.

Minh mở nắp, một chai, hai chai, tổng cộng là hai mươi ba chai nhựa có mảnh giấy ghi “Em nhớ anh!”. Dòng chữ quá chừng quen thuộc, số chai bằng với số tuổi của Miu. Minh gom tất cả chai Sting vùi xuống cát, hai mươi ba mảnh giấy anh xếp gọn, đặt ngay ngắn vào ví rồi trở lại nhìn biển. Không có con sóng nào, biển mùa đông lại lạ lùng đến thế. Ông Viễn đứng đằng sau nhìn Minh thở dài.

- Con định đứng đây cho đến đêm?

Minh quay lại ôm chầm ông Viễn, khóc.

- Bố ơi! Con có lỗi với Miu.

- Cắt! - Tiếng đạo diễn hô to, người đóng vai ông Viễn cười hể hả rồi đi uống nước. Người đóng vai Minh vẫn đứng nhìn biển trân trân. Bạn của anh chụp mấy bức ảnh tung lên facebook, giật status “Kẻ bạc tình nhưng trông si tình thấy ớn”. Họ đưa anh xem. Đúng rồi, đây mới chính là người đóng vai Minh.

Đường làng, chập tối người vắng tênh. Bây giờ là mười chín giờ ba mươi, Trung xem đồng hồ. Không phải là con đường này, đường về nhà

Miên qua thị trấn Hạ Đan rẽ phải, đi qua cánh đồng đến xóm An Minh có cửa hàng bán vật liệu xây dựng rẽ trái.

Đường này không phải. Đây là lần thứ hai Trung tìm về nhà Miên. Trên năm mươi cây số với bao xóm làng, lạc cũng phải. Điện thoại của Miên, Trung bắt máy, anh nói với Miên rằng anh đang chạy xe. Đi đâu? Miên hỏi, "Lát anh điện lại". Trung đáp rồi cúp máy.

Hay ho thật, Miên nằm xuống chiếc giường nhỏ. Ở đây chán ngắt. Rừng núi bao quanh, tiếng người ít, tiếng thú thì nhiều. Chỉ có tiếng máy đưa học trò là ưa nghe, nhưng chỉ được ban ngày, rộn rã vào giờ ra chơi. Miên không điện lại cho Trung nữa, nhưng cứ nằm chỏng chơ thế này rồi cũng không thể nào ngủ được. Miên đã quen với sự quan tâm từ phía Trung, dù đó là tin nhắn vu vơ, thậm chí là cuộc gọi nhờ. Miên gửi đi một tin nhắn: "Anh đang ở đâu?". "Thử đoán xem", Trung đáp lại. "Nhà anh". "Không phải, sai rồi". "Thế ở đâu?" "Nhà người khác". "Nhà T. à?" "Gì chứ, thôi để anh nói, anh đang ở nhà em". Miên ngạc nhiên, hạnh phúc. Mặc dù không có Miên ở đây anh vẫn tìm về. "Khùng thật đấy". Miên nhắm lại rồi trùm chăn kín mặt.

- Trung, nghỉ ngơi để diễn cảnh hai chứ?

Tiếng người đóng vai ông Viễn vang lên, mọi người nhìn Trung lắc đầu. Nhập vai kiểu đó mà đóng "Ma đao thần chưởng" chắc gay go quá. Trung quay lại, đôi mắt đỏ lừ trong hàng mi dầm ướt.

"Đau mắt quá!" Trung nói, đạo diễn mím môi. Ông ta tới sát nhìn Trung.

- Quay luôn những cảnh buồn nhé? Kể cả cảnh buồn tạm bợ. Hiếm khi có đôi mắt chán nản như vậy.

Trung lặng im. Quay phim cứ quay, diễn viên cứ diễn. Tối, đoàn làm phim lên xe trở về còn Trung ở lại. Chẳng mấy ai hài lòng về việc này

nhưng họ tôn trọng quyết định của Trung. Người đóng vai ông Viễn tới vỗ vào vai Trung về cảm thông.

- Hay là chú ở lại với con?

- Thôi chú về với đoàn cơm nước cho ổn. Con ở đây được mà.

- Ờ thôi chú về hen, mai nói chuyện.

Chiếc xe ô tô bốn mươi chỗ ngồi chật kín. Khi xe lăn bánh người dân vùng biển còn đứng ngó ngang. Cuối cùng họ vây quanh nhìn diễn viên chính, họ hỏi tên phim, tháng nào phát, phim bao nhiêu tập để xem làng họ lên phim có đẹp không. Và câu cuối cùng họ hỏi Trung ở lại đây để làm chi. Trung đáp, cháu có người quen ở đây.

Khoác ba lô lên vai, Trung cuốc bộ vào tận thôn Cửa An. Làng xóm vẫn như mười năm về trước, đi qua ủy ban xã, rẽ trái là tới nhà Miên. Trung đứng trước sân, không ai nhận ra anh cả. Quá nhiều thứ đổi thay, từ khuôn mặt, dáng vóc cho đến mái tóc của anh. Ngày mới về đây Trung hơi gầy, dáng nhỏ, đầu lúc nào tóc cũng chỉ độ một phân. Ông Thiện ba Miên thường đùa Trung là bộ đội nhỏ. Giờ anh bộ đội nhỏ đứng nhìn ông Thiện miệng cười như khóc, cái đầu nghiêng qua bên phải để sóng tóc đổ về một bên. "Trung phải không con?" Ông Thiện mấp máy môi sau hồi lâu lục lại trí nhớ mình, Trung thả ba lô giữa sân gạch tiến tới ôm gọn người ông Thiện.

- Bố ơi! Con nhớ bố quá!

Bóng đèn đã qua bao năm tháng bị bồ hóng bám vào đen ngòm, Trung bắc chiếc ghế lên ghế và lấy cái khăn ướt lau. Ông Thiện ngồi nhìn Trung cười, ánh mắt sáng trên khuôn mặt chi chít vết đồi mồi và cái miệng móm mém.

Bà Cẩm ngồi kế bên cứ hấp háy mắt: "Trung? Tui không nhớ ra?" "Thì thằng Trung bạn của Miên, mấy lần về uống rượu với tui đó". Bà Cẩm vẫn không nhớ được nhưng rồi bà nói, hèn chi mặt thấy quen. Ông Thiện quay về phía Trung.

- Con về có việc hả con?
- Con theo đoàn làm phim bố ạ.
- Con không làm báo nữa à?
- Họ đề nghị con nhận một vai diễn, con làm diễn viên.

Ông Thiện thở dài.

- Miên mà biết được như vậy nó sẽ rất vui.

Sáng, Trung để lại ba lô nhà ông Thiện rồi ra biển đóng phim. Trung dặn ông là tối Trung sẽ về, Trung ở đây thêm bốn ngày nữa sau đó Trung lên rừng, đi quay mấy cảnh ở tận biên giới. Ông Thiện không nói chi, biển - rừng, ở hai nơi ấy đều có bóng dáng Miên. Ông đứng nhìn Trung đi khuất sau hai cây dừa, rặng phi lao rồi mất hút về con đường xa ngái.

- Cậu tươi tốt trở lại rồi. Vào làng được ăn nem rồng chả phượng nhỉ!

Đạo diễn bắt tay Trung, anh cười đáp lại. Kịch bản "Biển không có sóng" của biên kịch đã quá cố, ký bút là P.M khá hay. Người thừa kế "gia sản" này còn rất trẻ, nghe thế chứ Trung chưa hề gặp. Xưởng phim mua kịch bản này khá đắt, hai trăm triệu đồng cho kịch bản phim một tập xưa nay hiếm. Nhưng cũng đáng đồng tiền các bạc, từ kịch bản cho đến cả ê kíp làm phim hứa hẹn cho mùa thắng giải. Đây là vai diễn đầu tiên của Trung nhưng ngó bộ đó không còn là vai. Tựa như cuộc đời. Nếu thế thì buồn biết mấy.

Miu đã nằm lại trên biển trong một đêm trăng, hơi thở cuối cùng trút đi bên tờ giấy lạnh ngắt vừa ghi xong chữ “Em nhớ anh”. Vì sao Miu chết? Bí ẩn này được hòa trộn vào trăng, vào sóng biển, vào cát, vào sự thức tỉnh của tâm hồn trong tiếng gọi của Minh. Trung gầy đi trông thấy, cũng chẳng cần hóa trang cho đoạn Minh gục xuống trên cát để lữ mỗi đúc tượng anh trên bờ biển mênh mông.

Vẫn như thế, từ ngày bộ phim được quay cảnh đầu tiên đến khi đóng máy, biển vẫn không có con sóng nào. Mọi người thấy lạ, chẳng lẽ đất trời cũng đã thấu hiểu cho nỗi đau đã từng xảy ra với đôi tình nhân? Hay chính nơi đây là khung cảnh chính để tác giả dựng xây kịch bản? Trung còn một đêm, sáng mai anh phải đi nhờ xe lên thành phố để theo đoàn. Chiều thất thểu trở về, Trung nằm nhào người lên chiếc giường đã cũ.

Ông Thiện đứng nhìn ngẩn người. Ông biết, rằng Trung rất nhớ Miên. Chiếc giường này Trung và Miên đã ở bên nhau một đêm. Giường có chiếc cửa sổ bị hỏng, ngó ra sau là rặng phi lao, dọc đường ra biển có hàng dừa thẳng tắp. Trên đôi mắt của người đàn ông đã già nhòe ra ít nước mắt bám chặt trên làn da nhăn nheo.

- Bỏ đi con à, nếu đeo mãi chuyện về Miên con sống chi nổi.

Trung nằm nghiêng người lại đằng sau vách. Tắm chặn hứng nước ướt nhẹp. Tóc Trung đã bạc trắng khi anh mới bước sang tuổi bốn mươi. Từ ngày Miên mất, tóc Trung đã chuyển sang màu trắng. Qua mấy lần nhuộm, chân tóc vẫn lộ ra. Ông Thiện đã nhận ra nó khi Trung nghiêng đầu chào ông. Hôm nay vẫn can rượu đây, ông uống ít mà ngó Trung thì nhiều. Trong đờn đau, khắc khoải. Trong lặng im và trống vắng. Trong sự chờ mong chợt vỡ òa ra khi Trung cạn thêm chén rượu.

- Bố, lên rừng quay xong phim con về ở hẳn đây bố nhé?

- Không được đâu con.

- Bố không thương con ư?

- Bố không thương con hóa ra bố phụ lòng Miên sao? Miên đã nói, bố hãy thương anh ấy, con yêu anh ấy hơn cả bản thân mình.

- Vậy sao bố từ chối con?

- Con cần được sống thành thoi hơn con trai ạ.

Chín giờ tối, rồi mười giờ, Trung say khướt. Anh vịn vào ông Thiện để đứng dậy rồi dật dờ đi ra phía biển. Ông Thiện bám chiếc đèn pin tù mù theo sau, kể đến là bà Cẩm. Ba con người ngồi cạnh nhau trên cát. Trăng lên muện nhưng sáng hơn thường lệ. Ba khuôn mặt đều hướng về phía biển, họ lặng im.

Họ cùng yêu thương một người là Miên. Ngày Trung mới đến đây, ông Thiện đã nhận ra điều đó. Hồi đó Miên chuẩn bị được gửi đi đào tạo. Ông nói bóng gió rằng mai một Miên đi học, Trung sẽ nhớ phải biết. Trung cười hể hả như để xua đi điều gì đó bằng một câu nói mà tới bây giờ anh vẫn nhớ. "Con và Miên, mỗi đứa một nơi ít gặp nhau mà". "Nhưng mà anh em bây giờ thương nhau". Trung lặng im thừa nhận, một điều khác nữa anh không thể gạt đầu đồng ý với câu nói của ông Thiện vì cả Trung và Miên đều có gia đình.

Đêm về khuya, sương rơi ướt đầm ba mái đầu. Cơn gió nhẹ chợt đưa rặng phi lao vi vu. Phía biển vẫn bình yên đến lạ. Trung mở lời trước, vẫn câu hỏi bấy lâu nay, vẫn điều nghi vấn bấy lâu nay khiến Trung mất ngủ suốt chục năm có lẻ.

- Bố, con có quyền được biết...

- Con à...

- Bố không nói, con có chết cũng không cam lòng.

Bà Cẩm chột nấc lên, bà quay về phía Trung giọng nghẹn ngào.

- Mẹ nhớ ra con rồi, con về trong đêm, trước đó con có về với Miên một lần...

- Dạ, - Trung đáp nhỏ. Anh ngoắc tay đằng sau lưng ông Thiện nắm lấy bàn tay nhăn nheo, gầy xơ của bà Cẩm.

- Lần đó, bố biết sẽ mất Miên mãi mãi. Bố bắt lực trước bóng tối vây quanh đứa con của mình, bố cam chịu, Miên cũng đã cố chịu tới mức có thể rồi con à. Bố biết con thương yêu Miên, nhưng hai đứa con chỉ có chừng đó...

Ông Thiện đặng hắng, bà Cẩm tiếp lời chồng.

- Hôm đó, nó ôm chầm lấy mẹ mà khóc. Nó nói với mẹ rằng nó đã yêu con. Lúc đó, mẹ tưởng chừng như nghe nhầm, mẹ nâng cằm Miên lên nhưng Miên cứ cúi gằm mặt rồi dúi vào ngực mẹ. Nó nói, con không biết phải làm sao cả. Miên còn hỏi mẹ đấy có phải là tội lỗi không? Lúc đó mẹ đã không trả lời được con của mẹ một lời nào. Mẹ làm mẹ mà vô nghĩa như thế.

- Miên khóc liên tục mấy hôm, bố đã điện thoại cho con nhưng thuê bao không liên lạc được. Sau bố phát hiện chiếc điện thoại tắt nguồn nằm trong túi áo của Miên. Nó nói với bố nó đã trả con về phía gia đình, nó không thể vượt qua cảm giác tội lỗi. Hôm sau, Miên nói nhiều đến những kỷ niệm, trong đó nhiều nhất là kỷ niệm của hai đứa. Nó kể chuyện hai đứa ở cùng nhau hôm ba mươi tết, nó hạnh phúc khi nhớ về đoạn dốc nào đó mà hai đứa gặp nhau... Ngày đó bố đã không rời xa nó nửa bước. Đêm trăng sáng nhất trong mùa đông, Miên lặng lẽ nằm yên bên bố, khi nó viết xong dòng chữ để gửi cho con “Em nhớ anh”...

Trong tiếng gà gọi sương, Trung vẫn ngồi cạnh hai người già. Anh nghe tất cả câu chuyện về Miên, về cuộc tình của hai đứa. Bố không cho đó

là tội lỗi, nhưng hai đứa quá khó để đến với nhau. Ông Thiện nói, giọng trầm buồn. Nếu con gạt được qua chuyện cũ, con có thể ghé về đây thăm bố, hãy mang theo gia đình con. Vì bố biết, Miên đã rất yêu gia đình của con, yêu đến mức hi sinh chuyện tình cảm của riêng mình. Cũng vì thế Miên đã chấp nhận rút lui.

Trung bước đi trong tiếng gà gáy héo hắt, anh ngoái đầu nhìn lại. Bố mẹ Miên đứng ở hai gốc dừa dõi mắt nhìn theo. Miên mất, hai người già sống nương tựa vào nhau trong năm cùng tháng hết của đời người. "Con sẽ quay trở lại bố à", Trung nói rồi vội vàng bước đi khi xóm làng đang im lìm trong giấc ngủ. Hai bàn tay nhăn nheo chùi lên khóe mắt, cuộc sống có thể trở trêu đến thế là cùng. Họ lặng lẽ chấp nhận chút tình yêu, rồi lặng lẽ chấp nhận từng nỗi đau khiến lòng mình tê dại. Đáng ra, như biển mùa đông thì phải có sóng, sóng to là đằng khác. Nhưng không, biển đã quá bình yên.

Phim “Biển không có sóng” thắng liền ba đề cử trong một mùa giải. Trung nhận giải thưởng “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất”. Cầm chiếc cúp trên tay, mắt Trung như chết lặng đi giữa hàng trăm người. Khi ở hàng ghế thứ nhất trong hội trường chợt có một đôi mắt sáng rất giống Miên. Trung đặt cúp xuống bục, anh tiến tới rất gần người đó không có chút ngại ngần. Người đối diện Trung mỉm cười trao cho anh một bó hoa tươi.

- Tôi là người thừa kế gia sản đó, - kịch bản phim của tác giả P.M

- P.M?

- Đúng, là Phạm Miên thưa ông.

Khán phòng hàng trăm người lặng im để nghe cuộc trò chuyện. Nhưng để thấu hiểu nó chỉ có hai người.

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cà Phê Đen Và Sinh Tố Xoài

Tôi là người viết văn. Hẳn tôi đã đem đến cho người đọc nhiều sự bất ngờ, thậm chí là cả sự thất vọng với những gì diễn ra trong tác phẩm của mình. Và từ cuộc sống, nó đáp trả tôi điều tương tự. Đôi lúc hơi nhiều, cả bất ngờ và thất vọng.

Nhưng tôi đã không viết lại, nó dần đi vào lãng quên. Câu chuyện hôm nay tôi chộp ngay nó, lưu vào máy di động ở sim chủ với cái tit Cà phê đen và Sinh tố xoài. Không kỳ cục lắm, thậm chí nó rất gợi và hay.

Khi tôi nhìn anh Cà phê đen, anh đến quán một mình với vẻ thanh lịch. Quần Áo với chiếc áo hiệu rất đắt, chiếc thắt lưng cùng tông với giày, màu nâu. Cà phê đen bước vào quán và mọi ánh nhìn đều đổ về anh, cả đàn ông và phụ nữ. Không loại trừ tôi, tôi là một cô gái ưa nhìn. Từ nhỏ, tôi đã mê những người đàn ông có sắc và thanh lịch. Cà phê đen thật chuẩn men.

Sáng hôm đó, tôi ngồi một mình. Cô bạn văn của tôi đã không đến và tôi đọc chiêm Cà phê đen trong mắt mình. Anh chàng này từ cách ngồi đến kiểu uống trà không chê vào đâu được. Loại trừ chuyện anh ta hút thuốc. Điều thứ nhất Cà phê đen nhả khói khiến tôi thực sự khó chịu, nhưng đến điều thuốc thứ hai. Tôi đã không ngần ngại nhìn chăm chăm vào anh, vào khuôn mặt trắng hồng với râu quai nón phủ quanh, với mái tóc gợn sóng.

Việt Nam mình cũng có người đàn ông đẹp quá đất thế ư? Tôi lâu bầu một mình và dường như Cà phê đen nghe được, anh đưa mắt nhìn về phía tôi. Tất nhiên là vùng tôi ngồi sáng bởi ánh nhìn đó. Quái lạ, tôi lục tìm ký ức của mình. Trông Cà phê đen quen ngộ lắm! Mình đã gặp anh ta ở đâu

đó. Trên facebook? Không chắc lắm. Trong một cuộc hội thảo hay trên đường đợi tàu? Cũng không chắc nốt. Nhưng chắc chắn là tôi đã gặp rồi. Không sai, tôi đã gặp ở đâu đó mà tôi không còn nhớ. Nhưng chắc thế, tôi đã gặp.

- Cho thêm một sinh tố xoài em ơi!

Cà phê đen gọi phục vụ. Tôi buồn, thực sự thất vọng. Cà phê đen đã có người yêu. Ly sinh tố xoài chứng minh cho điều đó. Phải là người thân thiết mới chọn cho nhau đồ uống khi đến quán. Chắc rồi, Cà phê đen đã có người yêu!

Đó phải là người con gái xinh hơn tôi. Tự dưng, tôi tin đến phụ mình. Ly sinh tố xoài được phục vụ đem ra trong vòng chưa đầy năm phút. Cà phê đen đặt ly rồi anh ta dịch chiếc ghế lại bên cạnh mình. Đấy, ngay ngắn cho nàng xuất hiện. Chàng cầm cốc cà phê quấy đều rồi cho đá, gói đường bị hắt hủi. Bây giờ lắm người thận trọng với những thứ ngọt ngào, nó làm hư bản thân khi liều lên quá.

Cà phê đen đặt chiếc cốc lên môi, tôi giật thót mình. Tuồng như cánh môi tôi nằm dưới chiếc cốc mà anh ta nâng lên. Thật là kỳ quái. Tôi có thể mơ hồ nghĩ ra điều ấy ư? Không! Tôi chọn thêm nước uống để xua đi những điều vớ vẩn diễn ra trong mình. Phải thế thôi, và tôi gọi phục vụ.

- Rum nhé cô bé.

Và cô bé mang rượu đến chỗ tôi. Cũng là một điều quái lạ vì không ai dùng thứ đó vào buổi sáng trong một quán cà phê, đàn bà lại càng không. Dường như có quá nhiều điều bất thường đến xung quanh tôi khiến Cà phê đen chú ý. Anh ta nhìn về phía tôi còn tôi thì nhìn những cây bướm hồng lung lẳng những cành hoa.

- Cô có điều gì không vui à? - Anh ta hỏi tôi, tôi thực sự bối rối và tỏ ra vụng về. Tôi đã nâng chiếc cốc lên đánh ực một ngụm rồi trả lời anh ta.

- Dạ... anh hỏi tôi?

- Vâng, tôi thấy cô có tâm sự.

- Sao cơ ạ? Tôi bình thường mà. Ý anh là thứ này? - Tôi đưa ly rượu rum lên tay lắc đều.

Cà phê đen cười, đôi mắt anh lúng liếng và đôi môi rất gợi. Tôi định bước qua đó nhưng ly sinh tố xoài đã ngăn tôi lại. Tôi mạnh mẽ thế kia nhưng không vượt được một vật tĩnh đến không ngờ. Để cắt đi sự lúng túng, tôi vờ nghe điện thoại của người bạn thân.

- Ừ, không đến sao không báo trước. Mình ngồi một mình, đến không? Ừ, mình đợi đấy nhé... ừ, cái truyện vừa rồi đang đọc được đấy. Viết về thế sự hay...

- Cô là nhà văn à? - Cà phê đen hỏi tôi.

- Vâng, gần như thế. Tôi viết tự do.

- Điều gì khiến cô quan tâm nhất?

- Con người, sự giản dị của họ. Rất đời thường. Tôi thích thế. Tôi không muốn làm nhọc người đọc khi họ phải tìm trong tôi nhiều triết lý của cuộc sống. Triết lý là đời thường, rất bình thường.

Tôi đã xoắn ra một tràng như kẻ dở người, còn Cà phê đen nhả khói lên cuộn vào tóc anh ta bằng bạc. Ly sinh tố xoài vẫn nằm trên bàn, phía tay phải của anh ta.

Tôi không ngờ mình hẹp hòi đến vậy, khi ghét chiếc ly đựng trong mình thứ thơm tho và thanh vị như xoài. Tôi cũng từng thích nó, nhưng lâu rồi tôi đã không dùng đến. Nó đắt đỏ và tỏ ra không hợp với người viết văn. Tôi đã chọn bao thứ để thay thế nó, nhiều nhất phải kể đến cà phê đen. Tôi

có thể uống nó mọi lúc, mọi nơi. Tuy mất nhiều thời gian với nó nhưng bù lại tôi được trả nhiều ý tưởng vừa đến. Như khi viết câu chuyện này chẳng hạn. Nếu không có cà phê đen, hẳn tôi đã không có nó.

- Cô đi một mình à?

- Vâng, hiện tại như thế. Bạn tôi bận công chuyện của cô ấy. Thế bạn anh đâu?

- À, khắc nữa đến. Bạn tôi thường đến muộn ba mươi phút để tôi hút xong những điều thuốc.

- Sao anh không bỏ thuốc đi?

- Để làm gì?

- Chiều bạn anh.

- Không phải thế, bạn tôi thích mùi thuốc, rất thích!

Quái! Tôi im lặng. Nó thế đấy, nhiều điều tưởng như trái ngược. Còn hai mươi phút tôi có thể trò chuyện với Cà phê đen trước khi Sinh tố xoài đến (tôi gọi người Cà phê đen đợi là Sinh tố xoài). Điều này có cơ hội quá chẳng? Tôi tự vấn lương tâm mình. Tôi chặc lưỡi, chẳng sao cả.

Cuộc sống, mọi con người đều tìm kiếm cho mình cơ hội, miễn là không đốn hèn khi tìm kiếm hoặc tạo ra nó. Tôi nghĩ và thú vị khi nhìn Cà phê đen đưa đôi mắt mông lung trên tường được dán bằng thứ giấy đầy màu sắc của cánh bướm, của hoa đồng nội. Tôi thích thế, những anh chàng rất đàn ông nhưng cũng hay mơ mộng.

Quán đến gần trưa nhưng vẫn chưa vắng người. Thậm chí có nhiều vị khách đến. Tôi để ý đến Cà phê đen hơn bất cứ vị khách nào trong quán. Dĩ nhiên, đó là mẫu người tôi đang tìm kiếm. Để xem nào, ý nghĩ của tôi lại

chợt về. Cà phê đen từng là người quen tôi đã gặp đâu đó? Phải! Trong siêu thị! Chắc rồi, anh ta trả giá một món hàng mà tôi nghĩ giá nó đã định sẵn. Ồ không, chắc tôi nhầm với một ai đó. Tôi tự đánh lừa mình bằng mắt và cả những chuyện xảy ra trước đây. Tôi bắt đầu hạ giá mình như thế. Tại sao thế nhỉ? Đôi lúc mình tự làm khó dễ mình và mình lại rối tung khi mình không biết mình đang nghĩ gì. Thậm tệ như thế đấy.

Sinh tố xoài đã đến, năm giây cho sự nghi ngờ và xác định lại sự việc. Bất ngờ thật. Khi cánh tay bưng cốc lên và chiếc thìa nhỏ quấy đều thứ nước óng ả.

- Anh hút hết thuốc chưa? - Sinh tố xoài hỏi Cà phê đen.

- Xong rồi, miệng còn thơm lắm!

- Sáng nay sếp quát em làm việc cứ đủng đỉnh. Việc chưa xong nhưng mà em phải gặp anh đã, em nhớ anh.

Tôi lạnh lùng. Ly rum trên tay cạn ráo và tay tôi bắt đầu run rẩy. Bạn đừng nghĩ là tôi ghen hay bất cứ điều gì có thể tương tự thế. Điều bất ngờ đang đến với tôi và khoảng năm phút nữa nó sẽ đến với bạn. Bạn khỏi phải chờ đợi lâu và bạn cũng đừng xem câu chuyện này là một sự tuyên truyền cho ý nghĩ lạ lẫm. Chỉ vì chuyện đến quá nhanh, mà con người cần có thời gian để sắp xếp cho ý nghĩ của mình, phản ứng của mình trước sự việc. Tôi đã không thể về ngay lúc này vì sự thể vẫn diễn ra và tôi muốn kể cho bạn nghe đến tận cùng câu chuyện nên sẽ chứng kiến nó.

Lúc này đây, tôi đang chấp nhận một câu chuyện trong bao nhiêu chuyện mà tôi đã nghe, từng trải qua và chứng kiến. Giờ đây, tôi đang nghe Cà phê đen và Sinh tố xoài trong sự sắp đặt lại. Chuyện rất bình thường của câu chuyện bình thường và tôi sẽ kể bạn nghe.

- Anh không muốn là em sẽ nhớ về anh, chuyện rồi chẳng đi về đâu cả. Không ai chấp nhận chuyện của chúng ta. - Cà phê đen nói với Sinh tố

xoài như thế.

Và Sinh tố xoài mắt ngấn lệ, bàn tay Sinh tố xoài úp lên bàn tay Cà phê đen, hai người họ bất động. Giọng của Sinh tố xoài rất khẽ.

- Em biết anh Hoàng ạ...

Đến đây thì tôi đã nhớ ra, Cà phê đen cũng là một nhà văn ẩn danh nhưng tác phẩm của anh ta rất hot trên thị trường sách. Tôi đã gặp anh ở siêu thị và trên facebook hai lần với mật danh Hoa ngũ sắc. Tôi tự thưởng cho mình bằng trí nhớ tuyệt vời như thế, một ngụm rượu nữa lại được tôi nuốt trọn. Bầu không khí trong quán dường như đậm đặc hơn và khó thở. Cà phê đen có nhận ra tôi không? Chắc có, nhà văn mà, họ rất bén mắt.

- Em biết anh Hoàng ạ - giọng Sinh tố xoài chậm lại – nhưng rồi anh định từ bỏ tình cảm vì những chuyện như vậy ư? Có đáng không? Mình sống cho mình nữa chứ. Chúng ta đâu muốn mình như vậy, chúng ta đâu có sắp đặt cho mình như vậy – Sinh tố xoài nghẹn ngào.

Và quả thật lúc này tôi cũng đang nghe mình nghẹn nghẹn. Những người như họ, câu chuyện của họ tôi bắt gặp nhiều ở trên đời này. Nhiều kết cục tuyệt vọng như một vòng xoáy.

- Thật khó khăn, gia đình anh chưa chuẩn bị cho chuyện này. Bằng cách nào bây giờ? - Cà phê đen nói, - anh nghĩ giữa chúng ta, như ly cà phê đen và cốc sinh tố xoài. Với thuốc lá, với khói thuốc và với những vị khách trong quán. Có thể gọi đang ở trong một ngôi nhà và còn nhiều điều khác xa nhau. Và không nên biết, cứ sống như vậy cho đến khi mọi người quen với câu chuyện này như em đồng nhất giữa khói thuốc và mùi thuốc trên môi anh. Có thể chậm trễ nhưng không là mãi mãi chậm trễ...

Sinh tố xoài đưa tay xiết chặt tay Cà phê đen, mắt Sinh tố xoài sáng lên như có nắng ban mai. Và trong làn gió thu mát rượi những ngày tháng chín, mắt tôi đã rớt bao giọt lệ. Tôi khóc cho ai? Có thể bạn đã thắc mắc

điều đó. Cho ai cũng được cả. Vì giọt nước mắt yêu thương làm lòng mình ấm lại.

Tôi đã nán lại quán cà phê đó cho đến tận trưa, khi mọi vị khách đã ra về. Cả Sinh tố xoài và Cà phê đen cũng tay trong tay ra cổng. Tôi nhìn họ, lòng chột dấy lên điều rất giản dị với đôi bàn tay nhưng mong manh hạnh phúc. Như hạt nắng mùa thu làm ấm lạnh thân gầy. Chợt nhận ra tôi một mình lẻ loi trong quán vắng. Cô bé phục vụ kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ mông lung bởi câu nói rất dè dặt.

- Chị ơi! Hết giờ rồi em dọn bàn được không?
- Chị xin lỗi, cho chị trả tiền. - Tôi đáp lời cô bé.
- Hai anh ngồi cạnh bàn chị họ thanh toán luôn thế rồi.
- Sao thế được?
- Anh nói chị là bạn văn của anh ấy mà.
- Anh nào? Anh Cà phê đen hay anh Sinh tố xoài?
- Dạ, anh Cà phê đen chị ạ.

Vậy đấy, chuyện mới xảy ra hôm qua. Hôm nay về ngang qua quán đó, tôi ngồi chép lại và chia sẻ trên facebook của mình. Nhiều like cho bài viết này trong đó có Hoa ngữ sắc với dòng bình luận “Cà phê đen và Sinh tố xoài sẽ ở trong ngôi nhà có các bạn!”.

Tôi đặt trán mình lên đầu gối và môi mỉm cười. Chợt nhớ mấy điệu nhạc cũ nhưng đã quên lời nên cứ âm ư trong miệng... Hử hử hử hử hử hử hử hử hử.

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đêm Tàn Gánh Hát

Anh hỏi em uống thuốc chưa, em nói rồi. Cũng buồn cười vì hôm nay anh gọi em bằng em.

Mấy hôm trước anh hỏi em là đàn bà hay... đàn ông. Em nói tùy, anh cũng ậm ờ cho qua chuyện. Vì rằng mấy bữa nữa anh đi và em cũng đi, nơi này chỉ còn lại một bãi đất trống trơn với mấy cây cỏ bầm dập bởi cuộc chơi của những người như em.

Với em, cuộc đời không ở lại trên một miền đất nào để chờ xem đoá hoa nở. Em cứ đi trong dòng người lẫn lộn nhưng thiên hạ dễ nhận ra rằng đó là em. Mai một rồi cũng vậy, nghe tiếng em ca họ đến vì không buộc phải trả tiền cho em hát và còn để xem chúng em như thế nào, có cái gì khác với họ không.

Đêm rồi có mấy người vỗ tay khi em hát Nhạc khúc buồn. Em khóc vì nhớ má. Đêm đó anh cũng khóc, không biết vì lẽ gì nhưng tối đó anh đốt những điếu thuốc liên hồi. Vậy mà anh bảo em đừng hút thuốc viêm phổi. Hút kiểu như anh viêm cả cuộc đời luôn. Anh cười khi nghe câu nói đó, mà người như anh buồn có một, hai lần còn như em buồn đến tàn gánh hát.

Nhưng em vẫn sống, vẫn hát, vẫn lang thang. Đêm về ngủ dưới cái sàn đất ẩm ướt để con rít đốt đau quay cuồng nhưng nghe hạnh phúc. Vì con người như em còn biết đau. Anh ngồi cụp mắt, em nói chi nghe tàn nhẫn. Nhưng chừng đó thấm tháp gì, cái ngày ba đuổi em ra khỏi nhà, má chạy theo khóc mới đã đời cho cái sự tàn nhẫn của trần gian.

Ba xấu hổ với mọi người vì em đứng giữa ngã ba của số phận đàn ông và đàn bà. Ngày đó em thương ba hơn thương má, vì rằng cái sự im lặng của người đàn ông còn hơn cả ngàn giọt nước mắt của đàn bà. Em bước đi và nghe ba đang chết bởi cái sự chối bỏ đứa con của mình.

Có mấy mùa xuân em về đến cổng nhưng ba đuổi và em biết mình đang sống trong lòng của ba. Em bước đi khi sau lưng mình có nắng, đó là ánh mắt của ba. Mấy năm sau em cũng có về, về đứng nhà dì Tâm kể bên nhìn ba má lấp ló ở mé con kênh rồi nghe lòng mình ấm. Em gửi dì Tâm chút tiền cho ba má nhưng không quên dặn dò tiền đó không phải là của em. Vì rằng nếu biết được ba sẽ giận dữ mà ném nó xuống kênh, em không tiếc tiền mà chỉ sợ ba tăng huyết áp.

Nghe đến đó anh cười, em sâu như tia hy vọng mà thoát nhìn thì trống trơn.

Đêm nay em hát bài gì. Em nói Định mệnh buồn, với những người như em nỗi buồn thích ở lại và dường như những bài ca như vậy nghe mới chạnh lòng, khán giả mới mua cho năm ngàn đồng một vé cho vòng loại đầu tiên.

Em cũng cần tiền, đủ cho những ngày sống và những chuyến đi. Vậy những lúc đau ốm thì tiền đâu khám bệnh, em có bảo hiểm y tế không? Em phì cười vì phát hiện thấy cái anh này ngây ngô, người trong đoàn lô tô ai mua cho cái bảo hiểm y tế. Mà giả dụ có mua thì nơi đăng ký khám chữa bệnh là bệnh viện Mây lang thang ở trên thiên đình.

Anh cười, em nói chuyện cũng hài hước, chỉ tội ca nghe buồn như cạn một dòng sông. Mà ca hoài chán vậy nghe vẫn buồn sao. Có, lúc nào ca nghe cũng buồn vì nó đã thấm vào xương tuỷ. Khi nào có vị khán giả nào đó mỉm lòng như anh thì em cũng khóc chơi.

Anh nói anh nhớ gia đình, nhớ vợ và hai đứa con. Em cũng nghe từng ngày mong nhớ ba má. Nhưng còn đứa con, em tỉnh bơ để không dính vào giấc mơ đó. Những nơi em qua trẻ con đầy rẫy, thương đứa nào thì mua cho tẩm quà, gói bánh nói chuyện vài câu. Cũng nghe mình thành má thành ba trong một con tim này.

Chừng đó thôi cũng đã đủ, chứ nhận nuôi một hai đứa mai một nó viết làm sao trong phần lý lịch, nó viết sao trong phần khai sinh, trong học bạ ở nhà trường. Người ta gọi những người phụ huynh như em là má hay là ba. Em không miệt thị mình nhưng sợ tội cho đứa con giả dụ. Anh nói phải chi em ở bên trời Tây.

Đêm đó anh về, em nằm trên chiếc võng, lắc lư cuộc đời mình cho dễ ngủ. Nhớ câu nói hồi mới gặp, anh hỏi em tên gì. Em nói Mộng Mi, anh nghe không rõ tiếng Nam nên hỏi lại.

Mộng Mị? Gần như một giấc mơ phải không em? Không, ai dại mà mơ kiểu đó, mơ cái kiểu mình không phải đàn bà cũng không phải đàn ông. Nếu mơ, em mơ mình giống anh. Một bác sĩ có khuôn mặt biết nói, có mái tóc đã điểm sương vì bao năm sống ở núi rừng Trường Sơn. Cái miền Trung này nghèo xác nghèo xơ, còn cái bản người dân tộc này nhìn rụng rời luôn.

Em hát năm bài muốn đứt hơi mà chỉ có một anh dưới xuôi mua cho ba vé. Cái anh có đôi mắt đa tình với bộ râu quai nón nhìn thôi cũng đã chết một con mắt rồi. Nhưng em không đụng vào anh ta như cái cách hành xử của con Mỹ Lệ. Nó đẹp như tây lai và nó làm tình cũng như tây. Sau vụ đó anh râu quai nón cho nó trăm ngàn bồi dưỡng. Em thấy chanh chua, đã bê đê rồi còn làm đĩ!

Đêm thứ hai cái anh râu quai nón cũng nhập nhoạng ở bãi, một lúc sau em thấy con Mỹ Lệ kéo anh ra ở một cái nhà sàn... Em nhắm mắt lại mà nghe lòng mình mở ra bao cơ sự, em thấy buồn, thấy hơi thở vương vãi như

người thừa ô xy. Em nói với nó đừng như vậy nữa nhưng nó đáp lại một cách lì lợm. Tao khát đến cháy người mà mày bảo tao đừng như vậy, cái anh đó đẹp từng centimet...

Em thương nó vô cùng đó anh, mà thương nó cũng là thương em còn gì. Chồng nó ghen cũng khiếp nhưng nó vẫn làm bừa. Mà nó bị AIDS lây nhiễm cho người ta dễ thất đức lắm! Cái con bệnh này ông Trưởng đoàn cho nó với mấy đứa trong đoàn hơn năm trước. Đêm đó em ngồi co ro ở góc sàn để hứng những nụ cười nhạt bóng. Cũng nhờ có Mỹ Lệ nên em mới thoát được cái đêm định mệnh của những con người nằm ở ngã ba sông. Ba năm nữa nó chết, có mấy ai sống hơn bốn mươi tuổi sau giải phẫu chuyển đổi giới tính đâu anh. Anh nói, cái đó anh biết, anh là bác sĩ mà. Đến đây thì em nghe mình ngô nghê, đứng trước anh em chỉ nhớ mỗi mình anh là Thăng. Nghe câu đó anh đặt bàn tay của anh lên tay em nhưng em đã bước đi vội vã về phía cái sạp nơi đưa những con người như em vào giấc ngủ vì những mệt mỏi sau một đêm làm trò cho khán giả. Để làm gì anh? Em nhận được rồi một chút lòng thương. Em sống bằng tình yêu và ý thức rằng em là ai trên cõi đời, em là ai trong lòng những người từng yêu mến em...

Còn đêm nay nữa là em đi rồi, ngày mai em sẽ đến với một miền đất khác. Ở nơi đó có thể có những người quen, những người chưa quen và cả những người lạ hươ lạ hoắc như chưa từng gặp nhau trên trái đất chật chội này. Cũng vậy, đôi chân này dù sao cũng đã bước đi rồi thì thôi đêm ngủ ở đâu là nhà ba má ở đó. Nó thân quen như những gói mì tôm đối với đoàn. Sau không giờ rồi mà em kêu khó ngủ, con Mỹ Lệ nói hay là mày yêu anh bác sĩ đó rồi. Em hỏi lại nó tao có quyền yêu sao? Nó gằn giọng. Ngu, anh cho sao mày không nhận, khát cháy rồi mà còn giữ tư cách. Nhưng rồi nó khóc, tao muốn được như mày quá Mộng Mi, tao trượt dài rồi mày kéo tao với. Em nắm bàn tay nó rồi ghì sát nó vào lòng. Chưa bao giờ nó khóc thảm như thế. Hàng ngày, dù gặp chuyện gì đau nó cũng nhếch môi cười cợt. Đời đen như hòn than gặp mưa rồi mà khóc để ông trời cao ngạo sao? Tao sẽ

cười cho đến lúc chết. Mà nhớ chuyện con dơi ngủ chổng mông lên trời không, tao thuộc cỡ đó, không hơn không kém.

** *

Chúng em đã đi rồi, vào lúc anh và bản làng còn ngủ. Sớm mai ra anh thấy mấy cây nhang nhả khói lên trời rồi đâm ra hốt hoảng. Anh nghe bản làng nói đêm rồi có một vụ ẩu đả của anh em trong đoàn với mấy thằng du côn nát rượu. Công an đã bắt chúng, còn bên đoàn, ca sỹ Mộng Mi bị thương nặng chắc chết quá rồi. Anh đứng nhìn trân trân vào mấy cây nhang cho đến khi cái bóng của anh cuộn tròn vào đôi chân mình. Một năm, hai năm rồi lâu hơn thế. Những đoàn lô tô vẫn qua lại nơi này, anh dỗi tìm hết người này đến người khác nhưng vẫn không thấy em. Cố hỏi thăm nhưng mấy đứa lắc đầu. Mộng Mi? Nhiều người trong đoàn lô tô ăn theo cái tên đó. Cô Mộng Mi nổi tiếng nhất chết cách đây mấy năm rồi. Nghe đến đó anh bước đi, nhưng Nhạc khúc buồn kéo anh quay trở lại. Từ trên sân khấu cô gái vẫn hát nhưng mắt dỗi theo anh. Mai mất nhau xin cho giọt nước mắt, khóc cho người ở lại hay người đã ra đi. Mộng Mi? Không, em không phải. Nhưng....

Ở đoàn, người ta nói có mấy người tên đó và bề ngoài cũng giống nhau. Chắc không phải rồi, nếu là em làm sao em quên anh được.

Nhưng sớm mai khi đoàn đi em nhìn về phía nơi anh ở. Em đã cười ở cái sớm mai ấy khi biết được rằng sau những tháng ngày anh vẫn nhớ về em.

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đừng Liên Lạc Với Em

Hắn nhắc máy điện thoại lên thì nhận ra tin nhắn của em. Hắn chép miệng rồi đặt chiếc điện thoại về chỗ cũ, đi gói ghém lại chút quần áo cho vào túi sách. Khoảng thời gian đó em cùng gia đình vào trong bệnh viện. Em vào làm chút tiểu phẫu hậu chấn thương, mẹ ốm nhưng không hề trọng lắm. Ba chở em đi ô tô cùng với mẹ, cùng với bồ. Bồ đi theo để chăm sóc em. Cũng có thể như vậy nên em mới nhắn tin cho hắn “Đừng liên lạc với em”.

Hắn làm theo, ngoan ngoãn. Hầu như mọi cuộc liên lạc đều xuất phát từ em, hắn ngồi chờ trong mòn mỏi, trong thiêu đốt những sự nhớ nhung có khi bật ra bằng giọt nước mắt. Nhưng có lẽ, em không biết đến điều đó. Vì mỗi lần gặp em, hắn đều giấu đi cảm xúc. Cứ cười xuề xòa, cứ nói liên hồi những chuyện tiểu lâm trên trời dưới biển để rồi trên đường về là những phút lặng không. Hắn nhận ra trong con tim hắn trống hoác khi không có em bên cạnh. Hắn lại mỉm cười, dọn lên vẻ chua xót trong tròng mắt. Hắn đi vào sáng hôm sau trên con đường mà gia đình em từng lăn bánh xe hôm trước. Hắn ngồi đối diện người bác sỹ có cặp kính cận dày cộp và làn da đỏ hồng.

- Chúng ta bắt đầu nhé - bác sỹ nói với hắn - anh thật thoải mái với tôi, như những người bạn với nhau vậy.

- Thưa vâng - hắn đáp nhỏ - tôi có thể bất bình thường, tôi muốn nhắc đến bệnh tâm thần phân liệt thưa bác sỹ.

Hắn lúc này mới đặt túi sách ra một cái ghế gỗ cạnh bên, bác sỹ quan sát những chuyển động của hắn một cách triệt để rồi ông mỉm cười trở lại chuyện.

- Có thể nói tất cả những gì anh nghĩ rằng điều đó là bất ổn, tôi sẽ lắng nghe anh, bao lâu cũng được. Chúng ta sẽ chiến thắng, đây là mục đích cuối cùng - người bác sỹ so vai rồi ngồi trong tư thế đợi chờ những câu trả lời có phần rời rạc từ hắn.

- Tôi nghĩ nhiều đến cái chết, cách đây hai hôm tôi đã uống thuốc tự vẫn, ba mươi viên, tôi hay bị rơi vào trạng thái không suy nghĩ, không gì cả. Rất buồn và cô đơn...

Bác sỹ kiên nhẫn nghe hắn kể chuyện, bốn lăm phút hơn. Sau đó hắn được chuyển đến một căn phòng khá sạch sẽ, hành lang có nhiều hoa và cây kiểng xanh um. Hắn nói, hắn thích nơi này.

Bệnh viện nơi em nằm cách chỗ hắn khoảng mười phút đi bộ. Trước khi đi em có nói với hắn kèm câu chua ra “Anh không vào thăm em cũng được...” hắn ừ và làm theo. Bệnh nhân như hắn được bác sỹ cho một đặc ân chưa từng có ở bệnh viện. Anh có thể đi đâu tùy thích - bác sỹ nói - anh có thể uống thuốc có thể không, không phải mọi căn bệnh đều chữa trị bằng thuốc. Nhưng trưa nhớ trở về ăn cơm và tối không được ngủ quá muộn.

Hắn đi lang thang dọc bờ sông, dạo công viên và ngồi quán cà phê ven sông nhấp ly cà phê đen như mọi hôm. Hắn nhả khói thuốc lên trời và ngồi nhìn người lại qua, nhìn đò trôi trên sông, nhìn sóng nước lăn tăn diệu vợi. “Sài Gòn cà phê sữa đá...”. Không phải nhạc, đó là tiếng hát cất ra từ một người mà hắn biết đích thị đó là em. Em và bồ cùng vào quán ngồi quay lưng về phía hắn. Hắn thấy cánh tay em đang quăn băng, có một chút xót lòng. Hắn sợ bị phát hiện ra đúng địa điểm và ngử cảnh chẳng hay ho gì là mấy nên hắn đội mũ và đeo khẩu trang vào. Em vẫn hát và kêu một cà phê

sữa, bồ gọi sữa cam yomot. Hấn ngồi trong lặng im nghe con tim mình đập và cuộc trò chuyện giữa em và bồ. Và tiếng gió cuối đông se sắt.

- Sao không thấy anh Hoàng điện thoại hỏi thăm nhỉ? - Bồ em vừa nhắc tên hấn cùng hơi thở dài. Bồ em có gặp hấn mấy lần, ở quán cà phê với tư cách là một người bạn rất thân, một người anh kết nghĩa của em.

- Ừ, chắc anh Hoàng bận việc. - Em nói nhỏ và nhìn ra phía đàng sông, đôi mắt buồn đến lạnh. Bồ nhìn em rồi nhíu mày vẻ thắc thỏm, lo âu. Hay mình chủ động điện thoại cho anh ta đi - bồ nói.

- Chẳng sao cả.

- Nhớ anh ta ồm.

- Gã đó mà ồm cái nỗi gì - em nói - chắc giờ lại nhậu nhẹt và cua gái. Hết câu đó em cười hể hả khi nhìn về phía hấn. - Em nhìn kìa, điên chưa - em nói với bồ - đúng là điên thật. Có thể ngồi uống cà phê nhưng lại đeo khẩu trang, vụ này có thể gọi mỏng mà hút thắm lạ kỳ.

Bồ dấm thùm thụp vào vai em nhưng cũng cười tươi nhìn chăm chăm về phía hấn. Hấn biết điều đó nhưng vờ như không. Hấn đưa cốc cà phê lên và trật chiếc khẩu trang xuống tí xíu khi nhấp cà phê. Em nghiêng qua nhìn và cười sáng khoái. Bồ thì đưa tay bịt miệng em lại - lỡ người ta bực mình - chọt em nhíu mày khi nhìn hấn đứng dậy bước đi về phía công viên, nơi có hàng cây cổ thụ vươn tán rộng mà cành lá vẫn xanh um, mát rượi.

- Giống cha Hoàng quá! - Em nói rồi chép miệng. Bồ không nghe thấy quay lại hỏi, em nói không có gì. Em cầm điện thoại lên và bấm số hấn, hấn bật máy điện thoại nhưng không nói gì. Em nghe tiếng gió, tiếng nhạc phát ra từ cái loa ở công cộng rồi cúp máy để xác định lại vấn đề.

- Đài đang phát bài hát gì? - Em hỏi bồ, bồ cười tươi - "Sài Gòn cà phê sữa đá". Em đứng dậy định đi về phía hấn nhưng bồ ngăn lại. Em nói,

dường như anh Hoàng cũng ở nơi đây. Bờ cười, nơi nào? Em nhìn về phía đó nhưng không còn nhìn thấy hẳn.

Bệnh viện tâm thần lúc về đêm lắng đặng tiếng cười và tiếng khóc như mưa giăng. Hẳn đi lang thang ngoài sảnh, nhìn hẳn, người ta có thể hình dung mọi điều. Có thể đó là một ông giám đốc, một thầy giáo, một nhà văn hay một bác sỹ. Tuyệt nhiên hẳn không giống một bệnh nhân tâm thần ở bất cứ cử chỉ nào mà người ta tìm kiếm từ hẳn. Tối, người bác sỹ hôm nọ khám cho hẳn trực. Và ông pha một ấm trà thật ngon rồi nhắn tin hẳn đến. Hẳn nghĩ đó là tin nhắn của em nên không đọc, sợ bất tiện. Đợi hồi lâu người bác sỹ ra đến sảnh gọi hẳn đến.

- Ngày nào tôi có thể về thưa bác sỹ - hẳn hỏi, giọng lên chút lo âu.

- Bất cứ ngày nào - bác sỹ đáp, ông đưa tách trà lên gửi một hồi lâu rồi mới uống một ngụm nhỏ.

- Như vậy tôi không phải bị tâm thần phân liệt? - Hẳn hỏi và ngồi xốc người lại, mắt hướng thẳng về bác sỹ.

- Anh sẽ làm cho chúng ổn thôi. Có rắc rối đấy, dường như anh nhớ một ai đó, đúng không?

- Tôi nhớ một ai đó... hẳn lặp lại rồi ngồi về bàn thần.

- Nếu có thể thì gặp họ đi, như vậy sẽ ổn.

- Nhưng người đó bảo tôi đừng liên lạc.

- Đừng ngoan ngoãn thế chứ, chúng ta có cách sống của riêng mình và anh đừng như thế, đánh mất quyền của mình. Dứt lời, hẳn thấy bác sỹ cười rất tươi nhìn vào mắt hẳn. Hôm rồi có gặp đúng không? - bác sỹ hỏi, hẳn ngại những người nói chuyện như mách nước nhưng rồi cuối cùng hẳn cũng thật thà đáp trả.

- Tôi có gặp, nhưng họ không nhận ra tôi.

- Điều đó có tốt hơn cho anh không?

- Không, nó rất tệ. Trên đường trở lại đây tôi rất buồn trong khi đó họ vẫn cười nói xôn xao.

- Có lẽ, tình cảm là thứ khó đòi hỏi. Tôi hiểu, cũng chẳng sao cả. Với tôi, anh nên ở lại đây hết tuần này. Sau đó chúng ta chia tay nhau và nếu muốn anh có thể trở lại đây bất kỳ lúc nào và chẳng cần thứ giấy tờ gì hết.

Hắn ngòì lặng lẽ một hồi lâu. Sau trở về phòng hắn bắt máy. Cuộc điện thoại của em từ phía bên kia khiến hắn rìm buồn.

- Sao không thấy điện thoại gì cả, em nhớ anh!

- Anh cũng không được khỏe. Sao điện thoại được cho anh, bồ đâu rồi?

- Bồ về nhà từ chiều...

Hắn lặng im một lúc, môi khô và miệng đắng. Hắn như một sự thế vai hay sự song hành trong cuộc đời em. Hắn không biết. Hắn chỉ muốn tắt máy nhưng sợ em buồn. Em trông mạnh mẽ nhưng dễ vỡ. Không ít lần em tuyệt vọng, hắn đều ở bên cạnh em. Hắn vụng về trong an ủi nhưng lại biết lắng nghe em nói. Và giọt nước mắt của hắn khiến em cảm nhận được tình yêu mà hắn dành cho em.

- Có phải anh cũng đang ở nơi mà em đang ở không? - Em hỏi, hắn vẫn lặng im để mặc chiếc điện thoại kề vào tai dần nóng lên. Em đã thấy anh, trong công viên hôm nay đúng không - em hỏi - và sau đó, lúc gần một giờ sáng anh đã đứng trước cửa phòng em đúng không - em lại hỏi, hắn vẫn lặng im. Đêm dần trôi và tiếng xe gắn máy chạy ngoài đường lạc vào nghe

thấy rõ. Hắn cúp máy rồi nằm xuống giường. Đầu bên kia em vẫn liên tục điện thoại nhưng thuê bao không liên lạc được.

- Tôi sẽ về thưa bác sỹ - hắn nói khi đến trước phòng trực ban vào sáng thứ hai. Bác sỹ bước đến và cầm tay hắn. Về nhà nhé, giữ gìn sức khỏe. Anh đã gặp họ chưa?

- Người đó có điện thoại...

- Ổn chứ?

- Không ổn.

- Từ ai hay cả từ hai phía?

- Cả hai phía.

Hắn cười rất hiền rồi đi ra sau cái vẫy tay chào mọi người. Chẳng đi đến đâu nhưng cũng chẳng thể kết thúc. Hắn với em là chuyện tình không đoạn kết. Sau ngày em lập gia đình, hắn và em cũng thường gặp nhau tại nơi mà mỗi ngày họ vẫn gặp. Nhưng hắn ít nói chuyện cười. Hắn thường ngồi đốt thuốc nhả khói vì vu còn em thì chau mày nói rằng hắn không còn thương em nữa. Hắn cười cười nhìn về phía em. Em đợi ở hắn một câu nói thật rõ ràng trong câu chuyện của hai người nhưng không hề có.

Khoảng mười năm sau đó, tính từ lúc hắn vào bệnh viện tâm thần. Thịnh thoảng một năm một lần hắn trở lại đây ở một tuần trong chế độ của một bệnh nhân đặc biệt. Người bác sỹ hồi đó tóc đã bạc trắng nhưng nụ cười vẫn rất niềm nở. Mỗi lần gặp hắn bác sỹ đều pha trà ngon để mời và nhắc bệnh viện bố trí một phòng có nhiều hoa. Và nhiều người trong bệnh viện tâm thần gán cho hắn biệt danh “người bệnh danh dự”.

Hắn cười, nhưng đôi mắt hắn nhìn quá xa xôi.

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Hoa Biêng Lạnh

Ven cầu Đá Đỏ, hoa Biêng nở vào cuối mùa đông. Lúc này trời đã bớt mưa, người đi qua Dốc Bưởi có thể thấy từ xa hoa Biêng từng cánh trắng mỏng mảnh dọc con nước. Bức ảnh Phan chụp ở cầu Đá Đỏ vẫn còn đẹp dù mười năm trôi qua, dù ảnh không được ép nhựa. Phan đóng bức ảnh trực tiếp lên tường gạch thô nhám, thỉnh thoảng anh lấy chổi lông gà lua đi lớp bụi và mạng nhện giăng.

Căn nhà nhỏ trong thành phố vốn dĩ chật hẹp với Phan giờ có thêm mấy con người, vợ anh và những đứa nhỏ, chúng là con riêng của vợ. Cái ngọt ngọt chèn lầy hơi người, Phan cảm thấy tức thở. Mỗi đêm anh thường lang thang khi phố đã vắng người, lúc đèn cao áp đã tắt bớt những bóng cách trở nhau để tiết kiệm điện và sau đó anh trở về khi đèn đường đã tắt ngúm. Lúc này vợ anh đã dọn hàng từ ngoài mái che vào, ki ốt đầy ắp hàng hóa phó mặc cho chiếc giường xếp cùng với hình nhân được làm bằng chiếc gối ôm. Sáng kiến này của Phan, anh cho hình nhân gối đầu lên chiếc gối hoa rồi trùm kín chắn, bên dưới chiếc giường để thêm đôi dép lê.

Trời lạnh thì thôi chứ mùa nắng là bật quạt chạy vù vù, làm như thế lỡ có trộm cũng phải dè chừng vì tưởng có người trong ấy. Ban đầu Phan làm, sau vợ Phan thấy hay hay rồi làm theo. Đàn bà vốn tỉ mỉ, đêm đêm dọn hàng vào ki ốt chị gối đầu cho hình nhân và đắp chăn kĩ, chiếc chăn màu hồng phấn rất ấm áp. Hôm không có khách, chị đắp chăn sớm cho hình nhân. Chị còn không quên đặt lên đó chiếc áo của chồng rồi đứng ngắm nghía. Trông hình nhân khá giống mình ở tư thế ngủ cùng cách trùm kín chắn. Chị cũng có thói quen nắng nóng hay rét mướt gì thì cũng đắp chăn và bật quạt. Chị mỉm cười cùng câu nói vu vơ.

- Tội nghiệp! Em đâu có chồng, chị chia em chút hơi ấm...

Có đêm Phan bắt gặp chuyện này, anh không nói gì chỉ thờ dài nhìn vợ.

Trời chớm đông, gió se sắt, người thưa thớt. Những cơn mưa nhỏ nối đuôi nhau đủ làm cho tiết trời lạnh dần. Ba hôm như thế thì rét đùng đùng, Phan không bỏ thói quen lang thang trong đêm, vợ anh cũng quen với chuyện đắp áo chồng lên hình nhân trước khi vào nhà ngủ. Dạo này thấy chồng gầy, chị thắc thỏm lo. Thấy chồng mỗi đêm ngồi nhìn xa xăm ra ngoài đường phố không một bóng người, chị lo lắng và có linh cảm rằng tâm hồn anh đã trao cho người khác. Nỗi cô đơn bắt đầu bủa vây chị. Và thoáng nhìn chồng chị cũng đã thấy sự cô đơn vây kín.

Đêm nay lạnh, đúng là cái lạnh từ trước đến nay chưa từng trải, chị nằm quay mặt vào tường, anh nằm xoay mặt ra ngoài cửa. Đêm được điểm bằng tiếng đồng hồ kêu cặc cặc. Phan nhìn lên bức ảnh trên tường, con suối uốn lượn vào mép đồi, những khối đá đỏ xếp chồng lên nhau và hoa Biêng trắng rủ mái tóc mình xuống nước. Phan nghe lạnh, anh quay về phía vợ, cánh tay vúi lấy cùng câu nói thì thầm. Đó cũng có thể xem là điều mà anh cầu khẩn.

- Mình ơi! Hãy giữ lấy anh, thật chặt. Anh lạnh quá!

Vợ Phan quay lại nhìn anh, nước mắt chị chảy trên má ướt đầm. Chị níu anh vào lòng, không có chút hơi ấm nào cả. Toàn thân Phan lạnh băng. Chị nắm lấy tay chồng, bàn tay anh tê cóng. Chị hốt hoảng lấy vội lọ dầu thoa cho anh, thoa lên tay, lên chân, lên sống lưng và thái dương rồi chị bóp đều. Người Phan vẫn lạnh, anh nói thì thào với chị.

- Mình có đắp chăn cho hình nhân không?

Vợ anh nhú mày.

- Trời ơi em quên, sao anh biết?

Phan lặng im không nói, vợ anh bấm chiếc đèn pin đội mưa chạy ra ki-ốt. Chị rút nước mắt khi hình nhân nằm lạnh cóng. Chị lấy chiếc chăn màu hồng quen thuộc đắp lên hình nhân sau khi đắp áo chồng chị lên đấy.

- Được rồi, chị xin lỗi em! Ngủ ngon nhé...

Vợ Phan trở vào nhà, anh đã ngồi dậy bên ly trà bốc khói. Anh nhìn chị mỉm cười, đôi mắt anh đã ấm áp trở lại. Anh rót cho chị ly trà, chị đón lấy nó từ tay chồng cùng ánh nhìn âu yếm của anh. Chị sà vào lòng anh, cười rạng rỡ và dụi mũi lên má anh.

- Anh...

- Sao hả em?

- Sao anh biết em chưa đắp chăn cho hình nhân?

- Anh chợt nghĩ ra điều đó, khi anh cảm thấy rất lạnh.

Vợ Phan nhú mày, chị đã sai? Chị đã đắp áo chồng chị lên cho hình nhân, chị đã san sẻ tình thương kiểu ấy. Mấy đêm qua chị nằm mơ, một người lấp lóa trong lớp áo hoa màu trắng. Bên cạnh đó có chiếc cầu và con suối. Đúng rồi! Vợ Phan chợt quay lại nhìn lên tấm ảnh.

- Em đã nằm mơ thấy tấm ảnh này...

- Nó nằm trong nhà chúng ta.

- Không anh ạ, em còn mơ người mặc áo hoa nhìn em rất buồn.

Phan lặng im, anh uống hết bình trà rồi trở lại giường nằm nhìn lên trần nhà. Phan nhớ màu hoa Biêng, nhớ cầu Đá Đỏ, nhớ con suối Ala, nhớ

Dốc Bưởi... Phan nghẹn ngào, có thứ gì đó chặn đứng cổ họng anh. Phan bắt đầu dang hăng, đó là sự cố gắng để ngăn giọt nước mắt tràn ra.

Mùa hoa Biêng, những ngọn đồi được vờn lên bằng hơi đá, bằng mây trắng trôi la đà. Đêm xuống, ánh trăng lặn trong màn sương, tiếng côn trùng tạo nên màn hợp xướng với đầy đủ thanh âm. Những thứ đó ghim vào nỗi nhớ của anh. Phan ngồi bật dậy, vợ anh dáo dác nhìn theo. Anh xỏ dép rồi mở cửa phòng ngủ cầm đèn pin lăm lăm hướng về phía ki ốt. Vợ anh lặng lẽ đi theo sau.

Tiếng gió rít lên mỗi lúc một mạnh. Và cái lạnh tê thiết kéo về thành phố. Lâu lâu có chiếc xe gắn máy rồ ga chạy ngang qua cắt đi tiếng kêu của gió. Phan khó khăn lắm mới bật được ổ khóa ra phía ngoài rồi tra chìa khóa. Vợ anh lặng lẽ đứng cạnh bên quan sát. Nhìn đôi tay run lên bần bật của Phan, chị thấy nhói lòng. Nhưng chị cứ để anh làm những việc ấy, vì có thể nó sẽ làm cho người anh ấm lên. Khi mở được chìa khóa, Phan quay lại nhìn vợ, anh rướn cổ nuốt cái gì đó trong cổ rồi nói với chị.

- Hình nhân bị rớt chặn rồi, có thể là con mèo đã đánh cắp chiếc chặn.

Chị bước nhanh đến chiếc giường xếp, trong lúc anh vẫn đứng ở cửa. Chị hết sức ngạc nhiên, đúng là con mèo đã kéo tấm chặn xuống nền nhà, nó nằm cuộn tròn lên trên tấm chặn để mặc cho hình nhân trong rét mướt. Chị quay trở ra phía anh, mắt ngấn lệ.

- Con mèo tha tấm chặn rồi.

- Em đắp lại cho hình nhân.

- Không được, để em vào nhà lấy tấm chặn khác.

Phan đưa cây đèn pin cho vợ, lúc chị trở vào nhà, anh tiến tới sát hình nhân. Bên dưới lớp áo anh, màu hoa Biêng lung linh, con suối chảy mềm mại uốn lượn quanh đồi và nụ cười, và đôi mắt ướt nhìn anh. Biêng phải

không em? Phan chột thốt lên. Vợ anh đứng chôn chân nhìn anh từ phía sau, ánh đèn trên tay chị đã tắt, nó đã hết pin hay vì lý do nào đấy.

Phan đã không còn nhận thấy sự hiện diện của vợ, anh bước chậm rãi lật chiếc áo của mình và ôm chầm lấy hình nhân. Tiếng khóc nghẹn ngào, tiếng gọi tên người lập đi lập lại. Vợ Phan lại cảm thấy mình có lỗi khi đắp áo chồng cho hình nhân. Chị nghĩ chính việc làm của chị đã bán linh hồn anh cho một người khác. Thực lòng chị không ghen ghét hay đổ kỵ với hình nhân. Vì có lúc, chị nghĩ đó là một phần cơ thể chị, một đời sống khác của chị trong những đêm anh lang thang trên phố.

Chỉ có thể, người hay đồ vật thì vẫn cần được sưởi ấm bởi tình yêu. Hồi nhỏ, chị hay chơi búp bê. Và con búp bê cuối cùng của chị bị mẹ cất đi khi chị bước sang tuổi mười sáu. Mẹ bảo chị đã lớn, không nên chơi búp bê. Mấy đêm liền chị đã nằm mơ nó khóc, nó bảo rằng nó muốn ở với chị. Nhưng tuyệt nhiên, chị đã không đặt tên cho búp bê và chị chưa từng gọi nó như tiếng gọi của chồng đối với hình nhân.

Biêng phải không em? Chị đứng lặng lẽ lau nước mắt rồi nhìn chồng, anh mím môi khi nhìn thấy chị. Trên đôi mắt anh mọng nước và cái nhìn thần thờ. Dường như cả đời chị dõi theo ánh mắt của anh, nó vui chị cười, nó buồn chị khóc, nó thần thờ chị trò chuyện với hình nhân. Chị chấp nhận trao cho hình nhân tất cả tình yêu của anh, vì như thế hình nhân sẽ ấm. Và chị cũng sẽ chứng giám được cái ấm áp của hạnh phúc trong ngôi nhà này.

- Áo của anh đây. - Chị cúi xuống đắp chiếc chăn mới cho hình nhân rồi lấy chiếc áo trả về cho anh, thay vào đó là chiếc áo của chị.

- Em à...

- Đây là chiếc áo hoa chị yêu thích nhất đấy Biêng, chị mặc nó mỗi tuần vì anh khen nó đẹp. Giờ chị tặng nó cho em. Ngủ ngon nhé Biêng! Ngủ ngon em thân yêu của chị.

Phan đã lặng lẽ trở về nhà từ lúc nào chị cũng không hay. Khi về nhà, chị đã thấy Phan ngủ. Nghe hơi thở đều đều của anh, chị biết rằng anh đã ngon giấc trong chiếc áo đã từng đắp cho Biêng. Chị ngồi ngắm anh một lúc rồi nhẹ nhàng đặt lưng xuống cạnh. Chị cầm lấy bàn tay anh, đôi bàn tay ấm áp. Chợt nghe thoang thoảng mùi hương hoa, chị đi vào nhà tắm rồi trở lại giường, trong nhà chị không có mùi nước hoa ấy. Chị đưa mũi hít lên chiếc áo từng đắp cho hình nhân, hương hoa thơm ngào ngạt. Chị giật thót mình trở lại với đôi tay lạnh cóng, đôi chân co ro. Chị với tay lấy tấm chăn trùm kín đầu, cái lạnh vẫn cứ len lỏi vào da thịt, có khi nó len tận cõi lòng chị. Ngoài trời gió vẫn vi vu, chúng réo lên từng cơn khi lùa vào khóm cây và run lên bần bật khi phang qua mái che ngoài hiên. Chị nghe thấy tiếng gọi, nhỏ và xa, nghe loang loáng như là nước. Nó còn như tiếng khóc nghẹn ngào.

- Em lạnh quá chị ơi! Em đang ở một mình, em lạnh quá!

Chị đã vỗ vào Phan như sự cầu cứu nhưng anh vẫn ngủ. Chị ngoái nhìn bức ảnh, hoa Biêng lấp lánh dưới trăng, con nước lấp lánh dưới trăng. Bức ảnh này được chụp lúc về đêm ư? Phan đã không nói với chị điều này, anh chỉ treo bức ảnh lên tường và nhìn nó trước lúc tản bộ và trước khi đi ngủ. Chị đã cố đứng dậy đi đến bức tường, chị đặt thêm chiếc ghế rồi trèo lên đó. Đây rồi, bức ảnh giờ gần chị hơn. Đúng rồi, đây là chiếc áo hoa lấp lánh. Chiếc áo được kết bằng hoa Biêng. Biêng có thật hay ảo ảnh? Hay từ chính sự ngây dại của cả vợ chồng chị khi yêu mến hình nhân? Chị đưa tay sờ lên bức ảnh rồi đặt tay lên mặt mình, hương hoa thơm đến hoang hoải. Chị vội vàng trượt xuống khỏi ghế và ngồi bệt lên nền nhà, tiếng người vẫn gọi chị khúc chiết, xa xôi, tha thiết.

Phan ơi! Chị gọi chồng. Lúc này tiếng gọi rất nhỏ thì anh lại trở dậy. Anh ôm chị vào lòng, bàn tay anh đan chặt bàn tay chị.

- Em làm sao thế?

- Biêng rất lạnh, Biêng gọi em, Biêng đã khóc. Em xin lỗi!

Phan ngồi lặng im, hương hoa Biêng ngát cả căn phòng. Phan thấy rất lạ, anh cứ nghĩ nó chỉ trở về trong trí nhớ của anh cùng với đêm trăng trên cầu Đá Đỏ. Đã hơn mười năm rồi, sao lại thế? Bức ảnh đã hơn mười năm, cuộc đời anh đã qua hơn mười năm không lý gì có sự trở ngược của thời gian. Anh đứng dậy gỡ bức ảnh ra khỏi tường, vợ anh lại nghe tiếng gọi của Biêng từng hồi nhức nhối. Biêng bảo rằng Biêng đang rất đau. Biêng cầu xin chị hãy nắm lấy tay Biêng, đừng để Biêng vụt mất. Và chị thần thờ đứng dậy, chị bước đến bên anh cùng với ánh mắt cầu xin.

- Hãy đưa bức ảnh cho em! Em sẽ treo nó lại trên tường.

- Nhưng vì sao? Chúng ta đã phải trải qua quá nhiều ám ảnh.

- Em không biết! Em xin anh! Hãy xem Biêng như một phần cuộc sống của em. Em chưa hề ghen ghét người ấy.

- Nhưng...

- Anh đã gọi tên Biêng, trước em. Hương hoa trong căn nhà này, trên áo anh em đã nhận thấy. Cả bức ảnh, anh đã chụp nó về đêm đúng không?

- Làm sao em biết được?

- Em không biết, chính Biêng đã chỉ đường cho em, chính Biêng đã bảo với em điều ấy.

Phan ôm chậm lấy vợ mình, anh nhìn chị ngẩn ngơ. Cả hai người họ đều nhận thấy rằng, ngoài ki ốt hình nhân đang đợi một tấm chăn trong đêm đông giá lạnh.

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Mưa

Hoàng nằm trên giường bệnh, mắt anh nhìn ra phía bờ sông. Góc công viên cây xanh phủ mưa lã tã trong cái nắng rơm rớm buồn. Bên ngoài người thưa thớt. Xe cộ chỉ có mấy chiếc lại qua. Trong viện cũng vắng tênh. Đây là một niềm vui chung cho nhiều gia đình. Giường bệnh vắng đồng nghĩa với nhiều người vẫn giữ được sức khỏe của mình. Hoàng cũng thấy ấm lòng khi nghĩ về điều đó.

Anh ghé mắt qua giường bên cạnh, giường bệnh số 2 có bệnh nhân trong tổng số 9 giường bệnh của phòng. Người thanh niên mặt mày lúc nào cũng có vẻ cau có, đôi lúc anh ta văng tục với người phía đầu dây khiến Hoàng không buồn bắt chuyện. Đến giờ là ngày thứ ba Hoàng nằm viện nhưng anh không báo với gia đình. Mọi người trong nhà vẫn ngỡ anh đi công tác. Mặt quần đầy băng chỉ hở đôi mắt nhìn, tay và chân đều bị gậy. Một tai nạn vào hạn chót trong năm tuổi đã dẫn anh đến đây.

Trong cái tĩnh vắng này, anh nghĩ đôi điều vu vơ về cuộc sống, về kiếp người và cả về sự hội ngộ trong trường hợp rất hi hữu. Người thanh niên bên cạnh là người quen, thậm chí rất thân nhau. Cũng có thể nói là họ giúp nhau cùng vượt qua hoàn cảnh để sống tốt. Chỉ anh nhận ra người thanh niên, còn phía kia không mấy quan tâm đến người duy nhất nằm cùng phòng với mình. Thỉnh thoảng, người thanh niên mới lướt nhìn qua rồi phì môi phì phì không thèm hỏi. Nhưng anh ta bắt đầu cuộc độc thoại của mình sau khi điện thoại của anh ta không thể kết nối được với người phía đầu kia.

- Mẹ cha nó, làm gì mà mấy ngày không liên lạc được. Lão từng bảo lúc nào mổ tay điện báo cho anh... mẹ kiếp.

Cậu thanh niên làm phẫu thuật để lấy nẹp trong tay. Hoàng biết vậy. Và khách quan, anh cũng chẳng nói gì. Cho nên trong này vắng lạ đến dễ phát cáu. Anh cứ nằm lặng im quan sát. Có lúc cũng lì lợm nằm úp mặt về phía tường mặc cho người thanh niên kia khó chịu. Có lúc, anh ta điên lên và ném chiếc điện thoại cái bốp vào tường.

- Sao buồn thế. Này lão kia, sao nằm viện? Sao chẳng nói chuyện gì vậy? Thế ông bao nhiêu tuổi rồi, nhà ở đâu, sao không thấy người thân?

Hoàng vẫn lặng im, anh không muốn trả lời cậu ta. Hay nói đúng hơn là anh không thể viện dẫn nguyên nhân này nọ để nói dối chuyện anh nằm viện. Đây không phải là một tai nạn, anh xác định rõ vấn đề. Vì khi nhòai người cùng chiếc xe gắn máy trên đường anh đã kịp nghe đoạn đối thoại của mấy tay thanh niên lao xe vào anh.

Đó là một đêm mưa, trong cái lạnh tê tái và máu chảy lênh láng đường. Đó không phải là một tai nạn, anh khẳng định lại sự việc đã xảy ra với mình. Nhưng anh lặng im, người ta cũng quá nhiều khổ nỗi, người ta cũng quá nhiều bi kịch trong cuộc sống. Anh bò đi một đoạn, bằng cánh tay đầy máu vung lên mưa dội trở lại đường loang loáng. Anh ụp xuống đường và im lặng trong khi mấy tay kia vẫn nháo nhác nói với nhau có vẻ không mấy cảm ky.

- Từ nay bỏ thói rủ rê con cái nhà người ta sa đọa.

- Như thế là đủ chưa đại ca?

- Vừa để nhớ đời. Chắc hẳn không chết.

- Bà ta trả được bao nhiêu đại ca?

- Mà hỏi làm gì?

- Em xin lỗi.

- Không bao nhiêu cả. Đây là đòn dẫn mặt để nó thôi cái trò bắn, chòng bà ta làm to. Tao phải nhờ cơ của ông ấy mới thoát hiểm mấy lần.

- Thăng này rủ con nhà người ta chơi ma túy à?

- Không rõ, nhưng chắc là thế hoặc hơn thế. Con nhà đó tốt hơn trước rồi. Thăng nào lạ mà bén mảng đến đó là đập ngay...

Đoạn sau thì anh chỉ nghe những tiếng thì thào. Nhưng chuyện đã sáng trưng hơn cả đèn trên phố. Lúc anh tỉnh lại đã thấy mình trong viện với tấm vải quấn quanh đầu phủ hết mặt. Một tay và chân phải đã bó bột.

- Ông tên gì? - Người thanh niên hỏi với vẻ mặt dịu xuống.

- Hoàng.

- Gì? - Người thanh niên nhíu mày.

- Tôi tên Hoàng, Phan Hoàng. Có sao không?

- À, ờ. Tôi cũng có quen một người tên vậy, họ thì không biết. Sao ông lại nằm viện?

- Tai nạn.

- Uống rượu cho lắm vào.

Hoàng mỉm cười với câu kết luận của cậu thanh niên. Đúng là anh uống nhiều rượu nhưng vẫn đủ tỉnh táo để ra về. Lần này không có chén nào thì lăn quay ra với mấy tay sát thủ. Chuyện như là chuyện, cũng thật khó tin. Vì chính anh đã giúp người thanh niên trong câu chuyện ấy trở lại

với cuộc sống gia đình, biết thương mẹ, quý cha, có nguồn hồi sinh chuẩn bị lập một gia đình đẹp.

Cậu ta 30 tuổi, nghiện game, chơi thuốc lắc và sống cùng mấy người đồng tính. Hôm Hoàng gặp cậu ta trong một quán cà phê, cậu ta bắt chuyện với mấy câu cụt lủn, bõn cợt. Hai người họ quen nhau từ đấy. Và cách nói chuyện băng quơ của Hoàng khiến cậu ta suy nghĩ, khiến cậu ta hỏi chuyện nhiều hơn và câu chuyện kết thúc có hậu cho gia đình họ. Tất nhiên là, Hoàng giấu mặt, gia đình cậu thanh niên không hề biết gì về anh. Hôm gần ngày cưới của cậu ta Hoàng tạt ngang để đưa gói quà. Anh bận không dự lễ đám cưới của hai người được. Mẹ cậu thanh niên đón nhận với gương mặt tỏ ra khó chịu. Anh hiểu, là người lạ như anh chẳng có gì tốt trong lúc này nên anh xin phép đi sớm. Tối hôm đó anh bị tai nạn. Chuyện như chơi, như trời đầy nước thì mưa rơi. Anh cũng chẳng lấy gì làm trách cứ. Nhưng giờ đúng là đau thật, còn tiền viện phí nữa. Bao nhiêu là tiền, lương anh còn còi. Đợt này gia đình chắc rơi vào khó khăn, còn vợ con nữa. Bao nhiêu thứ phải lo cho cuộc sống gia đình chứ đâu phải chuyện riêng anh.

- Tối nay mẹ tôi đến chăm. Tôi đã bảo mang luôn cơm cho ông.

Hoàng không đáp, người thanh niên ngồi lặng im xoa xoa cánh tay đau rồi xuýt xoa vì nhức.

- Tôi có quen một người tên giống ông, anh ta rất tốt. Nếu không có anh ta cuộc sống của tôi là cả một vũng bùn.

- Ừ.

- Biết gì mà ừ?

- Thì cậu nói.

- Tôi chơi với dân gay, tôi gần như là một người đồng tính. Và chính anh ta đã mang tôi về với gia đình, với một thằng đàn ông...

- Ừ.

- Nói chuyện với ông chán quá! Toàn ừ với ừ. Chẳng so với anh ta. Anh ấy nói chuyện rất hay, một thằng điên như tôi mà nghe được là ông biết rồi đấy.

- Tôi biết gì mà nói, về chuyện giữa hai người.

- Ông bao nhiêu tuổi rồi?

- Ba mươi lăm.

- Bằng tuổi anh ta.

- Ừ.

- Một tuổi nhưng có người thông minh, cũng có người ngu như con lợn.

- Ừ, tôi ngu lắm!

- Đây, anh vừa nói gì? Sao anh nói được câu này?

- Tôi biết tiếng người mà. Thôi, tôi cần được yên.

Hoàng lại nằm trở mặt về phía cửa sổ nhìn ra ngoài bờ sông. Anh nghĩ, đáng ra khu này bố trí cho khoa tâm thần vì vị trí nơi đây có thể nhìn thấy nhiều cảnh đẹp khiến con người thư thái. Chỉ mỗi sự đau ê ẩm người. Ngoài ra tinh thần anh rất tốt và anh có thể trở về nhà nếu không bị gãy chân và bị chấn thương ở vùng mặt. Ba hôm nữa anh về, lý do đó khiến anh không liên lạc với gia đình mặc dù rất nhớ họ. Anh không muốn chuyện anh bị thương xáo trộn cuộc sống gia đình. Tâm lý này của một người đàn ông có cái hay của nó, anh nghĩ vậy. Mấy bạn anh cũng bị vợ quát vì chuyện này, họ có quyền được biết. Nói thế thôi, mấy lần anh bị đứt tay và bị thương nhẹ là vợ anh đã tím tái mặt mày và chị cứ chạy vào chạy ra run

lên bần bật. Anh cười khi nghĩ đến cảnh này. Cậu thanh niên không hiểu chuyện nhưng cũng cười theo và nói với sang.

- Chuyện gì kể nghe, sao ông nuốt một mình vậy?

- Ờ, không có gì đâu.

- Không chuyện gì sao lại cười, ông vợ con chưa?

- Đây.

- Hề, sao họ không đến?

- Tôi không nói.

- Điên, đúng là ông bị thần kinh rồi.

- Sao nói với người lớn như thế?

- Đây, ông vừa nói gì?

- Sao nói với người lớn như thế?

- Sao ông biết câu này?

- Đó là tiếng người mà, mẹ cậu đến rồi đấy.

- Đây?

- Tôi thấy dưới sân.

Cậu thanh niên xuống giường chạy đến bên cửa sổ với nhìn và khoát tay rồi quay trở lại phía Hoàng.

- Sao ông biết mẹ tôi?

- Tôi đoán, tầng này chỉ có cậu và tôi nằm. Tôi không có người thân ở đây.

- Ông cũng thông minh đấy.

- Một chút thôi.

- Sao?

- Một chút.

- Lạ thật.

- Gì?

- Ông nói giống anh ấy quá.

- Ai?

- Anh Hoàng, bạn tôi.

- Thì tôi là Hoàng mà.

- Biết rồi, điên. Ông bằng bạn tôi thế nào được. Mà cũng tức thật, liên lạc mãi với lão mà không được. Đúng là khó chịu.

- Thân thiết nhỉ?

- Ngu, đó là một người anh. Thân thiết nhằm gì.

Hoàng mỉm cười, đúng lúc cánh cửa phòng bệnh mở ra. Mẹ cậu thanh niên trông rất quý phái với bộ váy ren bó sát người. Giọng nói của người đàn bà này dịu dàng còn ánh mắt thì buồn rười rượi. Hoàng vờ nhắm mắt lại, anh nằm lặng im nghe mưa rơi tí tách bên mái bạt căng ra phía trời. Lúc trở người, anh rên nhẹ vì cơn đau trở về. Mẹ cậu thanh niên đi về phía Hoàng, tay đặt lên cơ thể anh.

- Cháu thế nào rồi?

Hoàng lặng im. Chợt đứng một nỗi buồn giăng ngang, tím ngắt.

- Mẹ hỏi làm gì đồ điên ấy, chẳng nói đâu.

- Suyt, sao con nói năng lỗ mãng thế?

- Chả sao, ốm đau mà giấu tiệt gia đình vợ con. Con nói có oan không?

- Sao giấu?

- Con chả biết. Nhưng như thế là khùng. À mà mẹ, mấy ngày nay con không liên lạc được với anh Hoàng. Có ai điện thoại về nhà tìm con không?

- Hoàng nào?

- Sao mẹ chóng quên thế? Anh Hoàng quan trọng nhất ấy. Người giúp con thoát cơn mê...

Người thanh niên cười hề hề một cách vô tư còn mẹ cậu ta ngồi xuống giường, vẻ mặt bà bản thân pha chút âu lo. Dường như bà đang nhớ về một ai đó bằng cách lục lọi trí nhớ của mình. Trong chốc lát lặng im, người đàn bà nói.

- Người đàn ông tóc muối tiêu, da đậm, cao chừng 1,65 mét?

- Đúng rồi, có đến nhà mình hả mẹ? Anh Hoàng đó, anh ấy rất muốn một lần gặp mẹ. Hồi nghe con kể chuyện làm khổ mẹ anh ấy rất thương...

Người mẹ ngồi lặng im run rẩy, mắt bà nhìn xa rồi thở một hơi thật dài.

- Mẹ làm sao thế?

- Mẹ bị chút gió thôi.

- Anh Hoàng ở lâu không mẹ?

- Không ở lâu! Anh ta có gửi quà cho con.

- Sao lại gửi quà?

- Anh ta không dự đám cưới con được.

- Hờ, cha khùng...

- Anh ta đi công tác dài ngày con ạ.

- Chán thế. À, mẹ có mang cơm cho ông diên đó không? - Cậu thanh niên đưa mắt nhìn về phía giường bệnh của Hoàng.

- Có, để mẹ mang sang cho anh ta.

Hoàng trở người và ngồi dậy. Người đàn bà hết hoảng khi bắt gặp đôi mắt anh. Trong chốc ấy, anh cất giọng ôn tồn đón lấy phần cơm.

- Dạ cháu cảm ơn cô thật nhiều.

- Cháu bị tai nạn à?

- Gần như vậy cô ạ.

- Sao lại gần như vậy?

- Mẹ không biết sao, có thể của vợ hoặc của gái bị người ta dẫn mặt thì cũng gần như vậy... - cậu thanh niên cười lên một cách khoái trá. Nhưng mà cũng đáng anh Hoàng nhỉ.

- Cháu cũng tên Hoàng?

- Dạ!

- Tên đầy đủ là Phan Hoàng đó mẹ.

- Gì? Tên bạn con cũng là Phan Hoàng...

- À ra thế. Con chơi nhưng không biết họ anh Hoàng. Mà mẹ này, anh nói vào viện thăm con nhưng chả thấy. Lão này thất hứa thấy ớn luôn.

Hoàng đặt mình trở lại giường sau khi bỏ phần cơm ở cái bàn inox. Người đàn bà vẫn nắm lấy tay Hoàng.

- Phan Hoàng! Có phải là cháu đấy không? Người đàn bà gọi.

Anh vẫn nằm lặng im nhìn ra phía cửa sổ. Chợt tay anh run lên bần bật trong tay người đàn bà.

- Chiếc điện thoại này của cháu bỏ quên ở nhà cô, nó đã hết pin mấy hôm rồi... Xong câu đó, người đàn bà đứng dậy và lê bước đi mệt nhọc. Cậu thanh niên dựng đứng người dậy và chạy đến bên giường bệnh của Hoàng.

- Đồ điên, anh có thể đối xử với em thế à? Anh nằm đây đến mấy ngày mà không hề nói, anh quần băng thế làm sao em nhận ra, còn kiệm lời và lái giọng nữa. Đồ điên, anh sao vậy? Sao đối xử với em vậy?

Hoàng ngồi dậy, nói:

- Kệ mày, giờ mới biết ai là óc chó nhé!

- Ôi, đúng là điên thật.

- Nhảm nhò gì.

- Báo cho chị nhé?

- Đừng điên, mấy hôm nữa về rồi.

- Hời, em xếp anh vào hạng khùng nhất thiên hạ cũng không oan. - Cậu thanh niên bá vào vai khiến Hoàng nhăn mặt vì đau. - À hời này anh nói gần như là tai nạn nghĩa là thế nào? Chẳng nào chơi xấu anh để em dẹp cho.

- Đùa đấy, tai nạn thôi.

- Thế này là chịu đám cưới em thật rồi.

- Chịu rồi.

- Mẹ, đây là anh Hoàng con từng kể với mẹ...

Lúc cậu thanh niên quay lại thì mẹ cậu đã ra ngoài. Hoàng không nhìn nhưng anh đoán được, người đàn bà đó đã ra khỏi phòng từ rất lâu.

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Phận Đàn Bà

- Mẹ, sao mẹ lại làm điều đó với con?

Phan hỏi, mắt tình khô. Cô không còn khóc nữa, Văn - chồng của Phan đã nằm lặng ngắt dưới cánh tay cô. Cơ thể anh mềm quặt rồi chuyển sang trạng thái băng tê cứng. Cô nâng đầu anh lên rồi hôn vào mắt anh. Ở đó có những giọt nước tuôn ra từ bọng mắt. Giả sử anh có làm sao thì con vẫn yêu anh mà - Phan nói với mẹ chồng. Bà lặng im đến mấy thớ tường cũng nát. Trong ngôi nhà chỉ có Phan và mẹ chồng. Bố chồng cô đã đi làm từ sáng mà không hay đứa con trai duy nhất của mình đã không còn thức dậy. Phan chỉ mới phát hiện anh tê cứng sau khi cô đi rửa mặt. Điều đó làm cô đau hơn, qua giấc ngủ cô đã đánh mất tình yêu của mình, anh không trở lại nữa, có thể thế.

- Con định đưa Văn đi đâu? - Mẹ chồng cô hỏi khi thấy Phan cố thay tấm áo cho chồng và dìu anh lên.

- Con sẽ đưa anh ấy đến bệnh viện, con sẽ kiểm tra xem anh ấy có còn chút hơi ấm nào nữa không. Hoặc giả anh ấy không còn hơi ấm, con sẽ mang anh ấy về nhà con.

- Không ích gì nữa đâu. - Giọng mẹ chồng cô tê tái.

- Mẹ đã biết đến điều này đúng không? Sao mẹ không nói cho con hay? Sao mẹ không ngăn anh ấy?

- Mẹ xin lỗi con, Phan à! Có thể là Văn đã đi hết con đường.

- Nhưng còn con thì không, cả tình yêu con dành cho anh ấy.

Mẹ chồng cô đi tản ra phía hành lang rồi bà quay trở lại với đôi mắt nhòe. Tiếng chuông cửa bắt đầu reo lên từng hồi gắt gỏng và nối tiếp nhau. Cô biết đó là bố chồng mình. Ông hay bấm chuông theo cảm tính. Và hồi nào cũng gắt gỏng.

- Bà Hà đâu? - Ông gọi vợ mình - còn không xuống mở cổng.

Mẹ chồng cô đi xuống. Bà vận chiếc áo choàng màu đen, cổ hơi nghiêng về bên phải và bờ vai chéch cùng hướng đó. Bà mở cửa cho chồng, khi chiếc ô tô của ông đùn vào gara thì bà ngoắc chìa khóa trở lại. Không gian vẫn yên ắng đến lạ thường. Con phố dài xao xác này chắc không còn ai chứng kiến sự lặng ngắt của Văn ngoài ba người duy nhất trong gia đình anh. Ngày thường, những ngôi nhà cũng ở chế độ khép cổng. Văn hay đứng ở ban công nhìn xuống đường. Thói quen này vẫn được duy trì khi đã cưới Phan. Cô cũng thường ra đó ngắm cảnh với Văn khi đã làm xong một số việc.

- Em không biết đâu, con phố này buồn. - Phan nói, giọng nhỏ nhẹ như nũng Văn.

- Em đúng, nó như thế từ khi anh sinh ra trên cõi đời này. - Giọng Văn đầy tâm trạng. Phan vòng hai tay từ đằng sau xiết chặt vào bụng Văn. Người anh thơm và săn chắc. Văn điển trai còn Phan là một đóa hồng. Nhìn cô dâu chú rể trong ngày cưới khách khứa đều mãn nhãn. Không ở đâu có một cặp xứng đôi như thế, nhiều người nói vậy trong đám cưới có đến một ngàn khách ở một khách sạn hạng sang.

- Lại nói chuyện không đâu, anh vào đây đi, em sẽ mát xa mặt cho anh.

Mát xa mặt, đó là cử chỉ từ Phan khiến anh yêu thích nhất. Cô dùng môi mát xa nhiều hơn là dùng tay. Những lúc đó, Văn hay nhìn chăm chăm

vào Phan. Mắt anh đọng nước. Đàn ông sao có đôi mắt buồn đến vậy? Phan thắc thỏm nhưng cô vui trở lại sau cái cười xòa của Văn - phổ buồn, mắt cũng buồn. Giá mà anh gặp em sớm hơn.

- Thăng điên, sao con lại làm như thế? Sao lại bỏ bố một mình thế này hả con?

Lần đầu tiên Phan thấy bố chồng khóc. Cô cứ nghĩ ông ấy không yêu Văn. Không phải thế, đàn ông họ sâu kín đáng sợ.

Mẹ chồng cô sở hữu một nét buồn trên khuôn mặt đẹp. Cả những bức hình chụp trong ngày cưới của con bà ấy cũng không giấu được hết nỗi buồn. Có lẽ, đây là giây phút hạnh phúc nhất trong đời mẹ - bà nói khi ôm chặt Phan vào lòng, trao quà cưới cho cô. Tấm hình đó cô đưa lên facebook giùm mẹ. Sau nó được gỡ đi bởi một lời bình luận “Con thấy cô buồn, cô rất buồn. Đáng ra cô phải hạnh phúc trong ngày mà cô cho là đẹp nhất. Con biết vì sao cô buồn, vì tận đáy lòng cô nghe mình có lỗi. Cũng là phận đàn bà với nhau nhưng cô lại đi lừa dối một con bé. Và con, một người đàn ông hăn hoi nhưng lại đi lừa dối một người đàn bà. Trong thâm tâm con vẫn nghe mình mắc tội. Con và cô, hai người khác nhau, hai thân phận khác nhau nhưng có chung một lỗi, đối với một người...”. Anh ta là học trò cũ của mẹ, là bạn thân của chồng cô - theo lời Văn nói. Anh ta chưa đến nhà bao giờ.

- Anh ta còn một chút hơi ấm - Bác sỹ nói.

- Cố gắng giúp gia đình tôi nhé bác sỹ - Bố chồng Phan vồ vập, hy vọng. Mẹ chồng cô đi lảng đãng, chẳng ai biết được bà đang nghĩ gì. Lúc bà quay lại vẫn đôi mắt nhòe ấy.

- Hay là tôi gọi cho Trung? - Bà nói với chồng, mắt nhìn Phan dò xét.

- Trung nào? - Bố chồng Phan gặng hỏi.

- Bạn thân của Văn.
- Tôi chưa hề gặp.
- Nó chưa đến nhà. Mẹ gọi nhé Phan?
- Con không hiểu.
- Có thể sẽ tốt hơn cho Văn trong tình trạng này.

Phan vẫn không hiểu, nhưng nghe điều tốt cho chồng cô lại gật đầu ngay. Cô đồng ý hết, kể cả việc ai bảo cô chết đi để cho Văn sống thì cô cũng sẽ làm.

- Bệnh nhân có thể mất trí nhớ vĩnh viễn sau khi được cứu sống. - Bác sỹ quay trở lại và nói với người nhà của Văn.

- Chúng tôi chỉ cần nó sống. - Bố chồng Phan đáp.

- Lúc này chưa chắc chắn cho một điều gì, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng. Việc mất trí nhớ là chắc chắn, tỷ lệ này là một trăm phần trăm.

Anh sẽ quên Phan! Chắc chắn như thế. Cô nghĩ, có một chút xao lòng nhưng không đến nỗi hun lên thành một đám khói. Cô chịu được, kể cả việc anh ấy quên đi tình yêu của anh đối với cô, và cả tình cảm của cô nữa, nó chẳng hề hấn gì khi anh quay trở lại với cuộc sống này. Anh sẽ quên đi cuộc sống tối tăm theo quan điểm trước đó. Phan sẽ trông thật nhiều hoa hồng, cô cũng mong sở thích của anh sẽ thay đổi.

Trung đến, anh gỡ cặp mắt kiếng xuống nhìn Phan. Phan nhận ra được Trung từng ngồi trà nước với Văn trong quán cà phê ở phố nhà. Anh xin phép gia đình vào chỗ Văn, bố Văn mắt nhìn ngờ vực. Mẹ Văn cầm tay giục chồng để Trung vào. - Như thế là không công bằng đối với con bé, đáng ra con bé vào mới đúng - ông nói và nhìn về phía Phan.

- Không sao đâu bố à, bố cứ để anh Trung vào. Lát con thăm sau cũng được.

Trung bước nhanh vào đó và chậm trở ra. Ngoài đây, Phan đứng dán mắt vào khung kính, chỗ chông cô nằm. Cô nhìn thấy Trung cúi xuống khuôn mặt chông. Lưng của Trung nhưng nhúc lên từng hồi và tay anh ta nắm lấy tay Văn. Có thể anh ta đang khóc - Phan nghĩ - có phải người này là học trò cũ của mẹ chông mình không? Đây là người bạn thân nhất của Văn? Sao mẹ lại gỡ đi dòng bình luận trên status của bà? Phan miên man nghĩ, chỉ có thể là những dòng suy tưởng rất riêng tư của bản thân cô. Và nó chấm dứt khi Trung trở ra với đôi mắt kiếng ướt đẫm nước mắt.

- Phan - Trung gọi - Văn đã trở về với em rồi. Anh ta vừa nói vừa bước đi.

- Anh Trung, anh hãy ở đây thêm chút đã.

- Không, anh phải về rồi. Văn đã trở lại, anh chắc chắn đấy.

- Anh có nhận ra anh Trung không?

- Anh không biết, có thể là không...

Bệnh viện, một khoảng trống thênh thang khi cả gia đình hồi hả vào chỗ Văn. Đợi mọi người vào hết Trung mới quay mặt lại cửa kính nhìn một lúc rồi anh bước đi. Phan nắm tay Văn khóc nức nở từng hồi. Mẹ chông cô cố ngăn lại nhưng không tài nào làm được. Văn cầm tay Phan nhưng cứ mãi gọi tên Trung, điều ấy khiến những suy nghĩ của Phan có thêm cơ sở. Cô nghe mình cạn, tất cả sức lực cô đều tan biến sau tiếng gọi của Văn. Cô bước đi, thênh thang trong bệnh viện khi con nắng chiều râm vàng lên cây cỏ. Bố chông cô ở lại phòng với Văn còn mẹ chông lẻo đẻo theo Phan. Phan bước đi, đầu trống rỗng. Giá lúc này Phan có thể nghĩ ra được một điều gì đó để buồn. Giá cô có thể làm được. Chừng ấy thời gian sống cùng

Văn đâu phải là ngắn ngủi, cô được làm một người đàn bà bên dưới cơ thể của anh với những yếu mềm, hạnh phúc và thăng hoa.

- Sao có thể như thế được hở mẹ? - Cô bất giác hỏi mẹ chồng và bà đứng chôn chân ở bậc thềm của bệnh viện. Chừng ấy thời gian chúng con sống bên nhau, mẹ hay buồn rầu, lo âu, phấp phỏng. Mẹ hay hỏi chuyện gối chăn của chúng con. Những cái ôm của mẹ đối với con cũng xuất phát từ chỗ này. Mẹ không thực lòng yêu con đúng không? Mẹ chỉ thương hại cho một con người...

- Phan... - mẹ chồng cô kêu lên chua xót - mẹ thương con bằng tình thương của một người mẹ, đấy là sự thật.

- Nhưng sao mẹ lại lừa dối con, cũng là phận đàn bà sao mẹ lại lừa dối con?

- Mẹ không biết, mẹ xin lỗi con. Trong mắt mẹ Văn nó vẫn là đứa con trai trọn vẹn.

- Con cũng từng nghĩ thế. Con có thể yêu anh ấy khi mẹ nói cho con mà.

- Mẹ không thể, Văn đã sống quá lâu với người đàn ông đó.

- Với anh Trung sao?

- Không phải! với Iain Cairns.

- Iain Cairns?

- Đấy là một người ngoại quốc.

- Còn với anh Trung?

- Trung chính là người đã vực Văn dậy từ sau những chuyện đen tối xảy ra với chồng của con.

- Còn bố?

- Bố không biết chuyện này, mẹ đã nhiều lần định chết đi giống như Văn. Mẹ không còn sức chịu đựng.

Phan khóc, cô ôm chầm lấy mẹ chồng cô. Xa xa, tiếng bố chồng cô gọi.

- Hai mẹ con nhà bà, thằng Văn nó đòi ăn đấy.

Phan và mẹ chồng quay trở lại phòng bệnh. Văn nhìn Phan cười, cô không chắc là Văn nhớ đến cô. Nhưng điệu cười ấy vẫn không hề có gì thay đổi. Mẹ chồng cô từng nói, từ ngày có cô về anh mới cười tươi như vậy. Phan bón cho Văn chút sữa. Anh vẫn nhìn cô với đôi mắt đọng nước, bố mẹ Văn vẫn đứng ở chân giường bệnh. Bây giờ đã hơn năm giờ chiều, con nắng cuối cùng hắt ánh sáng vào tấm cửa kiếng. Bố chồng Phan đến để kéo bức rèm nhưng chồng cô ngăn lại.

"Hãy cứ để thế cho sáng bố à, con thích nắng."

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Sao Anh Lại Lấy Chồng Em

Chuyến xe lăn bánh, hạnh phúc trôi dần về phía sau. Còn biết bao nhiêu điều ngổn ngang như đang yêu phải chia tay đến vội vàng. Bầu trời lãnh đăng sương và trăng sao trôi lẹ làng qua tấm kiếng. Phan kéo tấm chăn đắp lên cho đứa nhỏ. Nhìn nó hồi lâu thì Phan khóc, tiếng khóc cố kìm nén giữa đêm. Hành khách trên xe đã ngủ cả rồi, chỉ còn Phan và người lái xe vẫn thức.

Anh ta không thể ngủ để vận hành cho cả chuyến xe, Phan không thể ngủ vì không thể kéo giấc ngủ về với mình. Có bánh và nước tôi để ở ngăn xe, cô có thể dùng nó nếu thấy đói. Người lái xe nói, Phan gật đầu cảm ơn. Lúc này mà có thể ăn thì điều đó quả là thần kỳ, nó sẽ vượt ra khỏi suy nghĩ của Phan. Tôi có thể xuống ở bên kia cầu được không? Phan nói và đưa tay chỉ về chiếc cầu trắng phau trước mặt. Người lái xe cau mày đáp lại. Từ đây về Hà Nội còn hơn bốn mươi cây số, cô tới Hà Nội kia mà?

Phan đưa tay quệt nước mắt, tới đâu cũng được, có thể tôi đã đi đến tận cùng rồi. Người lái xe trầm ngâm nhìn Phan qua tấm kiếng, ngao ngán thế kia ư? Trên phận xe này có bao người như thế nữa. Tới Hà Nội có ai đón cô không? Người lái xe hỏi, vẻ dò xét đầy ái ngại. Nếu không có ai đón, cô có thể về nhà tôi ở một thời gian, không có ai ở đây cả, ngày mai tôi lại đi chuyến khác rồi, hơn tuần nữa tôi mới về và lại đi...

Phan vẫn lặng im. Trong sự náo nùng, gương mặt Phan càng đẹp đến nao lòng. Và điệu cười buồn mênh mang khiến người bắt gặp nó nhói lòng. Với ai anh cũng thế à? Phan hỏi, có gì đấy rất chua sau một bận đường dài

người lái xe ân cần với cô. Cứ mặc kệ, cuộc sống bây giờ sự giả dối chính cống lắm nên điều Phan nói vẫn nghe quen thuộc.

Vợ tôi bỏ đi rồi, chúng tôi chưa có con. Trong chuyện này tôi là người có lỗi... Phan lặng người đi, trong phút chốc cô hối lỗi. Đáng lẽ ra cô không nên để nỗi buồn này trở về với anh ta. Nó chẳng mấy hay ho gì đối với người lái xe trong hoàn cảnh như thế này. Cô rót cho người lái xe một cốc nước lọc rồi bóc cho anh một chiếc bánh. Người lái xe đón nhận chiếc bánh ăn một cách lạ lùng và uống cốc nước đánh ực, anh nở một nụ cười thật tươi nói với Phan. Tôi quen rồi, và cô cũng thế thôi, đổ cô nhìn đến ngày kia đây, sự sống không hề đơn giản. Cô không thể sống bằng không khí và những kỷ niệm buồn.

Xe đã về bến, Hà Nội giăng ra trước mặt với những tòa nhà cao tầng và cây xanh chạy dọc những con phố. Phan đón lấy chìa khóa nhà từ tay người lái xe và đi theo cái trở tay của anh. Cô cứ đi về phía ấy, ngôi nhà số 04, nó chỉ cách đây trăm mét thôi. Tôi sẽ không ghé sang đó, tổ trưởng tổ dân phố sẽ đến nhận giấy chứng minh thư từ cô, tôi đã nhắn tin cho ông ấy.

Phan bước đi lững thững, hai tay ôm sát đứa con vào lòng, chiếc túi xách đeo lưng lẳng ở trên tay. Ngôi nhà số 04 hiện ra trước mắt cô, một căn hộ bé xinh có hai cây ngọc lan nở hoa trắng tinh khôi và hương thơm ngào ngạt. Người đàn ông đón cô có gương mặt rất điển trai, anh ta đeo chiếc kính trắng, thái độ rất từ tốn.

- Cô là bạn của ông Thanh phải không? Mời cô theo tôi.

Có lẽ đó là người giúp việc, Phan nghĩ. Anh ta lạ lùng mang đồ cho Phan và dẫn Phan lên căn phòng ở tầng hai. Khi cô không cần gì nữa, tôi sẽ rời khỏi nơi đây thưa cô. Và tôi sẽ trở lại chăm sóc khu nhà khi cô không còn ở đây nữa - người đàn ông nói.

- Anh là người giúp việc? Phan hỏi, chỉ bấy nhiêu từ lúc bước chân vào nhà đến giờ khiến người đàn ông cũng kiệm lời theo.

- Tôi là bạn của ông Thanh.

Không thêm một lời nào nữa, người đàn ông đi kiểm tra lại khóa cửa, công tắc điện và nguồn nước trước lúc rời khỏi ngôi nhà. Hơn ba mươi phút sau thì tổ trưởng tổ dân phố đến nhận giấy chứng minh thư từ Phan.

Ông ta nói đủ thứ chuyện của khu phố, từ lũ trẻ đánh lộn cho đến những bà bán hàng rong ngoài phố sẵn sàng lên giường và lừa tiền. Chuyện Hà Nội năm 2016 vẫn còn ăn xin, không như trong bài hát “Hà Nội năm 2000”, chuyện xe bus chạy vô thức tuyến Bờ Hồ - Cầu Giấy - Bờ Hồ cứ dừng, cửa mở ken két như một cỗ máy mặc dù có hành khách hay không.

Nhưng chuyện khiến Phan nhớ nhất là chuyện ông kể về người đàn ông bạn của Thanh vừa rời khỏi ngôi nhà. Hai đứa chúng nó là bạn thân, vợ chúng nó đã bỏ đi cả rồi, đi đâu chẳng biết, vì sao chẳng biết. Hơn hai năm nay biệt tăm. Phan lần nữa lặng người, thật quá đỗi lạ lùng. Phan rơi thêm vào cuộc đời của họ sẽ tạo nên một hố bom.

Phan không kể câu chuyện của mình. Nó cũ và mốc meo như những câu chuyện của họ. Cô đặt đĩa nhỏ nằm xuống giường rồi đi lấy nồi đun cháo cho con, mọi thứ được chủ nhà chuẩn bị sẵn trong tủ lạnh, trên giá còn khá nhiều đồ hộp có thể dùng trong một tuần. Ngôi nhà này chu toàn đến mức Phan thầm nghĩ nó không phải được chăm sóc từ tay một người đàn ông.

Tôi có thể lấy số điện thoại của chủ nhà được không? Phan hỏi ông tổ trưởng tổ dân phố. Ông ta lắc đầu một cách lẹ làng - Không được rồi cô ạ, ông ta phi giới tính rồi, ông ta đi về lạng lẽ đã hơn hai năm nay, không mền đàn ông, không yêu đàn bà. Có thể đưa cô về ngôi nhà này là một “sự cố” trong chuỗi ngày ấy. Tôi về đây, thưa cô.

Người đàn ông bước đi, ngôi nhà trở về lặng lẽ. Phan ngồi xuống bên chiếc ghế sofa đợi nồi cháo đang sôi sùng sục trên bếp. Phan vẫn còn yêu anh, chồng cô và bố của đứa bé. Anh ấy đã đi rồi, thật xa, cô không đoán được anh ấy có thể đi đâu sau hôm Phan tình cờ bắt máy chồng, bên kia là giọng đàn ông chậm rãi trong nỗi u hoài - Văn, anh nhớ em quá! Ra đây với anh đi.

Phan đặt máy xuống lạnh băng nhìn Văn, đêm xuống thì Văn rời khỏi nhà trong sự thảng thốt của Phan. Nếu biết Văn đi, Phan sẽ ngăn lại. Bằng mọi cách, Phan sẽ không để anh đi về phía người đàn ông kia. Cô là đàn bà, cô có bàn tay và trái tim của người đàn bà, cô không tin rằng mình có thể thất bại dễ dàng như thế. Và mình chứng cho những năm tháng sống với những rạo rức yêu thương, ái tình bằng ấy. Phan không thể chấp nhận được điều đang diễn ra. Cú sốc đã khiến cô ra đi trong sự lặng lẽ. Chiều hôm ấy, khi Phan bước lên xe, mẹ chồng cô đã đứng lững lờ nhìn theo, mẹ đã vịn tay vào cổng nhà và khóc. Người đàn bà đó đã thấu rõ tâm can về chồng của Phan.

Hơn một tuần trôi qua...

Người đàn ông trong ngôi nhà này không trở về, Phan đợi một nụ cười nào đấy như hồi cô bóc chiếc bánh cho anh. Điệu cười đó cùng câu nói của anh ta khiến Phan nhận ra và chấp nhận một số chuyện. Người đàn ông như thế bị đàn bà ruồng bỏ thì người đàn bà như Phan cũng có thể chịu cảnh bề bàng.

Những suy nghĩ miên man, những thắc thỏm, lo âu và dự cảm chẳng lành. Anh ta nói anh ta đi hơn một tuần rồi lại đi tiếp... chắc có lẽ thế! Phan tự trấn an mình bằng câu nói cách đây hơn một tuần của anh ta trong cái nháy mắt tinh nghịch. Phan mãi mê nghĩ mà không nhận thấy có người đã bước vào ngôi nhà. Bạn anh ta đến đứng trầm ngâm hồi lâu rồi báo với Phan một tin. Phan đón nhận nó, không buồn, không vui, không dửng dưng

nhưng cũng chẳng có chút mặn mòi. Cái ấy có thể gọi là “phi tình thương” không?

Phan lặng lẽ ngồi vào một góc phòng, đứa bé vẫn nằm ngoan ngoãn trên chiếc giường nệm sắp lại mấy thứ đồ chơi Phan gom lại trong ngôi nhà này. Cũng lạ, anh ta từng nói anh chưa có con sao lại có đồ chơi của trẻ? Phan nghĩ, hay đồ chơi là của con người trông nhà? Thôi cứ mặc đấy, chiều Phan sẽ gửi đứa nhỏ cho ông tổ trưởng tổ dân phố, cô sẽ đi đến tận nơi anh ta nằm lại cùng chuyến xe hun hút ở trên đồi. Bàn tay của anh lúc này chắc sẽ lạnh lắm! Và trong phút cuối cùng, người đàn ông đó nghĩ đến ai? Chị ấy có nghe tim mình nhói đau khi anh ấy trút hơi thở cuối cùng?

Phan lại đưa tay quẹt ngang thứ nước đang chảy xuống má mình, có thể đó là nước mắt hoặc sự phản xạ khi có điều kiện - đó là tình thương. Lên xe lúc đã hơn năm giờ chiều, người đàn ông đưa Phan đi trong lặng lẽ. Đường xa hun hút nhưng hai người chẳng nói với nhau điều gì, người ta có thể kiếm lời với nhau như thế trong cơn đau. Có thể lúc này đây sự im lặng nói lên được nhiều điều. Phan ngồi tựa mình lên tấm kiếng và dồn phần lớn người sang một bên.

Lúc sau, người đàn ông đó phá đi không gian im lặng bằng một câu nói có phần bẽ bàng. Tôi đã yêu Thanh, khi phát hiện ra điều này họ đã ra đi, vợ tôi đã mang luôn đứa con trai của tôi đi rồi. Tôi chăm sóc cho Thanh từng tý một. Tôi yêu anh ấy. Và điều hiển nhiên tôi giấu đi tình cảm đó, đã quá nhiều bi kịch đến với anh ta, tôi nghĩ là nó nên dừng lại ở đấy thôi.

Nghe xong câu nói của người đàn ông, Phan hắt một hơi thật dài và nhìn ra phía hàng cây hai bên vệ đường, xe lao đi vun vút. Lát sau xe chạy chậm hơn trong cơn mưa ụp xuống. Mưa buồn đến vô cùng tận, sao ông trời có thể cho mưa đến lúc này nhỉ? Phan nghĩ, ngày cô rời khỏi nhà không có mưa, trời nắng cháy chát đến không gian cũng bốc mùi khét lẹt và mây buồn trôi lang thang trên những con phố tưởng chừng thân quen trong phút chốc hóa lạ lùng.

Anh có biết Văn ở đâu không? Phan hỏi người đàn ông bên cạnh như một định kiến về những tín hiệu phát ra giữa những người đồng tính. Hay nói đúng hơn Phan cũng có sự giễu cợt. Họ có thể bắt mùi thấy nhau trong khoảng không gian vô định. Nhưng câu hỏi đó không quá đổi lạc đường cho đến một lúc sau, người đàn ông trả lời Phan như thế này. Văn... tôi có nghe Thanh từng nhắc đến người này. Nếu Văn có một người bạn tên Trung thì đúng là người mà cô hỏi.

- Anh Thanh cũng đồng tính chẳng? Thanh mà anh Văn yêu chính là anh Thanh???

- Tôi không hiểu.

- Chồng tôi là người đồng tính.

- Cô nói Văn?

- Đúng, đấy là chồng tôi.

Người đàn ông im lặng, khoảng trống lại mênh mang trôi đi trên mặt đường. Phan đã thôi không còn nhìn ra phía cửa kính xe, ở ngoài đó chỉ toàn mưa và mưa. Điều ấy khiến con người ta thêm lạnh. Bao nhiêu điều chẳng chịt trong câu chuyện của những người cô gặp chỉ mới một tuần khiến đầu óc cô rối mù và lòng chất chứa thêm niềm đau. Trái đất tỏ ra nhỏ hẹp và vụng về đến nỗi mọi thứ cứ thộn ra trước mắt. Nó không giấu được một chuyện con con. Sự nóng bức râm ran khiến Phan trở nên cáu gắt và cô bùng phát bằng một câu hỏi khiến người đàn ông ngồi cạnh cô kéo dài đôi hàng nước mắt.

- Còn tôi, tôi có lỗi gì?

Người đàn ông cho xe dừng lại, cơn mưa ngớt dần và chiếc xe đỗ hiện ra trước mắt. Có tiếng khóc của một người đàn ông, nhỏ và rấm rứt. Người lái xe nằm sõng soài bên vệ đường, người ngồi khóc gục đầu lên xác anh ta.

Phan và người còn lại đứng lặng im. Họ đã đến sau một người. - Cuộc sống luôn trẻ tràn đối với tôi - người đàn ông đi cùng nói với Phan.

Phan lẳng lặng nhích từng bước tới gần nắm bàn tay lạnh lẽo của người lái xe, người đàn ông gục lên xác anh ta vẫn thả ra những tiếng khóc nghe đến xé lòng. Đây là tình yêu! Đây có thực sự là tình yêu không? Mai này em nằm xuống anh có khóc em như từng khóc anh ta không Văn? Người đàn ông ngẩng mặt dậy, anh ta nắm lấy tay Phan rồi khóc rống lên như một đứa trẻ. Phan đã gỡ tay anh đặt vào lòng bàn tay người lái xe, cô cũng khóc, giọt nước mắt không rõ vì lẽ gì.

Đây có phải là tình yêu hay là phản xạ có điều kiện của tình thương? Em trả người ấy về với anh đây, mãi mãi! Em có lỗi gì, sao anh lại lấy chồng của em?

Phan bước đi về phía núi cao, ở đây vẫn còn mưa giăng giăng trong tiếng gió buồn réo rắt.

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thê Lang Thê Lang

Ngọn núi Ama ôm gọn dòng suối Vika vào lòng mình. Nước thoát ra từ đâu không ai biết. Chỉ nghe những âm thanh vang lên như có ai đàn, ai hát. Ngày đêm miệt mài tiếng thê lang, thê lang.

Núi Ama mỗi ngày một thấp, người ta nói là suối Vika bào mòn từ trong lòng núi chứ không phải từ chân núi. Ở trên núi có một cái chòi được treo cờ đỏ. Những đêm rằm, trăng thường dừng lại ở ngọn cờ. Trăng đứng bần thần chan màu vàng óng ánh trên nền cờ đỏ. Đã có nhiều chuyện kể về ngọn núi Ama, về con suối Vika, về cái chòi, vầng trăng và ngọn cờ. Có chuyện nói về tình yêu, chuyện nói về tình bạn. Người trong câu chuyện còn hay mất không nghe ai nói tới.

Dân làng Ala đã đi hết rồi nhưng già Vika sống trên cái chòi đó. Già kiếm lời, đôi mắt chứa niềm buồn không che giấu được. Già là người sống lâu nhất ở đây chắc già biết được tuồng tích tương truyền trong nhân gian. Nhưng già Vika không kể. Mỗi lần gặp tôi già chỉ mời rượu rồi ngồi nhìn về phía ngọn cờ bạc phếch. Nắng mưa gì già Vika cũng thường ngồi đấy. Tôi mặc sức đoán già đoán non, chắc cái chòi là nơi chôn cất kỷ niệm của già Vika - những kỷ niệm không thể nào quên. Có như vậy già Vika mới bất chấp những chuyển động từ ngọn núi để sống ở cái chòi này.

Tôi hay nhìn bức ảnh vầng trăng trôi qua ngọn cờ, nó được treo chính giữa gian chòi. Bức ảnh đẹp lung linh, ánh trăng tan chảy như nước, màu cờ đỏ như bông hồng mới nở. Tôi không hỏi già Vika về nguồn gốc bức ảnh. Tôi cũng không hỏi già Vika đến từ đâu mà lấy tên con suối đặt cho

tên mình. Nếu muốn nói với tôi tự khắc già Vika sẽ nói. Qua lại với già Vika, tôi cũng có thói quen kiêu lời.

Thường tôi chỉ ngồi nhấp ngụm rượu rồi nhìn những ngọn núi nối nhau thành một dãy như cánh tay của người khổng lồ vươn dài, mạnh mẽ. Vậy mà cánh tay đó đã ruồng bỏ một con người nhỏ bé! Già Vika nói duy nhất câu đó rồi già đi thối cơm nếp. Trưa hôm ấy tôi không ăn. Già Vika đưa mấy ngón tay vo tròn lọn cơm nếp một cách nhọc nhằn. Tôi ngoảnh mặt đi đàng khác để cho già mặc sức thả ánh nhìn về rừng núi thênh thang.

Già thường xuyên thở dài. Tôi nghe đấy như tiếng suối chảy, nó cũng có thanh âm thê lang thê lang trong tiếng thở dài của già. Sau “bữa trưa nhịn đói”, già Vika bặm môi nhìn tôi thắc mắc sao tôi không ăn. Tôi lặng im, già mang nồi cơm nếp để ở chỗ cầu thang. Lúc sau "lữ đoàn" khi chạy tới tranh nhau chí chóa. Có con không được phần chạy tới kiện bằng cách dụi mũi vào đôi chân thô nhám của già Vika.

Già đi lấy cho nó củ sắn, con khi hấp háy mắt rồi ráo riết cảm ơn bằng một tràng âm thanh chói tai đến kỳ lạ. Đến lượt con khi khác dụi mũi vào chân già Vika, già cười. Nụ cười hiếm hoi trên môi khiến đôi mắt già sáng hơn. Già nói với tôi già nuôi bấy khi này đã năm mươi năm rồi. Già bảy mươi tám tuổi, nghĩa là già Vika sống cùng thời với cuộc tình của ngọn núi Ama và dòng suối Vika. Câu chuyện kể bắt đầu cách đây năm mươi năm, nó được chép bằng những nét vẽ trên tường đá.

Năm mươi năm về trước, già Vika là một chàng thanh niên hai mươi tám tuổi. Nghe câu này của tôi, già lật ngược bức tranh để minh chứng cho câu nói của tôi là đúng. Bức tranh có đề ngày tháng năm và ghi tên người chụp. Tôi lạnh người, đấy là bố của tôi ư? Không phải như thế chứ? Già Vika chỉ mỉm cười. Còn tôi thì lại nghĩ sang chiều hướng khác, có thể người chụp ảnh trùng tên với bố tôi.

Đêm ở Ala rất lạnh, gió thổi lên vù vù cuốn tấm tôn kêu ràn rạt. Già Vika ngồi ở bậc tam cấp đợi trăng! Nhưng trăng còn hơn mười ngày nữa mới lên. Trời cứ mưa rả rích như thế này không biết già có được nhìn thấy trăng không. Chợt xót cho già Vika, đợi chờ vầng trăng đến trũng sâu đôi mắt. Ngọn suối Vika vẫn chảy. Đêm về, tiếng thê lang thê lang nghe rất rõ và rất trong.

Tôi ngồi xuống bên cạnh già Vika nhóm lửa. Khi lửa bắt đầu bén ngọn thì tiếng khèn cất lên. Tiếng khèn như tiếng suối, đó là tiếng gọi người mình yêu thương. Đêm tối mịt mùng và núi rừng yên ắng. Chỉ còn lại tiếng suối chảy và tiếng khèn của già Vika quyện vào nhau tạo nên một bản tình ca khá buồn. Bao nhiêu lời đồn đoán về tiếng khèn của người con trai trên núi Ama giờ tôi đã được chứng kiến.

Tiếng khèn cất lên suốt đêm, nó được nối từ bài này qua bài khác. Nó chảy cùng ngọn suối Vika và những chuyển động rập rình của ngọn núi Ama. Tôi trở thành người thắp lửa. Và khi tiếng khèn già Vika ngưng cũng là lúc tiếng gà gáy sớm cất lên từ những cánh rừng. Già Vika gác chiếc khèn lên sàn rồi đi xuống suối. Tôi leo đèo theo sau chân già. Già nói rằng tôi rất giống một người. Tôi không ngần ngại hỏi ngay người đó là ai?

Già hiu hiu đôi mắt nhìn con suối chảy với con sóng lăn tăn nối đuôi nhau chạy về tít tắp. Già Vika nói rằng tôi giống với một người bạn của già, giống ngọn núi Ama, giống ánh trăng. Vậy con suối là ai? Ngọn cờ là ai? Cái chòi là ai? Tôi vờ vập hỏi, già đã không trả lời tôi, già Vika nhấn chiếc thùng nhựa xuống suối để lấy nước. Tôi đến đón lấy cái thùng nhựa rồi bước đi lặc lè. Tôi kêu nặng, già Vika đứng nhìn tôi đi một đoạn khá xa rồi mỉm cười.

Ở đây vắng tanh vắng ngắt. Già nói lúc trước Ala rất vui, giờ người Ala chuyển về nơi định cư mới có điện sáng, có nước trong. Tôi đặt thùng nước xuống rồi nói băng quơ. Trăng sáng thích hơn ánh đèn, đợi trăng lên trên ngọn cờ mới thấy được hạnh phúc! Có như thế người mới không rời bỏ

nơi đây. Già Vika quay mặt không nhìn tôi. Có lẽ đứa trẻ như tôi đi gần tới câu chuyện tình trên ngọn núi Ama.

- Con trở về xuôi đi. - Già Vika nói với tôi trong bữa ăn sáng.
- Già đuổi con ư? - Tôi hờn dỗi, thú thực tôi đã rớm nước mắt.
- Con đến đây ta thấy vui nhưng con đã xáo trộn khá nhiều thứ.
- Cuộc sống của già ư?
- Không, ngọn núi sụt xuống nhanh hơn.
- Già nên trách dòng suối Vika mới đúng chứ?
- Tình yêu ai lại hờn trách.

Điều này có thể cảm nhận được. Mỗi đêm khi dòng suối Vika cất lên âm thanh thê lương thì ngọn núi Ama lún xuống một chút. Bằng chứng là cái chòi đã nghiêng về phía dòng suối Vika, nó có thể bị nhào xuống suối trong vài hôm nữa. Mỗi khi núi Ama bị lún là đàn khỉ kêu lên dáo dác. Tôi và già Vika phải đi trấn an chúng bằng những quả dâu da hoặc ngô, khoai. Lũ khỉ cũng đã quen dần với tôi nhưng chúng chưa hề dụi mũi vào chân tôi như thường làm với già Vika. Tôi thêm điều đó. Tôi cũng tìm được nguồn gốc của lũ khỉ. Hồi đầu chúng chỉ có một đôi, một con đực và một con cái. Già Vika nói đấy là quà của một người nhưng người đó không thấy trở lại để mang chúng về. Già Vika đã nuôi chúng năm mươi năm, chúng sinh sôi nảy nở, giờ ở đây trở thành "vương quốc khỉ".

Tôi bắt đầu có thói quen thở dài như già Vika. Tôi trốn phố lên rừng. Tôi không thể sống nổi ở đây thêm một ngày dù nó có nhiều thức ăn của người còn lên đây tôi ăn cùng lũ khỉ. Tôi rất sợ cảm giác khi bị già Vika đuổi tôi trở về. Có thể lúc đó tôi sẽ làm dòng suối Vika ở thành phố. Già

Vika bảo tôi sao khác thế? Tôi hỏi khác thế nào thì già Vika bảo. Khác người, người đó không ngần ngại bỏ rừng về thành phố...

Lại một đêm nữa tôi không ngủ khi tiếng khèn của già Vika cất lên nghe buồn tao tác. Đêm tối mịt mùng không trùm được tiếng khèn của Vika, chúng cứ bay đi lang thang cùng gió, cùng mưa, cùng tiếng rừng điểm lên thừa thớt. Mỗi đêm già Vika thổi khèn là sáng hôm sau lữ khí dậy muộn. Chúng thức để nghe. Tôi trách già, vì tiếng khèn ấy khiến tôi thức trắng đêm đến ngày không ngủ được còn lữ khí có thể ngủ muộn. Già lại nói tôi giống một người. Tôi nghĩ đấy là bố tôi.

- Sáng sớm con sẽ về thành phố. Tôi nói điều đó và tiếng khèn của già Vika ngưng lại. Già đi gác khèn lên sàn rồi lấy bình rượu ra rót đầy hai ly.

- Già không nói gì ư? - Tôi hỏi già, ly rượu được già đưa lên trên đôi môi run run. Già thở dài rồi trở lại sàn lấy khèn ra thổi.

Đàn khi hôm nay quy tụ đến quanh sàn, chúng dụi mũi vào chân tôi rồi chạy đến cướp đi chiếc khèn của già Vika. Già ngồi bất động để mặc lữ khí. Con khi cướp chiếc khèn đã thổi một điệu nhạc rất buồn cười. Khi dứt điệu khèn ngẩn ngủi, một con khi cái ngắt bông hoa dại tặng cho nó. Tôi trông đôi khi rồi cười lên rất ngặt còn già Vika ngồi nhìn tôi chăm chú. Già lại bảo sao tôi giống người đó thế. Lần này tôi không thể cười. Già Vika nói, có lúc già buồn mà người đó không hay, người đó cười trông rất vô duyên. Tôi thấy mình khá xấu xí trước nụ cười vừa rồi nhưng già đã gỡ rối giùm tôi bằng một câu nói. Già thích những lúc người đó cười như thế, nó làm già quên đi nhọc nhằn. Người đó sống khá đơn giản.

Tôi bắt đầu hiểu ra được tiếng suối Vika. Đây là lời oán trách ngọn núi Ama vô tình. Âm thanh thê lang thê lang mỗi đêm tràn lên đỉnh núi Ama. Ngọn núi ngày càng sụt xuống và chặn nguyên dòng suối Vika khiến nước ngày một dâng cao. Nước ngập đến chòi, nước chảy vòng quanh tràn về bản làng theo những con đường khác nhau. Đêm đêm, tôi vẫn nằm nghe

suối Vika gọi. Đêm đêm, già Vika đốt rượu đến cháy lòng. Có hôm già Vika hỏi về bố khi thấy tôi quây quần bên bàn khi.

- Bố con đâu rồi? - Giọng già trầm. Nếu rừng không yên ắng tôi không chắc là đã nghe được lời nói của già Vika.

- Bố con bốc hơi rồi. - Tôi trả lời già Vika, bằng giọng tươi tắn của tuổi thanh xuân. Nhưng tôi vẫn thấy đau bởi sự ra đi của bố.

- Bao lâu rồi? Có người từng nói với già là sẽ bốc hơi.

- Bố con ư?

Già Vika lặng im. Tôi nói cho già Vika biết bố tôi đột ngột bốc hơi năm mười năm về trước sau một tai nạn. Khi ấy bố tôi vừa đi rừng về. Tôi còn kể cho già Vika nghe về những chuyến phiêu lưu ở rừng của bố và kế hoạch của bố với "vương quốc khi" ở ngay giữa thành phố. Bố đã không mang về được con khi nào cả. Trước khi mất bố có gọi tên một người, tôi nghĩ cái tên đó thuộc miền rừng nhưng không phải tên Vika. Nghe xong câu chuyện của tôi già Vika đặng hăng. Già lại lấy rượu thiêu đốt lòng mình. Tôi định nhóm lửa nhưng già Vika ngăn lại, già nói đêm nay sẽ ấm vì có trăng.

- Già Vika, hôm nay trời mưa như thế...

- Chút rồi trời tạnh thôi. Núi rừng Ala từng có những đêm trăng sáng giữa trời mưa, người đó đã ở trên chòi suốt cả mùa trăng.

Già gỡ lá cờ cũ xuống và treo lên đó một lá cờ đỏ tươi. Đàn khi đêm nay cũng quẩn quanh bên sàn. Chúng ngồi nghe già Vika và tôi thở. Điệu thở mang thanh âm thê lương. Mưa bắt đầu rả rích và đến khuya mưa dần nặng hạt nhưng già Vika tin rằng trời sẽ có trăng. Tôi ngồi nhìn xa xăm vào đêm còn già Vika nói giọng trầm buồn.

- Ta đã sai rồi.

- Già Vika.

- Ta là con suối Vika làm cho ngọn núi Ama thấp xuống. Ta nhớ quá! Khi ta đặt tay lên đầu mình, ta lại nhớ bàn tay đó xoa đầu ta. Khi ta mặc đồ, ta lại nhớ người ấy trêu chọc ta là đứa trẻ lên bảy tuổi.

- Già ơi! Người đó rất yêu già.

Già Vika im lặng một hồi lâu. Tôi đã nghe trong đêm tiếng nấc của già Vika như âm thanh của ngọn núi Ama mỗi khi sụt xuống. Già Vika ngồi lắc lư thân mình và hát. Toàn là bài hát buồn về tình yêu. Những bài hát này có trong album yêu thích của bố tôi. Khi già Vika hát, đàn khèn rón rén trở mình. Và đến khuya, già Vika nhận lấy chiếc khèn từ tay một con khỉ rất già.

Tôi biết nó là con khỉ đầu đàn ở đây. Nó là con khỉ ngày đầu già Vika mua để tặng cho người ấy. Tiếng khèn cất lên, từng hồi mênh mang theo gió trôi đi trên miền rừng. Tiếng suối Vika chảy mỗi lúc một lớn dần và trắng lên ngay từ trong mưa khiến cho những giọt nước cũng có màu vàng lấp lánh. Tôi ngồi gần già Vika hơn, tiếng khèn mỗi lúc một đặc quánh lại. Tôi biết già Vika đang đau. Già thổi khèn mà thân thể không hề động đậy. Cả đôi mắt ấy cũng nằm bất động, nó đầy ắp yêu thương đến chết ngạt. Sau lưng chúng tôi, bầy khỉ xếp thành hình vòng cung nằm tựa vào nhau ngủ ở mép sàn.

Tôi tựa người vào già Vika. Quá nửa đêm tôi vẫn nghe tiếng khèn và bàn tay già Vika vuốt lên tóc tôi. Già Vika lại nhắc tôi quá giống một người - người ấy là ngọn núi Ama. Tôi đã tròn giấc ngủ. Một giấc mơ về bố cùng lũ khỉ vờn nhau trên đỉnh núi Ama. Ông chỉ nhìn tôi mỉm cười rồi đi về phía những ánh trăng chan lên miền rừng xanh thẫm. Tiếng thê lang thê

lang của dòng suối Vika đã lặng im từ lúc nào. Tôi vội vàng chạy xuống dòng suối Vika, nó đã cạn nguồn và ở đó trơ ra hàng nghìn viên cuội.

Già Vika ngồi lặng im bên chiếc khèn. Và tôi đã khóc thay cho ngọn núi Ama khi già Vika không bao giờ trở dậy nữa.

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Cơn Mưa Rừng Đã Ngớt

Hết mùa đông nhưng tiết trời vẫn còn lạnh lắm! Hơi đá phả ra trắng xóa cả mấy dãy đồi. Thiên đưa mắt hiu hiu kiểu như người ta dùng mắt mình làm ống kính lấy nét cho bức ảnh. Một nửa ngọn núi lẫm đẫm trong sương, phiến đá cao có cây mọc lên trên đỉnh.

Đó là cây sanh, từ xa cũng có thể nhận ra nó, lá sanh đậm và sức sống quật cường. Chỉ cần hạt nhỏ li ti rơi xuống khe nứt của đá, từ độ ẩm và chút dinh dưỡng đọng lại sau những trận mưa là hạt bé nhỏ này nảy mầm xanh, vài năm sau rễ cây bám đá tìm nguồn sinh của đất. Và rễ ôm trọn hòn đá, thọc sâu vào lòng đất di dưỡng cho tán lá xanh um và cây lớn thêm mỗi ngày.

Thiên rất thích ngắm nhìn rễ của nó, tựa bộ râu ông bụt trong truyện cổ tích. Địa bàn Thiên phụ trách năm cách đơn vị của anh mười cây số, đường đi gập ghềnh, đá núi lởm chởm. Sau trận mưa nhỏ, đất đá thi nhau chẵn lấy đường. Mùa này có thêm vắt rừng. Ở đây giàu loại vật hút máu này. Lúc mới đến đây, Thiên rất hãi. Giờ thành quen, năm nào tới đông xuân mà không thấy vắt là lòng chột thấy thiếu vắng đến lạ lùng, kiểu như rừng không còn là rừng nữa.

Thiên có thú nhìn vắt ngo ngoe bò từ dưới đám cỏ lên sàn. Thiên ở nhà cộng đồng, cái sàn cao vút như thế nhưng lũ vắt vẫn nhận thấy sự có mặt của Thiên ở trên này. Cứ thi thoảng, sau giấc ngủ trở dậy, nhìn chân tay hoặc một vài bộ phận dễ tổn thương chảy máu là biết ngay rằng đêm hôm qua vắt chui vào chần. Đêm nay khá lạnh, Thiên chui vào chần sớm hơn, anh đặt cây pin lên đầu giường, vật bất ly thân phòng khi có điện báo sự vụ

mất an ninh là chạy xe đi đẹp. Cái gậy cao su cũng nằm ngay cạnh. Bên cạnh giường lúc nào anh cũng đặt chai nước hoa Mẫn cố tình bỏ quên.

Thiên định mang trả thì Mẫn bảo đó là chai nước hoa xịt muối, trả làm gì, để đẩy trị muối. Thiên cười, học đại học, môn tâm lý anh đạt loại xuất sắc, cho nên nhìn chiếc khăn và cái quần phơi ở sàn Thiên biết ngay chủ nhân của nó cố tình để lại. Chuyện xảy ra tròn một năm, cũng vào cái độ hết mùa đông nhưng trời vẫn lạnh. Năm đó Mẫn lang thang lên rừng. Và giờ đây Mẫn lang thang đâu đó mà Thiên không thể đoán được. Con người Mẫn cứ như một cơn gió, Thiên đôi lúc phải chau mày. Không biết bao giờ cơn gió ấy dừng lại. Mà thật buồn cười, nếu gió dừng lại tức là gió đã biến mất.

Cái trở mình lần thứ nhất, lần thứ hai và những lần nối tiếp nhau không đếm nổi. Thiên nhìn sang chiếc giường kế bên, dường như có ánh mắt của ai bên đó nhìn anh thao thức. Mẫn! Mẫn phải không? Thiên gọi, anh trở dậy bật đèn pin. Ngôi nhà chỉ có mình anh, cái lạnh luồn từ chiếc cửa sổ bị hỏng vào đây, gió hú lên từng hồi như tiếng của rừng ma bên cạnh. Không biết bây giờ Mẫn ở đâu? Thiên thở dài. Hết mùa đông rồi đây. Chỉ vài hôm nữa là hoa pơ lang sẽ nở. Từng ngọn đồi thấp thoáng màu đỏ của hoa pơ lang. Mẫn rất thích nhìn loài hoa này, ngắm hàng giờ không biết chán. Đạo đó Thiên trông mà thở dài ngao ngán, Thiên biết chắc rằng rồi Mẫn sẽ đi.

Thiên ở lại địa bàn trực một tuần. Năm nào cũng thế. Chiến sỹ trẻ xông pha cho những đồng chí có gia đình con cái đề huề về theo chế độ. Mai một đến độ tuổi đó Thiên cũng được ưu tiên. Mà đến độ ấy chắc Thiên cũng không về. Ở đây để chờ hoa pơ lang nở, xem rừng chuyển từ nhạt nhạt sang màu hồng khi những khóm lau phun bông đỏ tía. Trước đây Thiên rất ghét thú ngồi nhìn mây trôi cỏ mọc của Mẫn. Cứ trông như kẻ dờ người, con người có máu nghệ sỹ ấy phiêu diêu tứ phía, chẳng có gì đáng tin.

Từ ngày Mẫn đi, Thiên ngấm thử rồi nghiền. Cũng không hẳn là ngồi ngấm chơi, khi lặng lẽ nhìn những vật đó Thiên đã ngấm ra biết bao điều của cuộc sống. Thiên đã biết vì sao Mẫn rời bỏ nơi này. Thiên chờ cái ngày Mẫn trở lại, để nói duy nhất một câu “Mẫn à, cơn mưa rừng đã ngớt và giờ tôi đã biết ngấm mây trôi cỏ mọc, nó rất thú vị chứ không dở hơi như tôi nghĩ”.

Bao lần đơn vị có ý đề xuất Thiên rời địa bàn về công tác ở đơn vị nhưng Thiên cứ lần lữa, rồi xin ở lại. Vì sao? Thủ trưởng đã hỏi Thiên như thế. Thiên lặng im với nụ cười thay cho câu trả lời. Thôi được rồi... thủ trưởng chặc lưỡi, cậu tình nguyện thì không được oán thán anh em đồng chí đâu đấy. Thiên cười, ánh mắt sáng hẳn lên. Hết mùa đông, lỡ Mẫn có đi ngang qua đây...

Con đường vượt dốc đủ các loại lau trắng, lau đỏ phun lên rất đẹp. Bản làng yên ả và mây trắng bồng bênh trôi trên những đỉnh đồi. Thiên đã biết thối sáo, ước mơ từ nhỏ của anh nay mới thực hiện được. Một năm tròn mày mò giờ Thiên đã thổi được mấy bản nhạc rừng thật hay.

Đêm có trăng lên, lá cờ đỏ lênh láng trăng và núi rừng đẹp đến ảo ảnh. Thiên nghiêng nghiêng nhìn núi rừng chan đầy ánh trăng. Cũng đưa mắt lấy cảnh chụp vào trong trí nhớ của mình. Mẫn mỉm cười trước mắt, tiếng sáo Thiên cất lên. Điệu nhạc mơ màng, vi vu, bay bổng. Thiên ngừng thổi, hôm nay chợt thấy cay mắt khi bản tình ca vừa thổi được khúc đầu. Thiên gác sáo lên tẩm gỗ, anh bật nắp chai rượu. Rượu men lá nồng nàn khiến mắt anh cay hơn.

Kỳ lạ thế, không lẽ Thiên khóc? Ừ cứ cho là thế nhưng vì lý do gì? Thật ra trong cõi lòng tri kỷ, có ai còn nhớ tới vùng núi rừng này? Anh cầm điện thoại, bấm số của Mẫn đã lưu hơn một năm trước. Điện thoại đổ chuông.

- Phải Mẫn đấy không?

- Vâng! Đúng rồi.
- Thiên đây.
- Thiên nào nhỉ?
- Tôi xin lỗi! Có lẽ tôi nhầm.
- Không, tôi là Mẫn mà.

Thiên cúp máy! Vậy là Mẫn đã quên anh. Chai rượu được rót ra hai chén, Thiên cụng cái cốc rồi đưa lên miệng. Anh nhếch mép cười rồi đặt chén rượu xuống. Chuông điện thoại reo lên, số của Hóa - công an viên. Thiên bắt máy rồi lấy vội đèn pin, cầm chiếc gậy cao su đến nơi xảy ra vụ ẩu đả. Nhận ra Thiên, đám thanh niên kéo nhau chạy lung tung. Thiên pha ánh đèn cảnh báo về họ một lúc rồi quay về nhà, chén rượu bay gần hết mùi vốn có, anh cũng chẳng buồn uống nữa.

Anh ngồi lặng lẽ, chiếc điện thoại lại được cầm lên rồi lần tìm tới số của Mẫn. Không, cứ như thế này chẳng hay ho chút nào cả. Mẫn đã quên đi mọi thứ dễ dàng như thế ư? Thiên ngồi suy tư, ánh đèn tù mù chốc lại lờng lờng lên bởi cơn gió. Hóa đứng ở cửa hồi lâu, thấy Thiên ngồi ưu tư nên Hóa hơi bất tiện. Lúc sau, Thiên nhìn thấy Hóa, anh mời Hóa ngồi xuống chiếu. Rượu còn bao nhiêu trong chai đều được rót ra, hai người nâng chén.

Gió ngoài kia vẫn vùn vủ, thốc lên từng hồi ràn rạt, âm âm, ư ư khi thổi vào ống tre và tháo láo khi đẩy bật cánh cửa. Thiên định hỏi điều gì đó, nhưng Hóa đã cắt đi ý nghĩ chợt nhóm lên trong đầu Thiên. Không ngờ hai ý nghĩ này lại trùng nhau một điểm - đó là Mẫn.

- Anh còn nhớ Trầm không? - Hóa hỏi. - Vùng sâu nhất của Trầm ấy?
- Có, sao hôm nay anh lại nhắc đến Trầm?

- Thì đó là vùng hoa phơ lang nở nhiều nhất.
- Thế thì đã sao?
- Anh còn nhớ Mẫn không? Cái người về làng mình năm trước?
- Có nhớ, tôi mới vừa điện thoại trước lúc chạy sang dẹp loạn. Mẫn đã không còn nhớ tôi.
- Ở đó làm gì có sóng.
- Ý anh là Mẫn đang ở Trầm ư?
- Đúng như thế, tôi đã nghe người bản nói có người lạ ở làng gần năm nay, tôi nghĩ đó là Mẫn.

Thiên lại ngồi yên lặng. Không thể như thế được, người nghe điện thoại vừa rồi cũng xưng tên là Mẫn. Mà giả sử Mẫn có mặt ở Trầm thì giờ này Mẫn cũng phải về nhà. Không ai ở lại rừng giữa mùa này cả. Trừ những người phải thực hiện nhiệm vụ.

Nghĩ xong Thiên lại phủ định ngay điều mình nghĩ, nếu xem hoa phơ lang nở, xem nước chảy mây trôi là nhiệm vụ của Mẫn thì cũng có thể lắm. Có thể Mẫn ở lại rừng trong suốt năm qua. Thiên lấy vội túi vợ vào đó mấy bộ quần áo rồi giục Hóa đi cùng. Hóa ngăn lại vì giờ là giữa đêm, đường vào Trầm lại khó khăn vô kể. Thiên đặt chiếc túi xuống bật điện thoại xem những bức ảnh Mẫn chụp vào mùa trăng năm trước.

Bức ảnh không đẹp nhưng nó gắn liền với nhiều kỷ niệm nên nó có ý nghĩa đối với Thiên. Lúc tiễn Hóa về, Thiên ngồi ngay ở bậc tam cấp. Đó là nơi Mẫn ngồi chờ Thiên suốt đêm khi anh đi làm nhiệm vụ. Thiên mỉm cười, có chút gì đó nhỏ bé cứ quần quanh đầu đây, rất gần và ấm áp. Đường như uống rượu cũng phải có tri kỷ. Trong đặc hà sa số thức uống có men thì rượu là loại kén bạn nhất.

Mẫn không nói nhiều, chỉ quan sát và cười. Lâu lâu Mẫn mới nói một câu đầy ngụ ý. Thiên hay đùa Mẫn là nói chữ. Vì mỗi câu nói của Mẫn khiến Thiên phải chau mày suy nghĩ. Có lần, Mẫn nói về hoa pơ lang mà đến bây giờ Thiên vẫn còn nhớ “Cái bông hoa đẹp dễ nhường kia lại trở trên một loại cây xù xì đầy gai góc, lúc tàn rơi hoa còn bị gai xuyên tím bầm...”. Ngày mai, Thiên sẽ vào Trầm. Để xem con người ấy thực sự có ở đó không.

Thiên trở vào giường ngủ nhưng không khép cửa. Đến quá đêm anh thức giấc, thấy có người đứng ngoài cửa. Thiên dụi mắt rồi bật đèn pin, trước mắt anh một người đàn ông râu tóc xồm xoàm trông khó coi. Thiên chưa từng gặp người này. Chắc chắn thế. Thiên có tài nhận người vào loại bậc nhất cho nên anh chắc chắn tới điều này.

- Còn rượu cho tôi không? - Người đàn ông hỏi.

- Ông là ai?

Người đàn ông chỉ cười và hất hàm ngụ ý Thiên phải trả lời câu hỏi.

- Còn một chum rượu.

- Uống được rồi.

- Tôi để dành cho tri kỷ của tôi.

- Thế là tốt rồi.

Người đàn ông tự nhiên đặt túi áo xuống chiếc bàn gỗ rồi trở ra ngoài lấy nước rửa mặt. Thiên đi theo quan sát. Đúng là anh chưa từng gặp người đàn ông này nhưng những cử chỉ khá dạn dĩ khiến Thiên phải cả nể. "Tôi đói bụng rồi, lấy cơm cho tôi ăn đi." Người đàn ông nói với lên, Thiên mỉm cười. Anh chưa từng gặp vị khách nào quái đản thế. Vào nhà hỏi rượu bây giờ đến lượt kê đói. Kiểu như đứa trẻ ấy. Hơi khó chịu bởi cách cư xử này

nhưng Thiên vẫn lấy cơm cho ông ta. Vị khách đưa tay hất mái tóc rồi đón lấy bát cơm từ tay Thiên.

- Cứ bao mùa rồi vẫn ăn cơm nguội này ư? Tôi rất ghét nó.

Người đàn ông nói, Thiên bật thêm cây đèn pin và dướn mắt nhìn về vị khách. Câu nói này quá quen thuộc. Đây là câu nói của Mẫn từ hồi mới đặt chân lên đây. Làm sao ông ta biết được nhỉ? Hay đây cũng là sự trùng hợp như người đầu dây bên kia xưng tên là Mẫn. Thiên bình tâm trở lại, anh rót cho vị khách một chén rượu từ cái chum anh để dành lờ Mẫn có trở lại đây có thứ để hàn huyên. Người đàn ông him mắt nhìn Thiên, ông ta cười. Lúc đầu tiếng cười còn nhỏ nhưng lúc sau nhìn điệu bộ quan sát của Thiên tiếng cười ấy lại lớn dần.

- Tri kỷ rơm, tri kỷ rơm. Đốt hết đồng rơm phơi bờm tri kỷ.

- Mẫn! Mẫn đấy ư?

Thiên vồn vã, Mẫn dang rộng hai tay ôm chặt người Thiên.

- Cái quái nào tôi đã trở thành kẻ lạ tầm thế?

Thiên không nói gì, cứ rót cho chén rượu tràn ra giữa chiếu. Giọng oán trách.

- Tôi có điện thoại...

- Tôi không dùng điện thoại lâu lắm rồi, chắc thuê bao họ đã cấp cho người khác.

- Người đó xưng là Mẫn.

- Cái tên dùng để gọi thôi. Tôi là Mẫn chính cống anh còn chẳng nhận ra nữa là. Thấy không, bề ngoài thay đổi thôi là khó nhận ra nhau rồi. Mà anh thuộc loại nhận dạng khá siêu đấy.

- Vẫn nói chữ thế.

- Không cố ý đâu.

- Tôi muốn biết hai điều. Vì sao anh không về nhà dịp Tết. Và... vì sao anh rời bỏ nơi đây chừng ấy thời gian.

- Tôi đã chọn cho mình mùa xuân không phải ở một mùa trong bốn mùa. Tôi chọn mùa xuân ở tuổi mình, tôi đi và không thấy phí. Như anh thấy đấy, người tôi có tươi tốt râu tóc mới dài ra ngắn ấy. Còn rời bỏ nơi đâu không quan trọng bằng những ngày anh sống ở đây...

Thiên lắc đầu cười rộn rã. Đúng là Mẫn rời, không trật vào đâu nữa. Thiên đã chuẩn bị biết bao nhiêu thứ, từ chỗ chọn câu chuyện vào đề để hỏi xem vì sao Mẫn rời bỏ nơi đây? Anh đã làm gì để Mẫn phật ý. Nhưng có vẻ không cần nữa. Mẫn như cơn mưa rừng ngang qua, ào ạt trút nước vào buổi bình minh và tạnh ráo sau khi mây trắng ngang trời. Giản đơn như rừng và tự nhiên như cây cỏ.

Tại sao điều ấy Thiên lại quên? Anh cứ cả nghĩ bao nhiêu thứ xung quanh đời sống rồi chờ đợi một ngày với nhiều lời giải thích. Nhưng nó bị xua đi tất cả sau tiếng cười giòn tan của Mẫn và chén rượu lúc nào cũng cạn ráo. "Uống đi, Tết này tôi ở lại vài hôm rồi đi." Mẫn nói, Thiên rót thêm chén rượu rồi hỏi lại. "Đi đâu?" "Thì đi những miền khác, những miền đất khác, đến Tết tôi lại quay về dù không có anh ở đây, dù không có rượu ở đây. Vì... tôi chắc chắn nó còn cái chòi này và chỗ tam cấp này là của tôi"... Thiên ngưng chén rượu ngang bờ môi, mùi men lá nồng nàn đến day dứt.

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Xe Lăn

Ngày đó, nước sông vẫn còn to lắm! Mùa hè nhưng nước vẫn xâm xấp ở đôi bờ. Chị Sáu sang sông để xác pháo hồng vương đầy trên ngô. Tôi đứng nhìn theo chị một bước sang sông chia tay thời con gái. Từ bên này con sông sang làng bên chị Sáu lấy chồng cũng không ngại lắm. Đôi khi nó lại rất gần, vì một tiếng kêu bên đó thì bên sông này vẫn nghe được. Người ta nói, chồng gần hơn lấy chồng xa nên cha tôi mới gả chị Sáu sang nhà ông Thâm.

Người chồng mà chị Sáu lấy tên Huy. Chỉ nghe tên thế thôi chứ có biết mặt mũi gì. Con gái con lúa chỉ biết đi làm đồng rồi về nấu cơm, con trai không đến nhà ai biết được. Nhưng nhìn ông Thâm thật thà, đức độ nên anh Huy cũng là một tấm chồng đáng tin. Chị Sáu cũng không dám hỏi cha. Sợ lắm! Cha hay quát mắng, cha điều khiển tám đứa con trong gia đình này bằng một chiếc keng làm bằng ru loăng xe. Cứ mỗi sáng nghe keng là chị em tôi ra đồng, trưa nghe keng là nháo nhào chạy về ăn cơm. Ai muộn coi như cắt cơm.

Chị Sáu thường hay chậm chạp nên phần được ít. Tôi tính hay ham chơi cùng bạn bè. Khi đặt bẫy, khi chơi trò trẻ con nên cũng nhiều lần chị nhường phần cho tôi để rồi lòng đói rệu. Mà tôi vô tâm quá! Mỗi lần chị Sáu nhường cơm tôi đều ăn hết không để lại cho chị tẹo nào. Cũng như ngày chị lấy chồng tôi đứng coi chị bước đi như một người dưng. Việc chị nhờ tôi nói là hệ trọng ở trên đời thì cha đã ngăn không cho nói.

- Thăng Dững, mi đi mô về? - Cha dựng mắt quát tôi khi thấy tôi từ phía bờ sông làng bên lội sang còn mặc mưa cái quần đùi.

- Dạ, con sang nhà ông Thắm. - Tôi run rẩy đáp lại lời cha.

- Đi coi mặt thằng Huy hộ con Sáu hả?

- Dạ không, con chỉ xin mấy quả bưởi.

- Bưởi mô rồi?

- Con ăn và cho mấy đứa bạn.

- Cấm tiệt nghe không, đồ có búp xép là chết toi liền. Mi còn nhỏ chưa biết, con gái mà ở quá là thối đầu cha mi...

Tôi lặng im, chị Sáu sang sông không một giọt nước mắt. Hôm đó là tháng năm âm lịch nhưng đám cưới vẫn diễn ra. Chị Sáu tuổi Thân lấy anh Huy tuổi Dần cưới vào ngày Hợi. Tờ lịch cũ vẫn được xếp trong ngăn bàn của nhà này. Tiếng keng cha đánh ngày đưa dâu vẫn còn trong trí nhớ của tôi. Một đồng đất trống trơ và phủ bụi. Cha lôi chị Sáu chạy trước con mắt của không biết bao nhiêu người.

- Nhanh lên, sang trễ giờ người ta trả dâu nhục mặt cả họ.

Cha găm lên một cách dữ dội. Chị Sáu một tay vén váy áo, tay kia cầm đôi giày chạy hốt hải theo cha. Từ sau bước chân chị bụi bay trắng cả một vùng và chiếc khăn voan trên đầu chị rớt lại bay vào trong gió cát. Nước sông thấm vào váy chị, bụi đất bám vào váy chị tạo nên những bông hoa đất trên chiếc váy áo trắng hai màu. Pháo nổ ùng ùng đón cô dâu vào nhà. Chị Sáu nhìn anh Huy, trố mắt, rồi chị lại nhìn tôi. Chị không nói chi nhưng nước mắt chảy hai hàng. Chị đã tin vào lời nói của tôi. Nhà anh Huy khá giả, em qua đó nhưng không gặp anh, anh đi làm đồng.

Xe lăn! Từng bánh xe lăn nghiền lên xác pháo. Giấc mơ này đã ám ảnh tôi mấy chục năm trời cùng với tiếng hú hoang dại của con người trong cõi bệnh.

- Dững, em về nói với cha sang mang chị về.

- Không được mô chị, cha giết chết.

- Ở đây chị được sống chẳng?

Tôi lội sông mang lời chị về nói với cha, tôi không còn run rẩy nữa.

- Cha, chị Sáu nói cha sang bên nhà ông Thấm đem chị về.

- Răng rứa? - Tiếng cha gầm gị, cha nghiêng răng cốt két và mắt lại dựng lên.

- Ở bên nớ chị sẽ chết!

Cha lặng người đi, bất giác tôi nhìn vào mắt cha. Hình ảnh này xa lạ lắm! Tôi thấy mắt cha có chút buồn, chút thương. Mà dường như cha thương chị Sáu nhất trong đám con của mình. Chị Sáu đẹp, hiền lại biết vâng lời cha.

Nhưng đáng ra cha tìm được cho chị tấm chồng xứng đáng...

Nhưng đáng ra cha không nên đối xử với chị như vậy.

Xe lăn! Từng bánh xe lăn rớt vào giấc mơ tôi trong đêm trăng sao vắng vặc. Chị Sáu đứng bên gốc dừa nhìn trăng. Chị Sáu đứng ở gốc vườn nghe tiếng lá dừa khua xào xạc. Năm đó, chị Sáu tròn mười bảy tuổi, bằng với gốc bưởi trong vườn nhà chồng. Nhà ông Thấm có vườn bưởi rất sai, sang tháng tám chị Sáu thường gánh ra chợ bán. Bưởi phải được hái vào ban đêm, đến tận khuya cho vừa tươi khi mang ra chợ.

Chợ phiên đông người, tôi lẻo đẻo theo chị từ lúc sáng sớm nhưng chị không hề hay biết. Đến giữa trưa chị mới thấy bóng tôi thập thò sau hàng nước, chị lại réo lên.

- Dững, em làm chi đây?
- Em coi chị đi chợ.
- Không chẵn bò à?
- Em thả phía bờ sông.
- Bò mất là chết đó. Rứa em nói với cha chưa?
- Dạ rồi.
- Ý cha răng?
- Cha im lặng.
- Chị biết rồi.

Chị quảy gánh đi khi trên hai đầu thúng vẫn còn rất nhiều bưởi. Về nhà, chị đặt gánh xuống lặng im đi ra phía vườn. Rồi chị đến ở cuối gốc vườn nhìn sông, nhìn làng, nhìn những lũy tre xanh che khuất căn nhà xưa yêu dấu.

- Mấy ngày nữa rồi cha cũng sang đây thôi Dững à.

Chị nói với tôi nhưng mắt thì nhìn trống không giữa bao la gió. Tôi đứng lặng im nhìn xuống dưới chân mình. Khu vườn này chi chút vết xe lăn, từng vết xe chằng chịt lên nhau như ai đó gấp gáp trong cơn rượt đuổi. Và ở cạnh gốc bưởi có một đám đất được vết xe lăn xới tung lên vẫn con màu mới.

- Chị...
- Ủ, em đừng buồn. Chị đã mất đời con gái ở gốc bưởi đó.
- Nhưng hai người là vợ chồng mà.

- Không phải thế, anh không coi chị là vợ.

- Chị...

- Em không hiểu mô, chỉ người lớn mới hiểu. Chỉ cha mới hiểu. Rồi mấy hôm nữa cha sẽ hiểu.

Mùa thu, từng con nước trong vắt như chạm vào đáy tâm hồn. Đêm đó trăng sáng, cha đi lục lọi lại mấy cái thúng tre đang đan mứa chưa nẹp vành. Cha bảo tôi đem năm mây ngâm vô nước để cha hoàn thành chúng. Nhưng tôi biết cha rất khó ngủ nên mới kỳ công cho có chuyện chứ thúng mủng đâu có bán được vào lúc này. Người ta toàn dùng đồ nhựa cả.

Ngày trước có chị Sáu, chị hay đi chợ và chịu khó mời khách. Mấy người còn lại trong gia đình tôi ăn nói bộp chát ai mà thèm mua. Nhưng cha vẫn đan như lệ thường, thúng chắt cả một căn nhà trước và đầy chái rồi nhưng cha vẫn cứ đan. Hay là cha nhớ chị Sáu? Hay là cha nhớ mạ? Tôi không biết, mạ mất từ hồi tôi mới lọt lòng, mấy chị em tôi hơn nhau chỉ có một tuổi. Chỉ thấy mắt cha dần trũng sâu và hằn lên những vết thâm đen do mất ngủ. Đêm đó mười giờ hơn, tôi đem năm mây lên cho cha nhưng kỳ thực là để kiếm cớ nói chuyện về chị Sáu. Như hiểu được dụng ý của tôi, cha mở lời.

- Hôm trước con có đi bên nhà Sáu phải không con?

Giọng cha êm đềm, xúc cảm. Tôi nghe mà ứa nước mắt. Mặc dù trong câu nói này tình thương dành cho chị Sáu chứ không phải cho tôi.

- Dạ! - Tôi đáp lại lời cha.

- Chị có nói chi không?

- Chị bảo, rồi mấy hôm nữa cha sẽ sang.

Cha thả cái mủng chông chơ đứng dậy đi đi lại lại rồi ngồi xuống gần tôi hơn.

- Con thấy vẻ mặt chị con có làm khác không?

- Dạ, chị cười nhưng trông buồn lắm! Con thấy vết xe lăn chẳng chịt khu vườn, có chỗ vết xe cày xới. Chị nói anh Huy cưỡng bức chị. Mà cha...

Tôi đã không thể tiếp lời khi cha bật khóc. Tiếng khóc cha khản đặc trong đêm. Nhưng tôi vẫn là đứa tội tình, tôi độc không kém vết xe lăn khi cày vào cha mấy câu cho hết chuyện.

- Con không hiểu rằng cha gả chị Sáu về nhà ông Thẩm. Nhà bên đó có tới 3 người điên mà điên dữ chứ đâu phải điên hiền. Còn anh Huy, anh bị động kinh, liệt hai chân mà mắc phải bệnh tà dâm nữa...

- Thôi...

Cha thét lên, tiếng thét lạnh lùng vừa đủ để đau.

- Ngày mai cha sẽ sang đó mang chị con về.

Tôi mừng đến hết lớn. Tôi ôm cha mà lòng vui khắp khởi. Đêm đó tôi và cha không ngủ. Đêm đó tôi và cha nói với nhau đủ điều. Cha nói, thôi gạt bỏ mọi thứ đi, không hứa hẹn gì nữa. Khi mang chị Sáu về cha sẽ cất cho chị một mái nhà riêng, để chị ở đó có ai thương thì chị nhờ.

- Anh Trung làng miềng anh cũng thương chị Sáu lắm đó cha, đến chừ vẫn còn thương...

- Thăng Trung đã từng nói với cha. Nhưng hồi đó, cha có hứa với ông Thẩm rồi.

Cha thở dài miên man. Ngoài kia, trăng tàn rơi đến quá nửa đêm. Ở phía làng bên kia sông có tiếng nhộn nhạo gì đấy. Tôi nghe không rõ lắm nhưng dường như là có chuyện thật. Tiếng người đông đúc chen nhau, tiếng chó sủa vang cả làng. Có cả tiếng keng báo động rộn lên mấy hồi.

- Chắc lại đánh lộn nhau rồi cha hè?

- Ờ, làng đó hay đánh lộn quá!

- Cha đi ngủ trước đi, con nẹp xong chiếc này rồi con ngủ.

- Thôi, cha nghe khó ngủ. Cha ra bờ sông một lúc, con cứ ngủ trước đi.

Đêm đó, bên sông cha ngồi thức trắng. Cũng sau đêm đó cha sang nhà ông Thắm để đón chị Sáu về. Tôi lẽ đẽo theo cha với gương mặt vênh váo. Chực như làm vũ khí khi họ không cho mang chị Sáu về. Cha lội qua bên sông trong ánh nắng ban mai một cách nhọc nhằn, tôi chạy một mạch nước sông bắn lên tung tóe.

- Cha, nhớ người ta không cho miệng đem chị Sáu về... tôi gỡ miệng.

- Chưa ai làm như cha bao giờ. Nhưng thôi kệ con ạ. - Cha nói trong cái chép miệng đầy khô khan. Gió mùa này lùa lau lách hai bên bờ sông rạp xuống.

- Em không hiểu mô, chỉ người lớn mới hiểu. Chỉ cha mới hiểu. Rồi mấy hôm nữa cha sẽ hiểu.

- Ngày mai cha sẽ sang đó mang chị con về.

Hai câu nói này bám riết tôi như vết xe lăn trên vườn nhà ông Thắm. Nó không giống nhau nhưng lại đùng đục sâu, buồn và lạnh. Có cả sự bẽ

bàng. Buổi sáng hôm đó, cha chết lặng nhìn người nhà ông Thấm đứng vây quanh miệng giếng. Họ nhìn xuống đó, từng ánh mắt sâu. Ba người diên hú lên từng hồi lắc lư cái miệng giếng. Trên vườn nhà ông Thấm lại có vết xe lăn mới tinh tươm, ở gốc bưởi lại có thêm một vùng đất bị cày xới.

Không thấy chị Sáu đâu, tôi lục lọi tận trong nhà, ra đến ngoài vườn nhưng không dám nhìn xuống giếng. Ông Thấm tiến đến gần cha tôi nhưng không nhìn bằng mắt.

Gió đưa cây làm những trái bưởi tàn rơi lộp độp nhưng không giấu được vết xe lăn.

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Con Đò Vô Tích

Đò sang bên đó, đò đã sang bên đó thật rồi.

Chị đứng nhìn ngẩn ngơ. Mái chèo đã trả lại nước mặt sông thẳng băng trong chiều vàng nhạt nắng. Chị đứng bên này tóc xõa, chị đứng bên này gác nổi nhớ lên mặt sông. Con đò ấy đậu tựa cây trâm bầu. Nó nằm lá lướt cùng câu hát cất lên buốt cả dòng sông. Ai bên đó mà chị đứng nhìn? Con đò ai đó mà chị đứng nhìn? Chị lặng im, con sóng dợn lên trong mắt. Nhưng mắt chết trên sông, cả ánh nắng từ trên trời cao rơi tòm xuống đáy sông và nằm im ở đó.

Không có con đò nào cả, chỉ chị thấy đò. Không có câu hát nào cả, chỉ chị nghe thấy tiếng hát. Không có con nắng nào cả, suốt mùa mưa chị đứng ướt đẫm bên cây dừa ở bến sông. Người con gái ướt trong mưa khiến giọt mưa càng rơi xối xả. Hình chị đứng đó chôn cả vũng mắt người khi đi ngang qua đây. Không ai biết chị sinh ra từ đâu, không ai biết chị đến từ đâu mà sắc chị đẹp như những giọt mưa khi gặp ánh sáng cầu vồng.

Không ai dám nhìn sâu vào trong mắt chị. Nhưng Tuần ngu ngơ, Tuần đưa ánh nhìn vào đáy mắt người con gái vừa tròn tuổi trăng đó. Và Tuần hát nghêu ngao bên bờ sông lóng lánh cát vàng. Đêm về Tuần trèo lên con đò vô tích ở cây trâm bầu. Tuần thả người đu đưa trên đò còn đầu thủng thẳng xuống mặt nước. Mắt Tuần nhìn trời no nê, nhìn sang phía cây dừa ở bến sông rồi thần thờ nhắm lại. Con sông này chứng kiến nhiều thân phận không đầu không cuối. Đầu tiên là chị, giờ đến Tuần. Cũng không ai biết Tuần đến từ đâu. Tuần không đẹp trai nhưng có trái tim nhân hậu.

Tuần hay phơi nắng trên bãi cát vàng và ngồi trú mưa dưới cây trâm bầu suốt mùa đông giá rét. Khúc sông nơi con đò vô tích đậu ít người qua lại. Ở bến sông này nước lớn, rêu thả xanh trôi lơ đãng từng lọn tóc ma dài và con nước có đoạn xoáy tròn trùng trục đến cực âm. Ngày trước có người chết ở đó, người con trai tên là Vô Tích. Vô Tích đem lòng yêu cô gái trên bờ nhưng chàng bị người tình từ chối. Vô Tích chết trên sông trong một chiều mưa còn cô gái sau đó lang thang trên sông tìm lại người thương cũ. Nhưng chỉ thấy bến sông với con đò Vô Tích nằm trong quạnh quẽ. Chuyện tình buồn là thế nên trai gái đến tuổi yêu đương chẳng ai dám ra bến sông này. Vô tích lạnh như người thương phụ.

- Có ai đưa đò không? Chị gọi, tiếng lanh lảnh trồm lên phía bên kia sông. Con đò trườn ngang qua như đáp lại tiếng người. Chị về bên cây trâm bầu nằm lại nghe sông hát suốt đêm. Sông hát rằng:

Gió ơi!

Gió đi về đâu để con thuyền thả trôi trong quạnh vắng?

Người tôi yêu ơi!

Người yêu về đâu để bến vô tích mang tên một kiếp lụy tình đò cứ vất ngang sông?

Lạc mất giữa nhân gian xanh một mối tình...

Gió ơi,

Người tôi yêu ơi!

Cứ suốt đêm, dập dìu những câu hát. Gần có, xa thăm thẳm buồn có. Và dường như chị khóc. Những đám rêu trôi lên theo nhịp sóng cuốn lấy một phần của tay chèo. Chị vịn vào chỗ đó, như giữ cho chiếc

thuyền khỏi trôi. Nhưng con đò vô tích chưa bao giờ bị cuốn trôi cả, như mối tình của người con trai ấy, nó vĩnh viễn nằm lại với sông.

- Cô làm gì suốt đêm qua trên đò tôi? - Tuần hỏi, chị vẫn ngồi lặng im nhìn xuống con sông trong vắt có đàn cá canh tung tăng bơi lội. - Ai mang cô sang đây? - Tuần lại hỏi và chị nhìn về phía anh, đôi mắt vẫn thế. Đôi mắt chị đượm buồn như câu hát trên sông. Và trong khắc ấy Tuần thôi không còn nhìn vào tròng mắt chị.

- Đò mang tôi sang, Vô Tích đã mang tôi sang - chị đáp.

Tuần thả mái chèo đưa chị trở lại bến sông. Lúc đò cập bến, chị nhìn trở lại phía Tuần nhưng không thấy Tuần ở đó nữa. Con đò vô tích nằm lại với chị ba hôm. Đêm trăng sáng con đò lại trôi về bên đó. Chị đứng nhìn ngẩn ngơ người con trai tay lái đò, tay kia đưa sáo lên môi thả lên mặt sông tiếng sáo buồn thê thiết. Chị nhớ quá! Tiếng sáo này nghe quen, con đò này thấy quen, chàng trai này thấy quen qua từng hơi thở.

Có một đêm, trong nước đục lờ nhờ và tiếng khua nước đánh cá trên sông, chị nhìn thấy người mũ cao áo dài đứng trên con đò thả khúc hát buồn thê thiết. Vô Tích, có phải là Vô Tích đấy không? Đêm sương giăng, khúc gió thổi ngang đưa câu hát về càng làm cho chị xác định lại cảm xúc của mình là đúng. Chị lội xuống sông trong cái rét căm người, chị bơi sang tận phía con đò, mãi miết cánh tay theo con đò và tiếng sáo đến cây trâm bầu có trái lủng lẳng xanh tươi. Chị ngắt lịm đi trong giá buốt và tiếng sáo buồn miên man vẫn trôi trên sông cùng với đêm thao thức.

Để tôi thay đò cho cô - có tiếng nói của một người đàn ông trầm ấm. Anh ta gác sáo lên đò rồi cởi áo của mình vận vào cho chị. Vô Tích! Bất giác chị gọi và choàng tỉnh dậy trong con nằng ban mai chan xuống cả mặt sông. Không có người nào trên đò cả, không có Vô Tích, không có Tuần. Chị ngồi ngẩn ngơ nhìn mặt nước xanh trong lấp lánh nắng. Chị nhìn tấm áo choàng lên cơ thể mình, đó là chiếc áo dài chị thấy người đàn ông mặc

trong đêm. Mối chị chấp nhẹ và nước mắt rơi bên bến đò vô tích. Có phải chàng đã về không? Chị thầm hỏi, trong khắc ấy, Tuần đứng nhìn chị và tiếng anh xua tan đi sự lặng lẽ buổi sớm mai trên sông.

- Hôm qua cô ngủ trên đò của tôi. - Anh nói, vẻ mặt chẳng có chút cảm xúc nào cho thấy sự hiện diện của một cô gái đẹp như chị ở lại đò anh trong đêm. Chị ngồi rúm ró soát xét lại tấm áo của mình, chị mân mê từng hạt cúc. Nó vẫn nằm ở đấy, không có dấu hiệu nào của sự lờ làng... - Nhưng tôi không phải là người thay đò cho cô đâu - Tuần tiếp - đó là người đàn ông khác, anh ta đã trở lại phía sông rồi.

Và chị đưa mắt nhìn theo ngón tay trở của Tuần. Sông trôi xa, chị biết. Để tìm một con người trên sông trong đêm không phải là chuyện dễ. Mà người đó lại lảng tránh mình thì bội phần khó khăn.

- Nhưng bằng mấy thời gian tôi cũng phải đi tìm cho bằng được Vô Tích, - chị nói với Tuần. Tuần đứng lặng im nhìn xuống bờ sông, anh đưa tay vuốt đi lớp sương bám vào chân mày và trên hàng mi.

- Để làm gì? - Tuần hỏi chị, - cô tìm Vô Tích để làm gì?

- Để chuộc lỗi. - Chị đáp, - tôi đã từng phụ lòng Vô Tích.

Trăm năm duyên lỡ,

Bến sông bồi.

Người đi đi mãi

Con đò trôi...

- Sao anh biết mấy câu thơ này?

- Tôi nghe người ta đọc...

- Ở đâu?

- Trên sông.

- Đó là những câu thơ của Vô Tích...

- ...

Anh lặng im một lúc rồi quay về phía chị.- Chuyện đó trăm năm rồi, Vô Tích đã chết trên bến sông ai ai cũng biết. - Anh nói, giọng rất nhỏ, lặng lẽ đến lạnh lùng. - Bến đò đã mang tên Vô Tích, câu chuyện Vô Tích bị phụ tình vẫn còn trong nhân gian, cô là người của hôm nay tìm gặp người ngày xưa để chuộc lỗi...

- Không, Vô Tích vẫn còn, Vô Tích vẫn trên bến sông - chị đáp lại Tuần. Tôi nghe tiếng sáo, tôi thấy con đò, tôi đã mặc trên mình chiếc áo của Vô Tích. Con đò là của tôi - Tuần nói - tiếng sáo là của tôi, chiếc áo cô vận trên mình là của một người đàn ông trạc bảy mươi tuổi.

- Ông ta đâu? - Chị hỏi, Tuần đáp trong một mội - ông ta nói là bố của cô, ông ta về rồi, ông ta nhờ tôi coi sóc cô, ba ngày nữa có người đưa thuyền rồng đến đón cô về.

Chị đặt chân ra khỏi thuyền và chạy nhanh trên những đồi cát. Chị chạy trốn cái giới hạn ba ngày. Chị không thể trở về nhà, chị phải ở đây. Thế nào rồi chị cũng tìm được Vô Tích, thế nào rồi Vô Tích cũng đến trong sự đợi chờ đầy thần ý của chị. Tuần không cản chị, anh bước lên bờ và thả mình xuống cát. Anh cứ nằm ở đấy, để cho nắng hun lên da mỗi ngày càng râm cháy. Chuyện đã xa rồi mà - anh nói với lòng mình - Vô Tích ơi là Vô Tích, can cố làm chi chút tình duyên. Dường như Tuần đang khóc, có gì đó rấm rứt, rất nhỏ. Mắt Tuần nhòe nước và anh thả ra không gian hơi thở dài.

- Vô Tích, - tiếng gọi của người đàn ông trạc bảy mươi tuổi. Ông đứng phía sau anh, trên đỉnh đầu. Bóng ông thả xuống phủ bóng râm lên mình

người con trai nằm trên cát. - Con tha thứ cho nó đi - giọng ông cầu khẩn.

- Tôi không phải là Vô Tích thừa ông, - Tuần đáp - tôi chỉ là người lái đò trên bến Vô Tích.

- Thế anh từ đâu đến và rồi anh ra đi từ đâu, anh sẽ ra đi như thế nào? Tha thứ cho nó đi, một lần thôi để bến đò Vô Tích không còn lạnh...

Lão già đã đi thật xa, lão không chờ mong câu trả lời từ Tuần hay bất cứ người nào đấy ở bến sông này. Ba ngày sau không thấy ai trở lại đón chị, và Tuần lang thang đi trên những bãi cát vàng trong những câu hát buồn nối đuôi nhau bất tận.

Tuần đi tìm chị. Trông mắt anh mỗi mồn nhìn từ phía hàng dương xanh ra những con nước xa xa, rồi tầm mắt anh treo về cuối con sông. Sáng Tuần đi, tối anh trở lại bến đò ngồi thối sáo. Tiếng sáo cất lên buồn cả mặt sông, tiếng sáo rét cả không gian và ngọn gió không dám về đối diện. Qua mấy tuần trăng nhưng chị không trở lại. Qua mấy dịp hoa xoan rụng tím cả mặt sông nhưng chị vẫn không trở lại. Tiếng sáo Tuần vẫn réo rắt và người Tuần gầy đi trông thấy. Anh vẫn ở lại đò, dường như cuộc sống của anh đã khác xưa ở sự chờ đợi một bóng người.

Mùa xuân nữa lại về, hoa xoan bắt đầu lú nhú nở màu tím nhạt. Khắp con sông phủ đầy hoa xoan tím. Hương hoa xoan thơm ngát cả mặt sông. Tuần ngồi phía cây trâm bầu, phía bên kia sông có đám cưới ai to lắm! Chiếc đò này nối đuôi chiếc đò kia, và người, và hoa phủ kín cả chục con đò. Nhưng lục tìm mãi vẫn không nhìn thấy chú rể và cô dâu. Những con đò nối đuôi nhau chạy về bến sông Vô Tích.

Đò cập bến, già trẻ gái trai khẩn khoản làm những công việc của mình. Họ bê mâm cỗ xuống bến, hoa được đặt phủ trên bờ. Mọi thứ được bày biện xong và hai hình nhân được họ bê xuống. Một hình nhân mặc áo chú rể trông giống Vô Tích, cô dâu xinh tươi lạ kỳ và khuôn mặt trông giống

chị đến lạ. Họ làm đám cưới cho chuyện tình của Vô Tích. Sẽ không còn bất cứ chuyện tình buồn nào ở bến sông. Và Tuần đứng nhìn ngẩn ngơ thấy hình nhân nam giống mình còn hình cô dâu giống chị. Phía đằng sau Tuần, chị rấm rứt khóc và bấu chặt tay anh.

Những người đến tế lễ nắm chặt tay nhau vượt qua tiếng khóc giữa không gian lạnh đến lạ lùng. Họ không nhìn thấy Tuần và chị, họ không nhìn thấy con đò đậu ở bến Vô Tích.

Cũng phải thôi, họ không thuộc về thế giới ấy.

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Hoàng Tử Và Công Chúa

Căn nhà chị Min đã đóng cửa. Mỗi lần đi ngang qua đây, tôi vẫn nhớ bức tượng của mình bỏ quên trong ngôi nhà ấy. Tôi đã mất hơn hai tuần lễ để tô bức tượng thành một nàng công chúa nhỏ xinh. Nàng có đôi môi đỏ, ánh mắt long lanh và hàng mi cong vút.

Tôi quay lại nhìn chị Min, sao nó giống chị đến thế? Mắt chị Min hơi buồn. Ngày hôm sau thì cánh cổng khép. Lúc tan trường tôi có ghé sang đây, lá cây đại rút chông chơ trên nền gạch. Tôi biết chị Min đã đi rồi, mấy bận chị ở nhà, khu vườn không có lá. Mấy hôm sau căn nhà vẫn vắng tênh, tôi đi ngang qua thấy lòng cồn cào. Và có một đêm trời mưa rét tôi đã lên cửa sau đến đứng trước căn nhà này.

Tiếng mèo kêu như tiếng khóc, tôi biết đó là tiếng kêu của con nuti, con mèo to nhất trong ba con mèo của chị Min, lông nó có màu trắng sữa. Không phải để tôi chờ lâu, con nuti ra vờn lấy chân tôi rồi kêu lên ráo riết. - Chị Min đi đâu rồi? - Tôi hỏi nó một cách khờ khạo. Con nuti lại kêu, tiếng của nó lúc này đục hơn. Tôi ghé xuống gần nó, lông nó có mùi khai. Như vậy là con nuti đã cạ mình vào cái xác nào đó, tôi chắc thế. Chẳng lẽ hai con mèo nhỏ hơn đã có con bị chết, hay đây là mùi của lũ chuột xấu số hoặc mùi thức ăn còn sót lại trong nhà chị Min?

Tôi đứng nhìn lạng lẽ, ánh sáng ở căn phòng chị Min vẫn còn. Đó là ánh sáng phát ra từ chiếc bóng sáu oát được chị Min trùm lại bằng bao bóng màu hồng. Nàng công chúa, tôi dướn mắt ghé vào cửa sổ. Chị Min đã đặt nàng công chúa nhỏ xinh vào chiếc hộp kiếng. Mưa lúc này đã nặng hạt, tôi trèo lên cánh cổng sắt vào ngòai dưới hiên nhà. Có tiếng ho khản đặc

phát ra từ căn phòng cuối bếp, tôi nghĩ nó là của một người già. "Ai đấy?" Tôi hỏi. Chẳng có câu trả lời nào, cũng như con nuti, người đàn bà xuất hiện ngay trước mặt tôi, trên đầu bà ta choàng chiếc khăn màu trắng sữa. Tôi run bần người, lúc này nếu có thêm cơn gió nữa là tôi bay như chiếc lá. Tôi chưa bao giờ gặp cảnh tượng đáng sợ như thế, nếu cứ đứng lặng im cảm giác ghê sợ sẽ làm mình yếu đi nên tôi quyết định hỏi người đàn bà.

- Bà là ai?

- Là công chúa.

- Công chúa ư?

- Sao, không phải ư?

- Công chúa không phải già như thế.

- Công chúa thì cũng phải già đi chứ.

- Như thế người ta gọi là hoàng hậu.

- Không, ta là công chúa. Ta vừa thoát thân ra khỏi bức tượng trên chiếc hộp nhỏ xinh kia. Thoát ra khỏi đó chóng già thật nhưng ta không hối tiếc.

Người đàn bà mỉm cười mở cánh cửa rồi đẩy tôi vào trong. Lúc này đây, cảm giác sợ hãi trong tôi thật khó mà đo được. Nhưng tôi phải nén lại, tôi phải hỏi cho được chị Min đi đâu. Chị đã không chào tôi lấy một câu mặc dù ngày nào tôi cũng ghé nhà chị đọc sách và tô tượng.

Chính con nuti cũng nhận ra tôi là người quen. Chị Min đâu? Đây là cái đích khiến tôi không thể bỏ cuộc. Tôi lờ đi tất cả, mùi khai và tiếng mèo kêu, đôi mắt người đàn bà nhìn tôi chăm chăm và thứ ánh sáng ma quái còn sót lại trong căn nhà khiến tôi càng thêm sợ. Tôi mò mẫm đi các phòng bật

công tắc điện. Không còn chiếc bóng đèn nào sáng. Tôi quay lại chiếc bàn, nơi chị Min hay đọc sách. Ly nước trong còn vơi, một vài hạt lạc rang chị Min hay dùng. Đó là thức ăn mỗi bữa của chị. Chị sống thanh đạm như thế.

Đã có lúc tôi bảo chị là "ni cô", gọi như thế cũng phải vì chị Min hay đọc kinh Phật và thỉnh thoảng chị đến chùa. Cuốn sách chị quý nhất là cuốn kinh cho người mới bắt đầu tu, đó là cuốn sách dùng cho giới trẻ, nó có bìa màu vàng. Chị từng nói với tôi, con người quá phụ thuộc vào vật chất. Tôi hiểu câu nói đó, chợt ngay lúc này đây như nghe tiếng chị bên tai. Trên chiếc giường trải ra trắng, vài ba tấm vải chị đang thêu dở. Có tấm thêu tên người con trai.

Không biết con trai có phải là vật chất không? Ý nghĩ này chợt đến chóng vánh và tôi xua nó đi. Tôi biết đó là hoàng tử trong lòng chị Min. Tôi chưa hề gặp hoàng tử. Khi tôi biết chị Min, hoàng tử đã rời khỏi nơi này. Tôi đã từng thắc mắc về chuyện đó, bao giờ hoàng tử quay lại? Sao hoàng tử lại bỏ đi? Chị Min khóc, chị ôm chầm lấy tôi mà than. Tim ơi! Chị lạnh quá! Chính chị đã làm hoàng tử buồn, chính chị đã để anh ấy ra đi... tôi không còn hỏi về hoàng tử từ dạo đó.

Chiếc đồng hồ treo trên tường đã điểm hai mươi một giờ. Lúc này bố mẹ tôi đang lo. Tôi biết chắc điều đó. Nếu biết ở lâu như thế tôi sẽ nghĩ ra một cái cớ nào đó để nói với bố mẹ trước lúc đi. Tôi thầm biết lỗi, nhưng tôi sẽ ở lại nơi đây chừng nào biết được chị Min đi đâu tôi mới trở về. Trên bàn còn nguyên một chiếc đèn cầy, tôi lấy nó và châm lửa ở bếp ga. Tốt rồi, có nó tôi sẽ đi khắp căn nhà. Người đàn bà vẫn tựa lưng vào giá sách và nhìn về phía tôi.

- Tìm chị Min đúng không?

- Thưa vâng.

- Trong bức tượng kia rồi.

- Sao cơ?

- Sự hoán đổi, mỗi thể xác chỉ nên có một linh hồn, tôi không thích kiểu sống nhập nhèm trong linh hồn cô ấy.

- Tôi sẽ đập nát bức tượng và mang chị Min trở về.

- Xin đừng, nếu làm thế tôi sẽ không trở lại được. Tôi sẽ chết ở trần gian như một người già. Tôi không muốn thế, tôi chỉ đùa thôi chứ tôi hối tiếc. Tôi sẽ trở về bức tượng, tôi sẽ sống với thân hình của nàng công chúa nhỏ xinh mà cô đã ban phát cho tôi...

- Chị Min đâu? Làm ơn!

- Cô ấy đi theo hoàng tử rồi.

- Thật không?

- Thật, hoàng tử đã trở lại đón công chúa.

- Tuyệt quá!

- Chị Min của cô mà. Trong căn phòng này toàn là tượng công chúa, chắc sẽ không có ai là hoàng tử của tôi.

- Ngày mai tôi sẽ đặt lên đây một vài bức tượng hoàng tử.

- Cô nhầm rồi, chính hoàng tử đón chị Min của cô đi mới là hoàng tử của tôi. Tôi là người mang đến cho anh ta hạnh phúc nhưng sứ mệnh đó bị cướp mất...

Mặc cho người đàn bà thả sức rên rỉ về sứ mệnh nào đó của mình, tôi cầm chiếc đèn cầy xuống bếp. Hai con mèo trắng sữa đã chết từ lúc nào. Tôi nhìn kỹ, chỉ còn lại búi lông với bộ xương tội nghiệp. Mùi từ con nuti chắt ở đây mà ra. Tôi nhìn người đàn bà. Mắt bà ta lẩn tránh ánh nhìn của

tôi. Sự đổ kỵ đã tạo nên tội ác này ư? Tôi ngược mắt lên lần nữa. Lúc này người đàn bà khóc. Bà ta bảo tôi trở về nhà. Tôi không làm theo. Người đàn bà lách mình trở vào trong bức tượng.

Cơn mưa ướt át và gió đông tê tái. Tôi đi giữa mưa và cầm trong tay bức tượng của mình. Tôi là người đã tạo nên vẻ bề ngoài của nó. Còn phía bên trong, ai đã đúc nên nó? Chị Min sẽ như thế nào khi biết hai trong ba con mèo trắng sữa của mình đã chết? Và nó chết chính bằng sự đổ kỵ của nàng công chúa nhỏ xinh khi hoàng tử trở về và đón chị Min đi. Mẹ đã sấy tóc và thay quần áo cho tôi. Bố đứng cạnh đó lặng im chẳng nói gì. Có lẽ bố mẹ đã nhận ra sự bất thường của tôi và chính tình yêu của hai người đã tạo nên sự im lặng đó.

- Mẹ, con muốn đập nát bức tượng này.

- Vì sao?

- Con không biết, chính nó đã giết chết hai con mèo của chị Min.

Mẹ ôm tôi vào lòng rồi khóc, bố khép cửa đi ra ngoài. Tới khuya tôi nghe bố mẹ trò chuyện. Tôi thấy có lỗi vì làm bố mẹ lo lắng.

- Tôi đã bảo bà đừng để con sang chỗ cô Min cơ mà.

- Ông à, cô ta sống chỉ có một mình, như thế cô ta sẽ chết. Tôi thấy Tim không ngần ngại, con mình là người tốt. Và cô Min cũng có bạn còn gì.

- Còn chuyện Tim nói bức tượng đã giết chết hai con mèo của cô Min?

- Tôi từng nghe mẹ kể, mỗi vật đều có linh hồn. Và đã có linh hồn thì có sự đổ kỵ. Ranh giới của yêu và ghét nó nhỏ đến mức ta không dễ dàng nhận thấy được.

- Tôi thua mẹ con bà. Thôi vào ngủ với con, đừng để nó một mình.

Tôi đã nằm đến sáng mà không hề chớp mắt. Mẹ thức cùng tôi nhưng hai mẹ con chẳng hề nói gì. Tôi đã rất yêu thương chị Min, điều đó khiến tôi có ý định đập nát bức tượng. Tôi đang đổ kị ư? Trong lòng tôi đang nảy mầm của tội ác. Tôi khóc, tôi cảm nhận được lớp màu tôi vẽ lên tượng công chúa đang dần chảy ra trên tay tôi. Những giọt màu sánh lại.

- Mẹ ơi! - Tôi thảng thốt khi ánh nắng lọt qua cửa sổ vào trong căn phòng và bức tượng trở về với màu sắc nguyên sơ. Nó trắng toát, nó không còn là công chúa nhỏ xinh của tôi. - Mẹ... công chúa của con? - Mẹ vuốt tóc tôi còn tôi thì nghĩ đến những hộp màu ở nhà chị Min. Tối hôm sau, tôi vẫn trốn đến nhà chị Min để tô tượng.

Mẹ đứng cạnh tôi, bố đứng cách xa hơn một chút. Tôi biết lúc tôi trốn ra khỏi nhà thì hai người họ theo sau. Cánh cửa nhà chị Min không mở được. Tôi nhìn qua tấm kính, màu hồng tan chảy trong căn phòng trắng. Bố giúp tôi mở chốt cửa, mẹ bước vào trước tìm bật những công tắc điện, chúng sáng lên đồng loạt. Lạ thế, mới tối trước tôi bật lên nhưng nó không hề sáng. Lúc này, tôi có cảm giác an tâm vì chắc rằng bố mẹ đã cảm thông cho trò rồ dại của tôi. Tôi tìm cọ và với tay lấy bột màu thì mẹ ngăn tôi lại.

- Tim...

- Con sẽ tô màu cho bức tượng.

- Đừng con ạ, hãy để cho nó như thế. Nàng công chúa đó đã đi rồi.

- Đi đâu hả mẹ? Hoàng tử đón cô ấy đi sao?

- Không phải công chúa nào cũng được hoàng tử đón đi đâu con.

- Nhưng chị Min thì có chứ?

Mẹ không trả lời tôi mà nhìn chăm chăm vào bức ảnh trên tường. Bức ảnh đó chị Min chụp chung cùng bố mẹ của chị. Chị Min sống ở căn nhà của họ khi lấy chồng, còn họ chuyển đến một nơi ở mới cách xa chị chừng sáu trăm cây số. Bố không nhìn vào bức ảnh, hay nói đúng hơn bố chỉ nhìn thoáng qua và muốn ra ngoài càng nhanh càng tốt. Trong căn phòng nhỏ, chỉ tôi là ngạc nhiên khi nhìn bố mẹ có những đổi thay đáng nghi ngờ. Tất cả xuất phát từ bức ảnh.

Tôi đồn rằng hoặc là bố hoặc là mẹ của chị Min, hoặc là cả hai người họ có mối thâm tình nào đó với bố mẹ tôi. Tắt tất cả bóng đèn, kể cả bóng đèn màu hồng tôi trở về nhà cùng con nuti. Nó sống ở nhà tôi suốt một tuần lễ, sau hoàng tử đến đón nhưng nó không đi. Con mèo nuti sống phụ thuộc, nó không dám bứt cánh sống với con người để ra đi. Và kể cả hoàng tử, chắc cuộc sống của hoàng tử cũng chỉ thế thôi. Không giống như chị Min, chị dần dần tách ra khỏi cuộc sống phụ thuộc quá nhiều vào vật chất và chị trở thành cá thể... đơn độc.

Tôi thương chị Min cũng vì lẽ đó. Phải chăng hoàng tử bỏ chị Min đi cũng vì lẽ đó? Giờ hoàng tử đã về đón chị Min, chắc anh ta đã chấp nhận lối sống của chị hoặc chị trở lại nguyên sơ, với lớp màu mà thế gian tô vẽ. Tôi không biết, đêm nay lạnh tái tê. Tôi ôm con nuti ngồi trong căn phòng nhỏ bé của mình nghe cuộc trò chuyện của bố mẹ vọng sang đây, tôi nghĩ rằng mẹ đang giận dữ.

- Bây giờ rõ hai năm thành mười rồi.

- Bà có bé mồm đi không, Tim nó nghe thấy.

- Cuối cùng rồi nó cũng biết thôi, từ trước tôi đã ngờ rồi. Ông giấu kỹ quá đấy. Và ông cũng rất tàn nhẫn, bao nhiêu năm con gái ông sống đơn độc như thế mà ông chẳng hề nhón chân sang...

Tôi lặng người đi và ôm con nuti suýt đến nghẹt thở. Tôi nghe tiếng kêu thảm của nó, cái vuốt nó vừa cào tôi tứa máu. Trong một mối quan hệ nào đó không thuộc vào thời gian sinh ra mình, bố đã có chị Min. Và chị Min chính là chị gái của tôi? Tôi khóc, lúc này tôi nghe ngọt ngào. Làm con, chúng tôi chỉ biết vâng lệnh của những cuộc tình của bố mẹ để mở mắt chào trần gian. Chúng tôi là những bức tượng được thể gian tô màu. Chợt xót cho nàng công chúa nhỏ xinh của tôi, chợt rùng rợn khi tôi điếm lên nàng đôi mắt màu đen, cánh môi màu đỏ, làn da hồng. Và nước mưa tan chảy, và chính tôi mang hình hài nàng gột rửa đến vô tâm.

Chị Min đâu? Hoàng tử đâu? Tôi cố tìm cho ra ẩn số trong thời gian chị bật vô âm tín. Tôi lục lọi tất cả đồ đạc của chị Min, từ cái tủ đựng quần áo tới cái hộp đựng bút mực và cuối cùng là cái hòm đựng nữ trang. Ở trong đó có vương miện được tết từ lá cây đại. Hai chiếc lá đại vòng quanh và đánh chéo đầu mút lá, ở đó được chị Min khâu bằng hai que tăm. Tôi nhấc chiếc vương miện lên, nó nhẹ bằng. Bên dưới đó còn một thứ mà tôi nghĩ nó rất quý giá đối với chị Min, đó là cuốn sách bìa màu vàng.

Nhà chị Min có đầy sách nhưng chị chỉ quý mỗi cuốn sách đó...

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Hạt Cát

Buổi sáng, con chó Phèn chạy lon ton trên cát. Tôi cũng chạy theo nó. Bãi biển sớm nào cũng ghi lại vết dấu của tôi và con Phèn. Và trên đó để lại nhiều đồ vật khá lý thú. Nước biển rút xa bờ để lại bao nhiêu thứ vụn vặt. Con Phèn thích cắp ve chai chạy đến phía bờ kè đá. Hôm nay nó bỏ qua bao nhiêu vỏ chai đẹp, kể cả vỏ chai trà xanh có in hình hoa mai ngày Tết. Tôi thấy lạ, mỗi bận con Phèn thường ngoái đầu nhìn lại phía tôi khi nó chạy một quãng khá xa thì bây giờ nó cứ cắm cúi một hơi đến phía bờ kè. Tôi chạy theo nó muốn đứt hơi. Đến chân kè thì con Phèn dừng lại, nó dúi mũi khịt khịt, nó cào hết chỗ rác phủ lên trên mô cát cao rồi bắt đầu đào bới.

Tôi khom người một lúc rồi nằm bệt xuống cát nhìn con Phèn hì hụi đào. Cái hầm lút đầu con Phèn, sau đó là nửa người nó chìm dưới cát và một lúc sau chỉ còn lại cái đuôi nó ve vẩy. Tôi đến kéo nó lên nhưng nó gằm gừ, kiểu như tôi tranh con mồi với nó. "Cát chôn mày đấy", tôi lên giọng cảnh báo nó, con Phèn vẫn chăm chỉ đào trong tiếng "ư ừ" đáp trả tôi. Tôi nhìn xuống bên dưới, nó đã vào sâu hun hút nhưng cái hang vẫn không bị sập. Con Phèn nằm cuộn tròn ở đấy và trở đầu nhìn ra phía tôi, nó thè lưỡi thở, nước dãi chảy ra tưa tưa. Tôi gọi mãi nhưng nó không lên. Chợt nghĩ đến tình huống cái hang cát sụp xuống và con Phèn bị chết ngạt, tôi cuống cuống chạy về nhà. Tôi kiểm mẹ từ sau vườn. Mẹ đứng ngăn người nhìn vạt rau mồng tơi. Từng thân cây mồng tơi đeo đẳng bám vào mấy sợi dây thừng đã gần mục nát.

- Mẹ ơi! - Tôi gọi nhưng mẹ không quay lại, đến khi tôi nhắc tên con Phèn mẹ mới nhìn tôi.

- Nó làm sao?

- Nó đào cát, một cái hang sâu, nó nằm cuộn tròn ở dưới.

- Chắc nó đào hang để đẻ.

- Không, con Phèn là con đực.

Mẹ ngó người, con Phèn ở với gia đình tôi gần chục năm nay nhưng mẹ không hề quan tâm đến giới tính của nó. Mẹ thờ dài rồi đi đến chỗ tôi.

- Con sợ cát sập chết con Phèn đúng không?

- Đúng thế, mẹ gọi nó lên đi.

- Nó đâu nghe lời mẹ, con Phèn sống theo bản năng, người như nó...

- Người như nó ư?

Mẹ nhún vai, bà trở lại vạt rau mồng tơi, tôi nhìn mẹ có phần thất vọng. Tôi đã cầu cứu mẹ nhưng điều đó không có tác dụng. Chạy xuống bếp, tôi cầm chiếc xẻng và cây đèn pin rồi tắt tả chạy về phía kè. Từ xa, có thể thấy cả đồng cát tơi bời cao ngun ngút, tôi biết con Phèn đã đào sâu hơn. Nó tìm kiếm gì từ dưới biển mặn kia? Từ hồi giờ nó hay chạy cùng tôi qua đây nhưng đâu có để ý gì đến chọ cát nhô cao đó. Giống chó chưa bao giờ làm việc vô nghĩa, con Phèn lại là một con chó cực kỳ khôn. Nếu so trình độ nhận biết về đồ vật và những biến đổi của thiên nhiên tôi tôn nó làm sư phụ. Nó đào một cái hầm sâu giữa cát, bắt chấp con nằng nực và cả những nguy hiểm chực chờ.

Việc làm của nó khá lạ nhưng có chủ đích, tôi chắc chắn rằng như thế. Tôi rọi đèn pin xuống hầm, con Phèn ngoái đầu nhìn về phía tôi rồi rên lên ư ừ, nó lộn ra ngoài rồi chạy lên vòng hai chân trước ôm lấy tôi mừng quỳnh. - Yên nào! - Tôi dỗ nó, - tao có thể giúp mày được gì không? Nó

nhảy chồm lên ngực tôi rồi chạy đến miệng hố rên rỉ. Tôi biết, nó muốn tôi chui xuống hầm. Và tôi cũng mạo hiểm làm theo, khi tôi mới chui đầu vào hố thì con Phèn dúm dúm sau đít tôi, tôi rúc sâu hơn nữa. Bên dưới này không còn là chiếc hang nhỏ hẹp. Chúng rộng lớn thênh thang như một tòa nhà. Con thuyền lớn bị chôn trong cát.

Tôi rờ rẫm, vỏ thuyền còn nguyên vẹn, nó lật ngược trở lại. Cũng nhờ đó đã chống được cái hầm không bị sập xuống. Con Phèn muốn tôi xuống đây để làm gì? Tôi đưa chiếc đèn pin rọi xung quanh, không có gì cả ngoài một số vật dụng lác đác sót lại. Tôi tỉ mỉ quan sát, không có dấu chân con Phèn sờ vào các vật này. Điều đó chứng minh nó không quan tâm đến các vật đó, nó không cần tôi lấy những thứ này. Tôi rúc sâu hơn vào bên trong khoang thuyền, trên lớp cát vết chân con Phèn cào cấu chi chút. Một vật trắng phau được con Phèn cố gắng lặn ra bên ngoài nhưng không được.

Tôi nhìn xuống gần hơn, vật màu trắng đó có hình trái tim, mềm nhũn, nó đang hâm hấp nóng. Tôi nhặt nó lên rồi trở đi trở lại quan sát kỹ, trên vật màu trắng đó có viết một từ in hoa “PHÈN”. Đây là vật quan trọng với con Phèn, tôi chắc thế. Vì nó đã cẩn trọng lắm mới không làm trái tim này vỡ ra. Làm gì với trái tim này đây? Tôi thấy bản khoản còn con Phèn thì chạy lui chạy tới liên hồi, nó ve vẩy đuôi mừng rỡ. Lúc sau thì nó buồn, tôi biết được điều đó qua ánh mắt mà nó nhìn tôi. Dự cảm tới điều chẳng hay nên tôi hỏi con Phèn, - mày sắp xa tao đúng không? - Nó cúi đầu xuống. Đó là hành động nó đáp trả tôi mỗi lúc nó làm sai việc gì đó. Tôi nhăn mặt chực khóc, - mày định bỏ tao thật ư? Mày đi đâu? - Con Phèn tránh ánh mắt tôi, tôi biết nó đang đau.

Cái nắng gay gắt giữa trưa không đuổi được tôi và con Phèn rời khỏi kè đá. Tôi ngồi một bên, con Phèn ngồi một bên còn trái tim đặt ở giữa. Phía biển, những con sóng đến trưa vẫn còn hung dữ tớp tấp vào bờ. Biển vắng đến lạ lùng. Tôi ngấm chuyện này vào người, chuyện con Phèn đi tìm một vật có tên giống mình được viết lên trên đó. Phải chăng đó là kỷ vật

của con Phèn? Phải chăng trong một chuyến lênh đênh trên biển cùng với gia đình của mình con Phèn đã sống sót còn chủ của nó thì nằm lại với biển? Không phải thế, hoàn toàn không phải! Tôi đã phát hiện ra con Phèn trên chiếc giường của mẹ trong đêm rằm trăng sáng vắng vặc. Mẹ không ngạc nhiên vì điều đó, mẹ nói với tôi khi tôi thắc mắc về con Phèn.

- Thấy đấy thì để đấy mà nuôi, hỏi han gì.

Tôi nghe theo mẹ và đặt luôn tên cho nó theo màu lông. Mẹ không quan tâm đến cái tên đó, tôi rất trẻ con. Sau này tôi mới biết cái tên tôi đặt cho con chó mà tôi yêu thương trùng với tên gọi khác của bố mình. Mẹ phát hiện ra điều đó khi tôi đã gọi nó thành quen. Mẹ không tỏ thái độ gì về chuyện này. Còn tôi, tôi thấy rất đối bình thường, tôi xem con Phèn như một người bạn, một người thân. Tên con Phèn trùng với tên gọi khác của bố khiến tôi bớt buồn tủi hơn.

Tôi không được gặp bố một ngày nào cả, trong ký ức của tôi không có hình ảnh về bố. Con Phèn là ký ức của tôi. Nó đẹp mã, thân thiện nhưng lại có một đôi mắt rất buồn. Tôi thường xuyên hôn lên đôi mắt đó. Mỗi lần bắt gặp tôi hôn con Phèn, mẹ đều thở dài rồi đi ra phía vạt rau mồng tơi sau nhà. Con Phèn thích ngủ trong phòng của tôi hơn. Nhưng dường như căn phòng của mẹ có gì đó khiến nó phải ghé mỗi đêm trước lúc đi ngủ. Nhiều lần, tôi đã bắt gặp mẹ hôn con Phèn rồi khóc. Có lẽ mẹ nhớ bố. Nhưng cũng không hẳn, tôi chưa hề nghe mẹ nhắc đến bố. Có thể, đó là tâm lý của một người lẩn. Mẹ đã quên đi nhiều thứ, từ tên của những người bà con họ mạc cho đến những người chòm xóm xung quanh.

Người ta gọi mẹ tôi kèm với tính từ cảm thán “Ru điên tình”. Ru là tên mẹ tôi, kỳ thực tên khai sinh của mẹ tôi là Lê Minh Linh, cái tên Ru bố hay gọi nên thành quen. Từ ngày mẹ tôi nhớ nhớ quên quên được mọi người chú thích thêm hai từ “điên tình” để phân biệt với bà Ru ở cùng xóm. Mẹ tôi càng nhiều tuổi càng đẹp, càng điên càng mặn mòi. Có người nói chắc con “ma hoa hậu” đã nhập vào mẹ tôi. Nhìn mẹ tôi, đàn bà thích, đàn ông

thì thềm. Nhưng có lẽ con Phèn là thần hộ mệnh của mẹ. Hễ ai động đến mẹ, dù ở xa hay gần con Phèn đều cảm nhận được. Và nó nhảy bổ vào cắn xé. Người trong xóm cũng gọi luôn con Phèn là “Phèn điên”.

Từ kè trở về, con Phèn đi thủng thẳng, tôi lặng lẽ đếm bước chân mình trên cát. Trên tay tôi vật màu trắng hình trái tim đó đập nhẹ nhàng. Nó là cái gì nhỉ? Tôi thắc mắc. Con Phèn rất quý nó. Con Phèn thường nằm cuộn tròn để bảo vệ trái tim khi tôi vờ lơ đãng bỏ rơi trên cát. Khi tôi đặt trái tim bên mình, con Phèn luôn ngoái sang liếm chiếc lưỡi sạch bong và hít lên nó. Tôi chăm chú nhìn con Phèn, mắt của nó quá thân quen.

Tôi nghĩ, đôi mắt ấy tôi đã bắt gặp ở đâu đó mà chưa thể nhớ ra. - Hay đây là trái tim của bố tao hả Phèn? - Tôi hỏi nó, mặt nó nghiêng nghiêng nhìn về phía tôi, con Phèn chảy nước mắt. Mà khóc ư? Nó dướn cổ nhìn tôi với đôi mắt buồn thảm. Tôi ôm nó vào lòng, nước mắt tôi rơi trên đầu con Phèn. Nó rên, giọng buồn. - Phèn... mà biết bố tao ở đâu đúng không? Hay mà là bố tao? - Con Phèn lim dim đôi mắt nhìn tôi rồi lặng lẽ bước đi một mạch về nhà. Nó không đi qua phòng mẹ, nó không vào phòng tôi, nó đi ra một mạch sau vạt mồng tơ rồi nằm ngay xuống dưới một chiếc bóng đủ che chở cho nó.

- Mẹ chăm hàng mồng tơ đó làm gì khi chúng ta không ăn chúng? - Tôi nói với mẹ. Kỳ thực tôi đã nghe một vài chuyện về người đàn ông nghèo rớt mồng tơ như bố qua một vài người quanh xóm. Tôi cũng nghe đủ thứ chuyện quần quanh, chung quy là buồn đến chẳng muốn nói ra.

- Ngày trước, bố trông nó để chứng minh sức sống của loài cây này.

Tôi rất ngỡ ngàng về câu nói của mẹ. Thì ra bố vẫn còn hiện diện xung quanh chúng tôi. Mẹ vẫn nghĩ về bố. Tôi chắc một điều, mẹ không bị lẫn như mọi người thường nói. Chỉ tại mẹ không muốn nhắc đến những sự việc đã diễn ra, những chuyện đã qua. Tôi cũng muốn tìm lại, như cách mà con Phèn tìm lại trái tim trong lòng cát. Nhưng tôi không muốn đào xới ký ức

của mẹ. Biết đâu những điều tôi muốn biết có thể chạm tới nỗi đau của mẹ. Đó là những vết xước trên bãi cát khi con Phèn chạm đến trái tim. Mẹ nhìn tôi chăm chú hơn rồi đảo mắt qua phía con Phèn, ánh mắt hờn trách.

Mẹ cầm lấy trái tim màu trắng trên tay tôi. Tôi quan sát khá kỹ, trái tim run lên bần bật, con Phèn phản ứng dữ dội. Tôi đã trấn an nó bằng cách xoa lên đầu. Nó nằm bẹp xuống đất, nước ở mắt con Phèn chảy ra. Mẹ khóc, giọt nước mắt rớt lên trái tim màu trắng. Nó nhỏ lại bằng quả cau và rần chắc như đá. Trái tim đó không còn đập nữa, nó tro ra. Chữ “PHÈN” thu nhỏ lại nhưng nhìn vẫn rất rõ. Mẹ trả nó lại cho tôi, con Phèn kêu lên như bị ai đánh rồi nó cụp đuôi lạng lẽ ngồi trước thềm nhìn ra phía biển. Những đêm tiếp sau nó không còn đi ngang qua phòng mẹ, nó cũng chẳng ngủ ở phòng tôi.

Con Phèn ngồi chồm hồm trước hiên nhà đến hết mùa trăng. Khi vầng trăng khuyết vừa đủ để ánh sáng không còn rớt xuống biển nữa thì con Phèn tru lên thống thiết. Nghe tiếng con Phèn, tôi hốt hoảng đạp chân ra rồi chạy vội ra phía biển. Tôi ôm nó vào lòng, nước mắt nó chảy rỉ rả. Nó kêu lên lạ lùng và nằm lả đi. Tôi đặt con Phèn xuống cát rồi chạy vào đập cửa phòng mẹ.

- Mẹ ơi! Mẹ dậy ngay đi. Con Phèn sắp chết rồi.

Mẹ đi chân trần, từng bước rờ rẫm như người mộng du. Chiếc khăn trắng mẹ choàng ở cổ bay bay trong gió. Tôi nhú mào nhìn chiếc khăn, trên nền trắng đó chữ “Phèn” đen nhánh hiện lên rất rõ. Chiếc khăn này... mẹ gỡ tay tôi rồi ngồi xuống ôm chầm con Phèn vào lòng. Mẹ ru nó, tôi nghe rõ mồn một những câu hát lạ lùng. Tôi chưa từng nghe mẹ hát.

Phèn ơi!

Gió mây trôi ngang trời

Cơn đau vật vã

Kiếp phù sinh

Vội vàng

Làm khổ nhau

Người đến trước

Kẻ về sau

Đã hóa hạt cát

Lại đau tận cùng...

Con Phèn lim dim ngủ. Mẹ bế nó vào phòng rồi đặt nó lên chiếc gối. Tôi đứng nhìn ngẩn ngơ. Cánh cửa phòng mẹ khép lại. Trái tim đá theo tôi đi ra phía biển. Vầng trăng khuyết cố phát ra ánh sáng. Nó trôi lênh đênh trên nền trời xanh ngắt. Vầng trăng lại tròn, tôi định chạy vào nhà kêu mẹ thì con Phèn đột ngột tung cửa chạy ra bầu vào chân tôi. Nó liếm lên mắt, lên chân tôi rồi bơi ra phía biển. Tôi chồm dậy gọi nó chí chới, mẹ hốt hoảng chạy ra níu lấy tay tôi.

- Mẹ, con Phèn bơi ra biển rồi.

- Con Phèn nào?

- Con Phèn của chúng ta.

- Đó là ảo ảnh đấy.

- Ảo ảnh ư?

- Đó chỉ là ánh trăng, đó là trái tim đá...

- Mẹ...

Tôi buông tay mẹ và nhìn ra phía biển, tiếng của con Phèn chơi với. Nó gọi tôi, cả ánh trăng cũng gọi tôi. Tôi khoát tay bơi theo tiếng gọi, tôi đã bơi kịp con Phèn. Nó đã ở trên chiếc thuyền nhỏ và đưa tay níu tôi lên thuyền. Tôi ngỡ ngàng, dưới ánh trăng sáng như chực vỡ ra, con Phèn biến mất. Trước mặt tôi là người đàn ông có đôi mắt rất buồn. Ông ấy nhìn tôi, ông ấy vuốt lên tóc tôi.

- Lin! Bố đây.

- Bố, sao lại là bố? Sao bố lại ở đây?

- Bố đã nằm lại trên biển, bố đã biến thành hạt cát...

- Còn con Phèn của con đâu?

- Không có con Phèn đâu, đó là ảo ảnh. Con về nhà đi, con hãy yêu thương mẹ như bố đã từng làm. Bố đã không thể tiếp tục sống để thương mẹ nên bố đã biến thành hạt cát. Con đã nhặt được trái tim của bố, hãy đặt nó bên mình...

- Nhưng bố ơi! Bố ơi!...

Tôi bơi, chơi với giữa biển khi con thuyền biến mất và ánh trăng tắt sau tiếng hú hoang hoải của con Phèn. Ánh mắt mẹ nhìn tôi, mẹ khóc.

- Con tỉnh lại đi, trời sáng rồi, giấc mơ qua rồi.

- Mẹ, con Phèn đâu?

- Nó đi theo giấc mơ của con rồi, chỉ còn lại cái này thôi.

Mẹ đưa cho tôi trái tim đá, tôi lật trở xem một cách kĩ càng. Chữ “PHÈN” óng ánh như dát vàng. Tôi ôm trái tim đá vào lòng, tiếng con Phèn vẫn rên lên ư ử, tiếng bố trù mẩn thì thào với tôi. Tôi thấy đôi mắt buồn vàng vờ khi nhìn vào trái tim đá.

- Mẹ... - tôi ngập ngừng. - Có phải bố con chết trên biển không?

- Ừ, mẹ nghĩ thế.

- Vậy mộ bố đâu?

- Ở chỗ con Phèn đào.

- Nhưng con không nhìn thấy bố.

- Mẹ không biết, đó là chỗ cuối cùng người ta nhìn thấy bố con.

- Vì sao bố chết?

Mẹ lặng im.

- Vì sao mẹ lại gọi con Phèn là ảo ảnh?

Mẹ lặng im.

- Con Phèn có phải là kiếp sau của bố không?

- Con câm đi!

Mẹ thét lên giận dữ.

- Con đừng hỏi mẹ, đừng hỏi về bố con, đừng hỏi về con Phèn. Nó chết rồi, trên giường của mẹ đấy. Một con Phèn khác...

Tôi trở mình, tôi run cầm cập. Tôi sợ hãi, tôi đau, đau đến tột cùng! Tôi chạy đến phòng mẹ. Tôi lật tấm chăn, con Phèn nằm đó, nó ngừng thở. Đôi mắt nó buồn xo, hai hàng nước mắt nó ngưng lại ngang mũi khi con tìm nó ngừng đập. Tôi ôm chầm lấy con Phèn khóc nức nở, mẹ vịn vào cánh cửa nhìn tôi.

- Nó đã tìm thấy trái tim của nó rồi...

- Đó là trái tim của bố. Con Phèn không thể sống khi thiếu trái tim.

- Không phải, nó đã chết khi tìm được trái tim của nó.

Mẹ đã đúng, mẹ lớn tuổi hơn tôi, mẹ bắt gặp con Phèn trước tôi, mẹ hiểu cuộc sống này nhiều hơn tôi. Mẹ đã sống cùng bố Phèn nên mới có tôi. Mẹ biết hết mọi thứ. Còn tôi, tôi chỉ biết đến chuyện con Phèn sống là để đi tìm lại trái tim của nó. Tôi nhớ, những giọt nước mắt của mẹ rớt trên trái tim con Phèn làm cho trái tim hóa đá, tôi cũng nhớ phản ứng của con Phèn lúc đó. Giả sử, nếu mẹ không khóc thì trái tim con Phèn có hóa đá không? Giả sử, nếu con Phèn không tìm thấy trái tim của nó...

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Mưa Lá Tre

Chị ấy không buồn hỏi tôi từ đâu đến và đến đây để làm gì. Đã một tuần trôi qua, sự hiện diện của tôi trong ngôi nhà này cũng có chừng đó. Cứ ngày ba bữa chị nấu cơm dọn lên mâm rồi mời cậu và tôi vào ăn. Hôm nay tôi ngồi ngoài ngõ, không thấy tôi vào ăn cơm, chị ra gọi tôi. Tôi lơ đãng quay sang hỏi. - Ăn cơm ư? - Chị “vâng” một tiếng rồi lại đi vào. Tôi chưa thấy đói nên ngồi nán lại nhìn đám ngô bên cái ao. Đám ngô gần nước xanh mướt, hoa nó thơm ngậy cả một vùng. Phấn ngô rơi xuống mặt ao tạo nên mặt nước vàng đung điệp. - Cậu vào ăn cơm, thầy đợi. - Chị ra mời tôi thêm lần nữa, tôi đứng nhìn chăm chú vào gương mặt phảng phất chút buồn. Trong bữa cơm, tôi hỏi cậu.

- Con không thấy chị Vân ăn cơm?
- Nó ăn ít lắm, có khi bỏ bữa.
- Thế làm sao sống nổi?
- Vẫn sống đấy thôi. Ăn gì cho lắm, phởn người.

Chỉ có bấy nhiêu, suốt bữa cơm cậu cặm cụi ăn no rồi bỏ bát nhìn tôi.

- Nãy giờ anh không ăn?

Tôi chép miệng.

- Ngày mai con về.
- Anh không ở chơi thêm mấy bữa, nhà vắng người buồn.

- Chị Vân đẹp quá cậu nhỉ.

Cậu lặng lẽ nhìn tôi rồi mang ấm chè ra gốc tre ngồi. Ở đó có mấy cục xi măng chết vừa được lướt đá hoa, ngồi ở đấy gió mát, cảnh đẹp nhưng vẫn buồn lắm. Nhìn xa xa có cánh đồng lúa, hòn núi đục mờ sương, cây xà cừ thỉnh thoảng trảy lá vàng xuống mặt nước. Tôi vào nhà trong, chỗ chị Vân hay rửa bát. Tôi thấy chị Vân đang ngồi ăn ngô. Tôi nhìn chị, như kiểu cầu mong chị nói với tôi một vài chuyện chứ không chỉ cái câu quen thuộc khi mời tôi vào xơi cơm. Nhưng không hề, đôi mắt chị vô cảm, chị ăn bắp ngô mà như người ta đánh liều lội qua sông trong mùa nước lớn. Làn môi đỏ tươi rất đẹp khi dần lên quả ngô. Và đôi mắt chị sâu vời vợi. Tôi lặng lẽ nhìn và khát vọng. Có cả sự xót xa và thắc mắc. Tôi hỏi chị.

- Tôi ít thấy chị đi ra ngoài.

- Vâng.

- Chợ chị cũng không đi?

- Vâng.

- Sao thế, chị để cậu đi chợ mãi vậy?

- Vâng.

- Chị là đàn bà...

Không trả lời tôi, chị đi ra bồn nước rửa bát. Đôi tay trắng nõn nà, trên hai tay có đôi cặp vòng vàng. Ở chân chị còn đeo sợi dây có lục lạc vàng to tướng. Dưới làn nước, đôi tay chị càng trở nên lấp lánh. Tôi đến vòng tay ôm chị từ sau lưng, đôi tay chị ngừng lại, chị đứng lặng im, giọt nước mắt rớt xuống. Cậu trông thấy chúng tôi liền lắc đầu rồi đi lặng lẽ ra phía cánh đồng, mãi tối không thấy cậu về. Chị vẫn dọn cơm lên mời tôi ăn.

- Cậu tôi đâu?

- Tôi sẽ mang cơm cho thầy.

- Cậu không về sao?

- Vâng.

Chị gói cơm và lạng lẽ đi. Tôi ngồi một mình trong căn nhà vắng. Ánh đèn tù mù, phía cái chuồng trâu tre kiên vào nhau kèn kẹt. Tôi còn nhớ đó là chỗ ngủ của bà, một cái giường hơi hám với cái màn muỗi vá chằng chịt. Đêm xuống muỗi và bò ho bay vi vu, lần đầu tiên nghe âm thanh ấy tôi đã không ngủ nổi. Giờ đây vắng muỗi, bà cũng đã ra ở ngoài đồng dưới ba tấc đất lạng lẽ. Mấy người con trai cậu ra nước ngoài, chỉ còn cậu ở nhà với chị Vân. Chị ấy là con dâu của cậu.

Trời tối mịt mù, tôi ngồi dưới gốc tre châm điếu thuốc, bà Chiêu đi qua quát tôi làm người mà hóa ma. Tôi không nói gì. Bà nói tiếp, có thêm con đực về làng rồi thì loạn lên. Tôi nhú mày không hiểu, nhưng rõ ràng mấy ngày qua tôi không thấy người đàn ông ở đây. Ngoài Trường ra, Trường cao chừng 1,5 mét, râu quai nón, người còm nhom hay đi xe đạp. Mấy hôm Trường lấy xe ra khỏi nhà là vợ rầy la inh ỏi. "Đi làm con đực cho nát bét mà nhà mày, đi mà mang sida về nhà." Tôi mừng tượng ra, Trường đi đàn dúi với ai đó.

Chị Vân về, chị đi lững thững, trên tay cầm vài trái bí ngô nhỏ bằng nắm tay nhưng nó đã già bóng. Tôi đón lấy mấy quả bí ngô rồi nhìn chị. Trông vẻ mặt chị có chút đổi thay. - Cậu Sâm đâu? - Tôi hỏi, chị vẫn lặng im. Đến đoạn chị rửa chân ở bể nước chị mới nói với tôi. - Thầy ở ngoài đồng với bà Chiêu.- Tôi nhú mày, không phải chứ? Bà Chiêu làm dâu họ ta. Chị lại lên tiếng "vâng".

Hôm sau cậu Sâm về. Nhìn cậu có vẻ nhọc nên tôi lánh đi. Lúc sau, cậu đi rửa chân xong rồi cho chị Vân ra gọi tôi vào nhà.

- Ngồi ở đây.

Cậu rót rượu ra ly.

- Mai tôi chở anh lên thành phố đón xe.

- Con chưa muốn về.

Cậu đưa ly rượu đánh ực, tôi liều mạng.

- Chẳng lẽ cả đời này cứ để chị Vân sống thế?

- Con trai tôi đã chết đâu.

- Nhưng khi nào thì anh ấy về?

- Đây không phải là chuyện của anh.

- Con sẽ ở lại đây.

Cậu nghiêng mặt nhìn tôi.

- Bao lâu?

- Hết mùa lá tre rụng.

- Thôi được.

Cậu miễn cưỡng chấp nhận. Uống thêm vài ly rượu nữa, cậu đi ngủ.
Chị Vân ra bể nước giặt quần áo, tôi đi theo sau.

- Cậu về đi.

- Chị đuổi tôi ư?

- Cậu ở đây tôi khổ lắm!

Tôi rút tay xuống đám bọt xà phòng nắm lấy đôi tay chị. Từ nhà trong, tiếng đảnh hắng của cậu vọng ra, tôi biết đó là sự cảnh giới. Cứ mặc kệ, đảnh nào thì cậu cũng chẳng giết tôi được. Hai bàn tay nằm trong bọt xà phòng trơn nhầy, tôi cố nắm chặt vì mấy lần chị Vân có ý rứt nó ra. Tôi ghé sát đầu mình vào chị Vân rồi nói khề khàng.

- Vân đi với tôi nhé?

- Đi đâu?

- Bất cứ đâu.

- Cậu có họ với nhà chồng tôi đấy.

- Nhưng tôi muốn mang chị đi.

- Vâng.

Chị Vân gói ghém vài thứ đồ đạc vào một cái túi nhỏ. Khuya thức dậy đi vệ sinh, cậu nhìn thấy nhưng chẳng hỏi gì. Cậu chỉ dặn chị Vân mai ở nhà nấu cơm, trưa cậu đi làm đồng về ăn. Cậu là người háu đói, về mà không có cơm là cậu vã mồ hôi nằm vạtra giường.

Chị Vân lấy đồ bỏ vào ngăn tủ. Tôi đứng lặng im, thất vọng. Tôi lấy chiếc xe đạp trong nhà cậu rồi đi ra ngõ, chị Vân hỏi với theo.

- Cậu đi đâu đấy?

- Tôi đạp xe đi quanh xóm.

- Đừng làm thế.

- Tại sao?

- Người ta nghĩ cậu là con đực như thằng Trường đấy.

Tôi dắt xe trở vào rồi lấy cuốn sách ra ngồi gốc tre, lá tre trút lên đầu xao xác. Tôi đưa tay sờ lên tóc, những lá tre mới rụng đã khô trơ. Cái xóm Thủ này đàn ông đi lao động ở nước ngoài hết, chỉ để lại đàn bà. Trường cũng đi xuất khẩu lao động nhưng hay bị sốt rét vì không chịu nước nên trở về. Một thằng đàn ông yếu ớt nhưng lại là sự khát khao của đám đàn bà ở xóm Thủ. Tối Trường dắt xe ra và ghé bất cứ nhà nào mà anh ta thích và ở lại luôn ở đấy. Trường nằm trên chiếu chần của những người đàn ông đi xa. Khi trở về nhà Trường mang một vài thứ linh tinh như bột ngọt, cà chua, trứng gà. Đôi lúc có bánh gạo từ mấy người đàn bà trong xóm. Vợ Trường được cái khi chồng đi thì chửi be bét nhưng khi nhận quà về thì cười nói rộn ràng. Làm được thì có cái để ăn như này, chứ làm không tội gì rớt xương trút tủy cho chúng nó hút. Chồng chúng nó lại phờn bên trời Phi.

- Chồng tôi đã ngủ với một người đàn bà gốc Phi. - Chị Vân nói với tôi, giọng trầm.

- Ai nói với chị như thế.

Chị Vân bặm môi, lần đầu tiên tôi thấy chị có xúc cảm.

- Trường nói, Trường trước qua đó làm phụ hồ cho chồng tôi. Chồng cặp với nó mấy bữa thì chia tay. Đàn ông ta không đáp ứng được nhu cầu của họ.

- Chị định ở mãi như vậy?

- Vâng.

- Để làm gì?

- Nấu cơm cho thầy ăn.

- Để thầy chị đi ngủ với bà Chiêu ngoài đồng? Sao chị sống được như thế?

- Tôi không biết, anh ấy gửi về cho tôi rất nhiều tiền và dặn tôi trông thầy.

- Chị thỏa mãn với thứ đó?

- Tôi đã đưa hết cho thầy.

- Tôi thấy chị hay ăn canh lá răm, cơm cá thì ít.

- Thầy bảo làm thế.

- Để làm gì?

- Để khỏi phởn người, thầy sợ lúc thầy đi vắng thằng Trường ghé sang.

Tôi lặng nhìn bụi tre, nó đã trút lá hơn phân nửa. Những bông tre lộ ra chùm hoa bé, chúng kết lại dày đặc. Tôi ngắt một chùm hoa tre đưa cho chị Vân.

- Chị sờ đi.

Chị Vân đưa tay sờ nhẹ lên chùm hoa tre trắng xanh lẫn lộn.

- Nó tội nghiệp quá! Hoa mà khô khan như nhựa.

- Khi trổ hết hoa cây tre sẽ chết hàng loạt.

- Vì sao?

- Tre trút hết sức mình.

- Vào hoa ư?

- Đúng thế.

- Nhưng hoa đâu có thơm, đâu có sống.

- Chị đi cùng tôi đi, ở đây rồi chị sẽ chết mất thôi.

- Không.

- Vì sao?

- Tôi ở đây để lo cho thầy, thầy sắp có chuyện đấy.

- Chuyện gì?

- Tôi không biết, nhưng theo xưa kể tre nhà ai trở hoa người ấy chết cậu à.

Tôi xiết lấy bàn tay chị Vân, môi chị run run. Chị khóc, mắt tôi nấn nỉ nhưng chị giựt tay ra khỏi bàn tay tôi.

Cậu chết, các con của cậu về hết, riêng chồng chị Vân không trở về. Anh chỉ nhờ gửi tiền về lo tang ma cho cậu, người giúp anh gửi tiền tên là Julia.

Xong tang ma ba ngày, khăn trắng bỏ xuống bàn thờ cậu. Qua tuần thì con cậu mua vé may bay ra nước ngoài. Trong nhà giờ chỉ còn chị Vân, tôi ở lại thêm một thời gian. Bà Chiêu sang thắp nhang cho cho cậu nhưng thực chất là để răn chị Vân.

- Đàn bà đã có chồng thì lo thờ chồng. Ở đây mà cơm quả cho thầy, đừng nghe giai làm điều bậy bạ.

- Vâng.

Lá tre trút mùa cuối cùng lên đầu tôi. Đêm trăng sáng, có thể ngược nhìn những cành tre chông chơ không còn lá nữa. Hoa của chúng giờ đã khô cứng. Cây tre chết đứng trước thềm nhà. Tôi ngồi lạng lẽ, chị Vân ngồi

kế bên không nói gì. Tôi vói tay chị Vân đặt vào ngực tôi, chị Vân để bàn tay nằm yên ở đấy.

- Nhà có tiền đấy, có vàng đấy, cậu có cần không?

- Tôi cần chị.

Chị Vân nhú mào nhìn tôi.

- Tôi bận nấu cơm và thắp nhang cúng thầy.

Tôi cố nuốt sự uất nghẹn ở cổ rồi nhìn vào mắt chị.

- Chị thấy không? Tôi rất thương chị.

Tôi ôm lấy chị Vân hôn lên môi, đầu tôi cúi vào ngực chị. Chị khóc rồi gỡ bàn tay tôi ra.

- Cậu mất mới chỉ hơn tuần...

Đã đến giờ cúng cơm, chị Vân vào nhà lấy áo quần ra bể tắm để vào thắp nhang cho cậu. Tôi đứng nhìn chị, ánh đèn lấp lóa, tấm thân trần mảnh mai lấp lánh nước. Tôi vào nhà gói hết tư trang. Chị trở vào rồi nói với tôi.

- Mai tôi chở cậu lên thành phố đón xe.

- Tôi tự đi được.

- Vâng.

Tôi hét toáng lên trong căn nhà, quần áo tôi vung lên vương vãi. Tiếng hét khiến chị run sợ.

- Vâng! Vâng! Vâng! Tre đã chết hết rồi đấy. Chị không thể làm tre trút hết lá rồi chết, tôi sẽ chết cùng đấy.

Tôi ôm chặt lấy chị rồi đặt chị xuống tấm phản màu nâu. Tay chị run run chống chế khi nhìn lên bàn thờ. Ở đó chỉ còn đốm lửa nhang nho nhỏ. Chợt gió giông vùn vũ, lá tre trút hết xuống đường và theo gió vào đây phủ lên tấm thân chị. Chị Vân chỉ còn đôi mắt nhìn tôi khóc, tôi đứng nhìn chị lòng buồnngấn ngơ...

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Những Con Thú Trong Đoàn Xiếc

Hết đêm diễn này là đến Tết.

Tiết trời lúc này lạnh đến tê tái. Có lẽ, cái lạnh này bù cho những năm Tết mà hoa nắng vẫn rực rỡ. Kê Kê nằm ngủ yên trên thùng xe, bên cạnh đó là con voi già có tên là Dừa. Tiếng loa phát ra inh ỏi, chào mời, dẫn dụ, cầu khẩn và tuyệt vọng khi đi qua một đoạn dài chỉ toàn rừng chứ không có nhà. Đoạn này đường đất, từng hố voi sâu lặn cợn nước váng dầu.

Kê Kê ngược mắt nhìn ra bìa rừng. Ở đó có một con khỉ, Kê Kê dướn cổ ngó ra ngoài. Lâu lắm rồi nó mới thấy một đứa giống mình đến thế. Lúc chạy trở về Kê Kê cố tình quan sát đoạn đường cũ. Đó là hình ảnh con khỉ bị cùm chiếc xích ở chân chạy lui chạy tới bởi cái ống tre dài gác lên hai cây tràm. Đoạn này xe bề lộp. Chẳng biết đó là sự rủi may vì Kê Kê thích nhìn con khỉ kia nhưng lại chẳng thể đưa tay vãn vít. Chỉ ít là lật lông trên cơ thể nó bắt vài con chấy. Lâu lắm rồi Kê Kê không được bắt chấy cho ai. Hồi trước ở rừng nó hay bắt chấy cho mấy con khỉ trong đàn.

Nó chép miệng rồi gãi đầu, thèm cảm giác ở bên đồng loại. Chợt nó mơ nó có chấy, để đêm đêm tự mình phanh lông bắt khi chưa ngủ. Nó lại ngồi nhìn tấm lông mượt của mình, làm chi có chấy, gãi đầu là thói quen mỗi khi nhìn vật gì đó động đậy, khác thường và cả những lúc rảnh rang. Chẳng nghĩ được gì cả, chỉ thấy loáng thoáng nhớ nó từng ở trong một bầy đàn có đủ đầy lớn nhỏ những vật giống nó.

Tuyệt nhiên không ai có tên. Đồng loại chỉ nhận biết nhau qua từng âm thanh một, qua những cung bậc trong tiếng kêu. Hồi vào đoàn xiếc nó

mới có tên là Kê Kê, người tiếp cận và dạy dỗ nó đặt tên vậy. Và Kê Kê dần hiểu tiếng người thông qua điệu bộ. Nụ cười hay ánh mắt, cái nhìn mặt, dậm chân hoặc tiếng kêu của ngón tay trái và trở kỳ vào nhau. Kê Kê thường vuốt mặt khi nghe tiếng vỗ tay râm ran. Nó chỉ làm theo hiệu lệnh, tròn roi ăn từ ngày đó tới giờ vẫn nhớ. Nó nằm dẹp lẹp, cố nép sát vào bức tường và rướn đôi mắt sợ hãi nhưng vẫn bị đánh.

Chiếc xe đạp, vật nó nhớ nhất, cái nó ghét nhất nhưng vẫn phải trèo lên đạp xe vù vù trong mỗi đêm diễn. Vòng thứ nhất nó được một chiếc bánh, vòng thứ hai được gấp đôi và những vòng tiếp theo cứ tăng lên như thế. Đôi lúc Kê Kê chẳng buồn ăn, đoạn này đạp xe không phải vì đói. Đạp xong để ngồi thu lu trong phòng với nhiều con thú khác. Kê Kê hay nhìn con Ủn. Cái giống tai to mặt lớn và chậm chạp như thế mà vẫn bị lôi vào đoàn xiếc. Ngày Kê Kê vào đoàn đã thấy con Ủn nằm ở đấy, lúc đó Kê Kê đang bị thương ở chân vì mắc bẫy. Hồi đó con Ủn đã biết mang đồ vật đến cho Miu Miu và đến giờ chỉ biết có ngang đó. Lúc thì nó mang chiếc giỏ cho Miu Miu diễn trò đi chợ, lúc thì nó mang cuốn sách cho Miu Miu đi học.

Đêm nay thì không có những màn đó, con Ủn bị ốm, nó nằm hai hôm thì biến mất. Lúc tối Kê Kê có nghe mùi thức ăn bốc lên nhảy mũi. Kê Kê nằm lặng im, mắt cay. Tới những đêm diễn sau, con Ủn nhỏ hơn thay con Ủn lớn mang đồ cho Miu Miu diễn. Màn xiếc thú nào cũng được tràng vỗ tay rầm rầm và huýt sáo đòi diễn thêm lần nữa. Kê Kê là diễn viên được yêu cầu làm trò lần hai nhiều nhất. Màn thứ hai nó đạp xe chậm hơn, nhẹ nhàng như bay, ánh mắt hướng về phía khán giả và lúc cao hứng, nó thả hai tay khoanh tròn trước ngực, đầu nghiêng về bên phải, chân đạp cho xe lướt đi êm ái trong bản tình ca.

Tiếng vỗ tay ùn lên như sóng. Những màn trình diễn xuất thần đó không có nhiều, chỉ những lúc mắt con Kê Kê trông buồn đến tột nó mới đạp xe kiểu đó. Đêm diễn đó thu được nhiều tiền bo của khách, con Kê Kê

được người hướng dẫn vuốt lên đầu rồi đưa vào chiếc lồng sắt. Sau đó anh ta ra ngồi uống rượu với mấy người trong đoàn. Cả chục năm trời, lúc mọi người nhậu là khó đoán nhất họ nghĩ gì. Chỉ nghe xôn xao, có lúc hoảng loạn bởi tiếng ly vỡ và những màn đánh nhau của những người có võ. Đây là lúc đội xiếc chó phát huy, chúng rống lên sủa đến khi người huấn luyện bực tức ném vào lồng một chiếc giày thì cả lũ nằm rúm ró lặng im. Chúng hiểu đó là hành động giận dữ. Chủ Kê Kê chưa bao giờ tỏ vẻ giận dữ bằng những việc làm tương tự như thế.

Anh ta có khuôn mặt lạnh băng, lạnh đến mức nhìn vào đó là thấy cơn gió thoảng trong ngày đông buốt giá. Anh ta hay thở dài, trong đoàn ai cũng có vợ con chỉ mỗi anh ta là không. Có lần về xã miền núi diễn, Kê Kê đứng nhìn anh ta tắm và thay đồ, Kê Kê thấy nửa thân dưới của anh ta giống mình đến lạ. Hôm đó Kê Kê kêu toáng lên vì ngạc nhiên, anh ta bắt gặp ánh mắt Kê Kê. Đêm, Kê Kê không được mang ra diễn với lý do nào đó mà nó không hề hay biết. Nó nhột chân và cảm giác rất khó chịu. Đến khuya khi mọi người đã ngủ, anh ta lén ra chuồng Kê Kê đưa tay vuốt lên đầu nó rồi đứng nhìn trăng sáng đến gần ngơ.

Kê Kê thấy hành động này thân tình nhưng rất lạ, vì chưa bao giờ anh ta làm điều đó khi hủy lịch diễn. Kê Kê lại vuốt mặt và đánh tiếng, anh ta quay lại nhìn Kê Kê cười, khuôn mặt anh lấp lánh dưới trăng. Kê Kê thấy nhột người và bồn chồn nên gãi đầu và liên tục di chuyển chỗ ngồi. Đến khi trăng tắt, Kê Kê lại nhận thêm một cái vuốt lên đầu nữa, những ngày tiếp theo Kê Kê không còn nhìn thấy anh ta, người hướng dẫn Kê Kê là một chàng trai rất trẻ, lúc nào cũng cười nói nhộn nhịp, rất hoạt náo, thường xuyên ôm Kê Kê vào lòng và hôn lên đầu Kê Kê. Nó vẫn thờ người, thấp thoáng đâu đây khuôn mặt băng giá và nụ cười dưới trăng, cái vuốt lên đầu và sự biến mất? Anh ta đi đâu? Kê Kê cũng nghe mùi thức ăn bốc lên hôm đó, nó không thơm, nó khiến Kê Kê rùng mình sợ hãi.

Gió thốc tháo gỡ luôn tấm bạt chắn khoang sau của chiếc xe, Kê Kê nhìn hai bên đường. Thành phố! Đúng như thế vì đèn đường và hoa. Vậy là còn một đêm diễn kế tiếp bù cho đêm trước chỉ trụ có một đêm thì trời mưa to gió lớn. Về phố diễn, Kê Kê được mặc đồ của hoàng hậu khi. Bộ quần áo này lâu lâu mới mang ra. Trong gánh xiếc có hai loại trang phục biểu diễn, một loại dùng để diễn phù hợp với ngữ cảnh miền núi và túi tiền ở đó.

Một loại để phục vụ chốn thị thành, loại này đẹp lấp lánh. Ủn con cũng được mặc hoàng bào của lợn, đoàn chó cũng được mặc áo đỏ, áo vàng. Lão Dừa oai phong trong bộ lục lạc to tướng. Những người hướng dẫn trong đoàn về diễn ở thành phố phải mặc đẹp và tô phấn son. Ai nấy mặt tươi như hoa. Kê Kê phát hiện ra cái thùng xe bị chặn lại hẹp hơn mỗi bữa và nó nghe mùi mồ hôi rất quen. Nhưng trong đó được che tấm bạt. Nó rất tò mò ngó nghiêng và rời với tay giằng tấm bạt. Khá khó khăn với Kê Kê, nó không thể làm được gì vì tấm bạt được buộc rất chặt.

Dường như hiểu được điều nó muốn làm, lão Dừa đưa vôi quấn rồi kéo tấm bạt. Kê Kê nhìn đằng sau đó, một nửa thân hình đầy lông lá rất giống nó hiện ra, tới đoạn đèn sáng Kê Kê thấy lộ ra khuôn mặt lạnh băng. Thì ra anh ấy ở đây chứ không biến mất, anh ta cởi chiếc áo. Toàn thân anh ta rất giống Kê Kê. Nó nhú mày, lúc trước không vậy, lúc trước nửa thân trên của anh ta không thế.

Đêm hôm đó, người đạp xe đạp chở Kê Kê là anh ta. Màn biểu diễn có âm nhạc du dương, Kê Kê ngồi sau mặc áo cô dâu còn anh ta đạp xe mặc đồ chú rể. Tiếng cười rộ lên trong nhà hát năm trăm chỗ ngồi, tiếng vỗ tay rần rần và tất nhiên Kê Kê và anh ta diễn lại lần hai với một bản tình ca khác. Kê Kê ngồi sau vúi vào áo anh ta và nắm lại khiến nó nhàu. Ngồi sau quá chóng mặt, mặc đồ cô dâu khi lại càng chẳng ưa, và đặc biệt người hướng dẫn năm xưa của Kê Kê ở phía trước trong vai trò chú rể. Sau màn

biểu diễn đó Kê Kê bị dắt trở lại chuồng còn anh ta lững thững chui vào thùng xe và nằm luôn ở đấy.

Sáng hôm sau, cả Kê Kê và anh ta được giao cho đoàn xiếc thành phố. Kê Kê lặng nhìn chiếc xe chạy đi, trong đó có Ủn con, có đoàn chó đủ các tên gọi: Hu Go, Mên, Liu, Xê Tình và đặc biệt là Miu Miu. Vài con chuột bạch thì Kê Kê không nhớ lắm, nhưng đoạn xa thì sự nhúc nhích của nó cũng đáng kể với hình ảnh những người bạn hiền lành có bộ lông trắng tinh trở về đầy xúc động.

Một đêm diễn nữa lại đến tại nhà hát lớn...

Người hướng dẫn cũ của Kê Kê giờ đây có tên là Người Khi. Màn biểu diễn ăn khách của chú rể Người Khi và cô dâu Liu Ô Liu (tên mới của Kê Kê) là màn biểu diễn chạp Tết. Chương trình ca nhạc và xiếc thú. Cái tên Liu Ô Liu khó quen, vì tên mới đó mà Kê Kê bị ăn mấy roi lúc năm giờ chiều. Màn biểu diễn tập dượt dễ ợt mà cứ trật đi trật lại do cái tên mới. Chú rể Người Khi vượt lên đầu Kê Kê rồi huýt sáo, Liu Ô Liu, Liu Ô Liu.

Kê Kê làm được nhưng tối diễn màn đầu tiên vẫn bị trật, cũng may có chú rể nhanh nhẹn bế cô dâu Liu Ô Liu lên xe và chở đi trong tiếng nhạc dập dìu. Trong màn bóng bay tới tấp, có nguyên cả chiếc xe phù dâu ở phía đằng sau. Kê Kê nhận ra Hu Go, Mên, Liu, Xê Tình và nhiều gương mặt thân quen khác. Thì ra họ cũng vẫn ở đây. Đêm diễn trên thành phố có vài người hướng dẫn cũ. Thật khó hiểu quá! Kê Kê nhăn mặt.

Ở đâu có Kê Kê và những con thú là ở đó có đông người, có tiếng vỗ tay tán thưởng và có tiếng hò reo. Dường như điều đó có ý nghĩa với họ. Nhưng với Kê Kê thì tuyệt nhiên không thích điều đó. Nó báo hiệu cho sự nhọc nhằn tiếp theo của Kê Kê và những con thú trong đoàn xiếc. Sau đó là cuộc nhậu tàn canh với những âm thanh khó mà diễn tả được. Những lúc khó ngủ, Kê Kê nhớ rừng, nhớ lắm! Những cành cây mà Kê Kê vắt vèo lên trong trưa hè hay mỗi độ xuân sang. Những thứ đó, vùng đồi núi... Kê Kê

nhăn mặt. Bầy đàn của Kê Kê chỉ kêu lên như tiếng huýt sáo hò reo cái hôm Kê Kê bị mắc bẫy. Phải rồi, Kê Kê nhớ loáng thoáng, trong lúc bầy đàn gỡ gài xong chiếc bẫy thì có người xuất hiện, đôi chân người đó lông lá và khuôn mặt lạnh băng.

Đêm, lạnh đến tê cóng toàn thân. Kê Kê lúi sâu vào góc chiếc lồng hẹp. Ở đó vẫn lạnh nhưng lưng tựa vào tấm lưới đỡ mới hơn. Kê Kê nghe tiếng rên ư ử của Hu Go. Đó là anh chàng to lớn nhất đoàn chó nhưng chịu rét rất kém. Miu Miu khá kiêu lờ khi lạnh nhưng thỉnh thoảng lại kêu lên một tiếng “meo” khiến tiết trời càng lạnh hơn. Đoàn xiếc mà Kê Kê đi theo bao nhiêu năm nay và những người làm ca nhạc tạp kỹ ở thành phố, họ có họ hàng gì đó với nhau. Trông những người này khá thân thiện nhau và khi gặp nhau họ hồ hởi.

Như vậy là những con thú trong đoàn xiếc và Kê Kê không bị bán. Còn anh Người Khi không biết thế nào? Kê Kê gỡ đầu rồi lấy da bong ra ở vành môi. Nó chớp mắt liên hồi và ngó nghiêng mặc dù ở đây rất ít ánh sáng lọt vào. Tới khuya thì Kê Kê cảm thấy mình rất lạnh, đôi chân run cầm cập và hai hàm răng cắn chặt vào nhau. Kê Kê nằm nghiêng, thu mình lại trong góc và ngủ lúc nào chẳng hay. Cho đến khi có bàn tay đặt lên đầu mình, nó vẫn nằm im lặng.

Đôi mắt nó tí hí nhìn vào khoảng ánh sáng từ chiếc phòng bên kia lọt qua. Bàn tay xù xì, cánh tay lông lá và khuôn mặt lạnh băng ngời nhìn xuống Kê Kê. Giọt nước mắt của anh ta đã chảy xuống trên nền đất cát đã xỉn màu. Kê Kê lại chìm vào giấc ngủ. Tiếng nhạc cất lên, Kê Kê mơ thấy mình mặc áo cô dâu bước đi trên thảm đỏ cùng chú rể Người Khi. Và sau đó, chú rể đèo Kê Kê đi trong tiếng nhạc bất tận, trong hương hoa hồng tràn ngập cả sân khấu. Khi chú rể dừng xe, Kê Kê nhận ra dưới hàng ghế khán giả chật kín người nhưng không có tiếng vỗ tay nào, không có tiếng huýt sáo... Kê Kê im lặng nghe, rất khẽ từng bông hoa hồng nở nhẹ đến từng khắc giao thừa.

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tìm Đường Lên Trời

Chiếc xe ủi đẩy khối bê tông đi, bên cạnh đó là một chiếc xe lu dẫn đất. Những chiếc xe gấn máy để cạnh đấy run lên bần bật. Tôi ngồi trên xe cách đấy chừng năm mươi mét, chiếc xe tôi ngồi cũng run. Cảm giác này khiến tôi nghĩ đến sự dịch chuyển rất xa lạ. Nó đưa tôi về đâu? Thật khó xác định được. Chỉ có thể nghe rầm rập như những bước chân. Tôi có cái thú ngồi nhìn buổi chiều nơi góc chợ. Từng đoàn người ra vào trên con đường hẹp. Lạ thế, cái lối bên kia rộng thênh thang không ai đi, có lẽ người quen đường cũ.

Cũng lâu tôi mới ghé qua chợ này. Tôi ngồi quan sát xem có gì thay đổi, tuyệt nhiên nó vẫn thế, ngoại trừ ngôi nhà hoang phế được chiếc xe tiền đưa vừa rời. Chiếc xe ủi còn để mưa lại một mảng tường, nó cao chừng mười lăm mét, dựng đứng lên trời. Còn lại, nó vẫn như tôi, cũ mòn, cũ rích. Chẳng ai quan tâm đến điều này. Tôi ngồi đăm đăm nhìn dòng người xuôi ngược.

Một cô gái hần hoi nhìn tôi. Cô ấy vận chiếc quần bò màu đen cùng với chiếc áo xanh đi trong trời thu nắng nhẹ. Đây là một cô gái có khuôn mặt ưa nhìn và mái tóc nâu sóng sánh. Cô ấy bước lại bên tôi, rất gần và nhìn ngấn ngờ. Đôi mắt đen láy nhìn tôi không chớp mắt. Cảm giác ấy như người thân lâu ngày gặp lại. Tay tôi cứ gồng lên muốn vít vào vai cô gái. Nhưng tôi chống chế, biết đâu có người nhầm lẫn và tôi cũng nhầm lẫn. Chợt tôi thấy từ trong đôi mắt đó rớm buồn. Cô gái nói.

- Anh đây rồi mà em cứ đi tìm mãi!

Tôi nhìn xung quanh, không có ai cả! Chính cô gái ấy đang nói với tôi, đang nhìn tôi chực khóc. Chúng tôi quen nhau ư? Tôi nhìn người trông xe bên cạnh rồi cũng ngẩn ngơ nhìn cô gái. Quái lạ! Tôi dò xét, có thể chúng tôi đã gặp nhau đâu đó mà không nhớ ra. Có thể trí nhớ của cô gái tốt hơn tôi chăng? Tôi mỉm cười, hai bàn tay ấm áp của cô gái đặt lên má tôi.

- Anh đây rồi mà em cứ đi tìm mãi!

Đoạn đường đã đông người. Nhiều người nhìn tôi cười, một số người lại qua liếc mắt nhìn về ái ngại. Tôi thì vẫn đứng như một bức tượng đặt giữa công viên. Chị trông xe đến gạt đôi tay cô gái xuống khỏi khuôn mặt tôi.

- Ồi dào! Đi chỗ khác đi.

Bàn tay ấy rời khỏi đôi má tôi và theo cô gái đi chỗ khác. Cả một đoạn đường dài, tôi vẫn thấy cô ấy trông lạ. Nhiều cái ngoái đầu khiến tôi không thể ngó lơ. Trời bắt đầu se se lạnh, có lẽ đấy là sự chuyển tiếp qua mùa đông. Tôi chọn cho mình một chỗ đứng khác tránh cơn mưa bất chợt ủa về. Ở nhà trông xe, tôi vẫn nhìn về hướng đó. Cô gái bước đi, từng bước nhẹ nhàng như một con chim nhỏ bé lang thang trên con đường ướt mưa.

- Cô ấy là ai? - Tôi hỏi chị trông xe. Chị ấy cười rồi đưa tay bịt miệng lại. Và nụ cười ấy kéo dài đến khi chị ấy cố tình ngắt chúng đi để trả lời tôi.

- Hẳn bị điên tình mà, tưởng anh biết.

- Điên tình á?

- Vâng, điên tình.

Tôi chau mày, lúc sau tôi mỉm cười. Trông không giống lắm. Chị trông xe bảo, người điên nhìn con bé này chẳng sao cả. Tôi không biết,

nhưng tôi thấy cô ta chẳng sao.

- Ở chợ... lắm người điên. Dạo này người điên ở đâu kéo về đây nhiều thế không biết. Mà toàn nam thanh nữ tú thôi, đứa nào cũng đẹp. Chắc chúng là con nhà giàu. Anh trông, bên cái nhà có chiếc xe ủi...

Theo ngón tay trỏ của chị trông xe, tôi nhìn về phía ấy. Một chàng trai chừng hai mươi tuổi, da trắng, cũng mặc quần bò, tóc đen dài, mặt chữ điền, dáng cao. Trên người anh ta chỉ chít những mảnh giấy dán lên mình bằng băng keo. Một tập đoàn khẩu hiệu “Cấm đá” “Em không bị điên” “Tìm đường lên trời” “Wc” và “Stop sex”... còn rất nhiều, nó nằm khuất ở đằng sau những mảnh giấy chằng chịt. Tôi vẫn trở lại suy nghĩ cũ, tôi thấy bình thường! Rồi điều đến sau đó là sự nghi ngờ chính bản thân mình. Phải chăng tôi cũng bị điên?

Tôi ba mươi tuổi, hay ốm nhưng chưa hề đến bệnh viện. Có lúc khỏe ắt có lúc ốm. Và nó sẽ khỏi hoặc chúng đủ sức mạnh kéo tôi ra nghĩa địa trong một ngày nào đấy. Những điều không tránh khỏi, nhọc sức làm gì. Cứ để chúng làm gì tùy thích. Tôi sống như thế. Và cũng có nhiều người nói câu như thế này:

- Mà đúng là thằng điên!

Cơn mưa chiều mỗi lúc một nặng hạt, cô gái có đôi bàn tay ấm quay trở lại bước đi thong thả. Và vẫn ánh mắt ấm áp, tôi lấy từ thùng xe một áo mưa mỏng, chị trông xe cười cười nhìn tôi rồi cản ngăn.

- Anh mệt gì với mấy người điên, họ quen rồi.

Tôi cầm chiếc áo mưa trên tay và chúng lại nhìn người, nhìn mưa. Tôi thấy khó chịu. Dường như mình bị ướt đâu đó mà không nhìn thấy được. Chỉ cảm nhận quanh tôi sự ẩm mốc, tựa như nấm mọc lên và rong rêu bám

vào thân mình. Phía bức tường kia, chàng khờ vẫn đứng trong cơn mưa ướt nhẹp cùng với tập đoàn khẩu hiệu. Chàng cười, nụ cười ấy thật lương thiện. Rồi chàng khờ trốn sau gốc cây sần đông, dường như chàng chơi trò này với cô gái. Tôi đứng gần sát ra đường, cô gái đi ngang qua rồi ghé lại nhìn tôi.

- Không phải, không phải người này.

Tôi thấy có chút hụt hẫng. Rõ ràng lúc trước bàn tay ấm ấy đặt lên đôi má tôi. Và đôi mắt ấy nhìn tôi trong hạnh phúc. Giờ trở thành xa lạ ư? Giờ chúng tôi chẳng còn là gì của nhau? Nhìn tôi thấp thỏm, chị trông xe lại nhón nhác dắt xe cho khách vừa nói với ra.

- Anh không sợ người điên ư? Lúc đầu thấy họ tôi sợ chết khiếp đấy.

- Họ làm gì chị?

- Họ cười chứ còn làm gì.

Cơn gió quất ngang qua, chỗ tôi đứng lúc này đã ướt. Và quần áo tôi cũng đã sần sấp nước trong mình. Tôi biết rõ điều này, nhưng tôi lại không muốn rời xa chỗ cô gái đến bên tôi. Nhìn chàng khờ xoắn tròn mình quanh gốc sần đông trốn cô gái, tôi thấy bần lòng. Chợt thương một người xa lạ, chợt nghĩ rằng có lúc mình cũng đảo mắt tìm ai như thế trên đời. Chân bước đi khắp khởi, mắt trông. Và người ta không muốn gặp, mình đi tìm suốt một đời.

- Đưa tay tôi xem. - Một cụ già râu tóc bạc phơ bảo tôi như thế. Và tôi ngoan ngoãn ngửa bàn tay mình. - Cậu tìm chi, nhân gian hết cõi người như cậu. Kiếp trước cậu bị người ta phụ tình đấy, mong chi ở kiếp này!

Bàn tay nhăn nheo, già cỗi buông tay tôi rồi đi tuốt vào chốn người tấp nập. Chị trông xe lại cười lên rung rúc.

- Ông ấy cũng bị điên mà.

Nước mưa bắt đầu chảy thành dòng. Lúc sau nó cuốn trôi đi rác rưởi của chợ. Những vỏ chôm chôm xù xì, những chiếc lá ổi xanh, những quả cam thối bị bỏ ra đường thi nhau chảy về cuối chợ. Tôi biết, phía đằng ấy có một con sông, rác rưởi hay trôi về và đổ xuống đó. Trước chưa có chợ, nước sông trong vắt và thuyền trôi trên sông gợi nhớ một vài kỷ niệm. Vài ba câu chuyện tình yêu trên bến sông đẹp nhưng buồn. Thường thế, chuyện sông nước cứ nhìn là trôi nổi. Đâu đấy thân phận con người lạc mất nhau. Tôi nghe người ở đây kể về con sông này, toàn chuyện tình buồn, chuyện dở dang...

- Anh ướt hết rồi đó, điên à, đứng vào nhà xe đi.

Chị trông xe vúi lấy áo tôi. Tôi nhắc chân đi nặng nề.

- Anh làm sao thế?

Tôi vẫn đứng lặng im nhìn về phía cây sầu đông, nhìn về phía cô gái rảo bước trong mưa gọi một ai đấy.

- Thôi chết rồi, chẳng lẽ anh lây bệnh điêntình rồi?

Tôi mỉm cười, nụ cười ấy nó chẳng được vui. Chị trông xe cũng nhận ra được điều ấy mặc dù tôi cố tình giấu chúng.

- Hơi đâu mà buồn. Người ta điên có thấy khổ đâu. Chỉ những người không điên mới thấy khổ.

- Tôi cũng chẳng thấy khổ bao giờ.

Chị trông xe cười lớn tiếng.

- Biết ngay mà.

- Chị biết cái gì?

- Anh cũng bị điên.

Câu nói vô tư và nụ cười tươi của chị khiến tôi thấy ngỡ ngàng. Tôi vuốt nước mưa trên mặt mình và nhận ra mùi hương còn sót lại từ đôi bàn tay của cô gái.

- Tốt nhất anh tỉnh táo lại trước khi chị ấy ra đây.

- Chị nào?

- Vợ anh.

- Tôi chưa...

- Hèn chi đỡ người thế!

Màn mưa bắt đầu mỏng dần. Người ta không thể chờ đợi đến khi mưa ngớt. Tôi đã trông thấy một vài người mua áo mưa. Họ mặc vội chúng trước khi bước lên xe và phóng đi. Nước bắn tung tóe lên hai bên vỉa hè làm ướt hết hàng quần áo cũ ở gần đấy.

- Đồ điên! Đi xe thế à?

- Kệ chó ông, mày thích vừa đánh răng vừa huýt sáo không?

- Đúng là đồ điên!

Chiếc xe quay lại phía trong chợ, rồi nó chạy phóng nhanh ra tạo nên một làn nước tung mù trời. Lần này mọi người im lặng. Gã lái xe cười răng rặc.

- Hết nói đồ điên chưa? Tao mà điên à, còn lâu nhé!

Chiếc xe chạy tít mù về phía con đường lớn. Mọi người giữ nước khỏi hàng hóa trong sự bực dọc đáng kể.

- Khốn nạn! Đúng là đồ điên!

Mưa và lại mưa, góc chợ nhá nhem tối. Số người còn lại trong chợ không thể trở về liền lúc này. Họ tùm tùm lại phía bức tường màu vàng mục nát trước lớp rêu bám chằng chịt. Cô gái đang ở trên cao, cô bắt tay làm loa gọi “Anh ở đâu?”. Người ta bỡ ngỡ tất cả, họ chạy xô chạy đẩy ôm tấm chắn, chiếc màn đến trải thảm phòng cô gái rớt từ trên cao xuống. Họ tìm cách đỡ dành, dọa dẫm nhưng đều không có tác dụng gì đối với cô. Mọi người loay hoay trải những tấm chắn xuống chân tường, số khác chằng màn và ngược cổ nhìn lên.

- Thôi chết rồi, rớt từ trên ấy là toi.

- Cái thằng khờ đâu rồi, ai đi tìm thằng khờ đi.

- Tìm nó làm gì?

- Không khéo nó bảo con này nghe.

Lúc này, tôi mới biết được chàng khờ lúc này chính là thằng khờ. Người ta kiếm mãi, kiếm mãi mới lôi chàng khờ ra từ một hiệu báo cũ. Anh ta nằm ngủ vùi ở trong đấy. Lúc trở ra, chàng khờ lấy chiếc lược chải mái tóc và sửa lại "tập đoàn khẩu hiệu" dán trên mình. Có một khẩu hiệu mới được bổ sung, nó có màu đỏ. “Lòng đau tình phai” hàng chữ này nằm bên trên, khá lớn. Bên dưới chúng có một hàng chữ bé hơn “Xin đừng yêu tôi”.

- Gọi nó xuống đi, chỉ có mày mới gọi được nó.

Chàng khờ ngược mắt nhìn lên, mưa rớt tưới tã vào mắt khiến chàng hấp háy.

- Ai trên ấy? Kẻ trộm thì để nó chết đi.

- Là con khờ đấy.

- Kẻ bạc tình thì để nó chết đi.

Chàng khờ đi, mọi người vúi lại nhưng chàng vẫn ra đi.

- Người điên cũng tàn nhẫn nhỉ! - Chị trông xe thốt lên.

Tôi cố chạy và vúi áo chàng khờ.

- Gọi cô ấy xuống đi.

- Đồ bạc tình, không gọi.

- Cô ấy yêu anh đấy.

- Thật không?

- Thật.

- Sao mà biết?

Tôi cứng lưỡi, vụng về và trở thành trẻ con trước mắt chàng khờ.

- Anh ở đâu? - Cô gái gọi.

- Em làm gì trên ấy? - Chàng khờ bắc loa nói lên, giọng nhẹ nhàng.

- Tìm đường lên trời.

- Để làm gì?

- Tìm người yêu.

- Anh đây rồi này, xuống đi, xuống đi nhật hoa với anh. Về đi, con đợi...

Cô gái quay lại, mọi người đưa tay đè lấy ngực mình ngăn con tim đập mạnh. Cô thận trọng bước xuống, từng bước một rồi chạy đến bên tôi.

- Anh đây mà em cứ đi tìm mãi!

Đôi tay ấm ấy lại một lần đặt lên má tôi. Tôi đứng im, mọi người xúm lại nhìn. Chàng khờ nhìn tôi tức tối.

- Rõ chưa, vẫn cái thói bạc tình.

Cô gái buông tay khỏi người tôi và chạy theo chàng khờ. Không có cái nhìn nào trở lại. Mọi người tản đi, tôi đứng chơi vơi giữa cơn mưa nhìn bức tường màu vàng cũ nát. Nước mưa hòa vào nước mắt. Tôi biết mình khóc, tôi biết câu nói của lão già “mong chi ở kiếp này...” chị lái xe lom khom mang chiếc ô quay trở lại, tay nắm lấy áo tôi kéo mạnh.

- Anh về đi, tôi ớn anh quá!

- Có phải đó là đường lên trời thật không?

- Đó là đường xuống địa ngục.

- Nhưng cô gái nói đó là đường lên trời?

- Trời ạ, người điên thì đường lên trời hay đường xuống địa ngục cũng giống nhau cả thôi. Anh về đi, bạn gái anh đang đợi đấy, chị ấy không có áo mưa...

Tôi quay lại, người đứng đợi tôi có khuôn mặt rất lạ. Chắc thế, tôi chưa từng quen hay từng gặp bất cứ nơi đâu trên đời.

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Maria Huyền Ân

Lão ngồi trên ổ cỏ khô, trong một ngôi nhà cỏ màu úa. Ngôi nhà này khác hẳn với lối kiến trúc bằng bê tông cốt thép xung quanh. Nó nấp sâu vào tán tre. Và lá tre mùa này rụng lên trên đó tạo nên một tấm thảm dày.

- Ông có biết nhà Huyền Ân ở đâu không - tôi hỏi khi đột nhập vào chiếc cửa bằng tôn và hé mắt nhìn lão.

Lão ngồi lặng im như không nghe thấy.

Tôi chột thốt lên - Phan Tuê, đúng là Phan Tuê rồi.

- Lão quay lại nhìn tôi, đôi mắt trắng dán lên nhúm da nhợt màu liêu trai và mái tóc trắng dính buồn trên trán. Lão cuộn mình trở lại chỗ, ở tư thế không phải nằm nhưng cũng không ngồi. Mắt lão chẳng thèm nhìn tôi và lão không đáp lại lời chào của tôi đối với lão.

- Huyền Ân chết rồi phải không?- Tôi hỏi khi trở về từ một căn nhà cách nhà lão không xa, nó nằm ở bên một lũy tre khác, trước đây Huyền Ân ở đó. Căn nhà giờ vắng teo, mấy cây đèn lồng mùa giáng sinh buồn hiu hắt. Và gió đung đưa chiếc thánh giá khiến đức chúa chao đảo. Lão không đáp lời tôi ở câu hỏi này. Và tôi nghĩ rằng đám tang Huyền Ân đã vãn.

Họ đưa Huyền Ân ra khu mã thánh và khắc cho cô ấy một tấm bia “Maria Huyền Ân”.

- Ông có biết nhà Huyền Ân ở đâu không? - Tôi hỏi thêm câu nữa trước khi từ biệt lão.

Lúc này mắt lão đã nhắm hờ lại, đủ để tôi hiểu rằng tôi phải rời xa nơi đây. Dù tôi có đứng chờ lão bao lâu thì cũng vậy thôi, lão sẽ lặng im cho đến ngày tôi gặp lại lão sau này trong tư thế lão nằm thực sự. Lão nằm trên chiếc giường cỏ mục nát trong ngôi nhà tí tách mưa dột từ trên mái xuống đầu.

Tôi lắc cơ thể lão: - Này Francois Phan Tuê.

Lão có muốn đáp lời cũng không được nữa. Nhưng trên mặt lão vẫn phảng phất màu liêu trai. Tay lão nắm chặt tay tôi khiến tôi hoảng sợ, lão nhú mày lại rồi lão lặng im, giọt nước mắt nhỏ xíu tràn ra trên làn da mỏng dính.

Lão gọi tên Maria Huyền Ân. Cũng không biết lão định nói gì nhưng thực sự lão đã gọi rất khẩn thiết.

Vào ngày ấy là mùa đông, cơn gió cuối cùng trút hết hơi lạnh ra bầu trời và chui rúc vào cơ thể lão. Tôi ở lại đó, mấy ngày cạnh lão. Rồi tôi đi với bản tình ca du mục, tôi đi theo tiếng gọi của những kẻ lang thang về đất thánh. Tôi đứng lại ở đây quan sát mùa lễ thánh. Tôi không hiểu Maria Huyền Ân, tôi không hiểu Francois Phan Tuê trong suốt thời gian mà họ sống. Vùng họ ở người ta gọi là xóm Đạo, nhà ở đây nhiều nhưng Maria Huyền Ân và nhà lão tách ra một khoảng riêng do sự cắt ngang của một con suối nhỏ.

Gia đình Huyền Ân cũng ít qua lại với cô. Chồng Huyền Ân làm thợ ở một xưởng chế biến gỗ phải ở lại trông coi xưởng. Việc lớn nhỏ gì cũng đến tay Phan Tuê. Nghĩa là những ngày Huyền Ân ốm, Phan Tuê lo bếp núc, cháo rau. Huyền Ân không nói với chồng, không để làm gì cả khi con tim này ngừng đập thì mọi người sẽ biết, và chồng Huyền Ân cũng biết rằng cô đã bước vào vĩnh cửu. Nhưng Phan Tuê xót lòng, Phan Tuê đứng trước xưởng gỗ nhìn chồng Maria Huyền Ân, lão định báo tin Huyền Ân không khỏe. Người đàn ông đó tiến lại gần Phan Tuê cất lời từ tốn.

- Phan Tuê, ông đi đâu đấy? Cả một quãng đường xa xôi thế, ông đi bằng phương tiện gì?

Phan Tuê mấp máy môi rồi trở lại lặng im bước đi, người đàn ông có hơi bối rối. Anh ta e ngại hoàn cảnh của Phan Tuê nên cầu cạnh người chủ.

- Tôi xin phép, chỉ một hôm nay thôi. Tôi muốn đưa Phan Tuê về nhà, mắt lão không rõ lắm! Tôi muốn lão được an toàn.

Người chủ nhận lời cầu xin đột ngột nên hơi khó chịu nhưng cuối cùng ông ta chấp thuận. Chồng Huyền Ân đưa Phan Tuê về. Đường về nhà xa, rất xa nhưng Phan Tuê lặng im đến mức gây thất vọng cho người chở lão. Chồng Huyền Ân nói mấy câu ở chặng đường về gần nhà. Cuối đường Phan Tuê cất giọng, nó bình thản đến mức hạt mưa không thể rơi xuống đất.

- Maria Huyền Ân về với chúa rồi!

- Cái gì? Ông nói gì hả Phan Tuê?

- Đừng hoảng hốt như thế, Maria bệnh lâu rồi, Maria không muốn nói ra, lão chịu.

- Không đến mức ấy chứ? Tôi thấy Huyền Ân bình thường mà.

Phan Tuê không nói thêm gì, lão lặng lẽ bước đi trong cơn gió se lạnh. Bộ quần áo màu trắng đục mỏng dính trên thân lão đủ để nhìn thấy tấm thân lão gầy mòn. Lão ăn ngày một bữa, một bát cơm đạm cùng với rau. Lão không thấy đói. Huyền Ân ngày ăn một bát cơm đạm cùng với rau, vào buổi tối cùng với chồng. Chồng Huyền Ân không muốn điều ấy, vì nhìn ba đứa con gầy xơ chậm lớn. Anh nói với Huyền Ân về những điều không mong muốn của mình nhưng Huyền Ân đáp - cuộc sống chỉ là suy nghĩ nào đấy còn đọng lại trong ta - chồng Huyền Ân lặng im bỏ bát sang nhà Phan Tuê. Anh lại gặp cảnh Phan Tuê với bát cơm đạm và một ít rau.

- Phan Tuê, sao ông có thể sống với chừng ấy thức ăn trong một ngày?

- Tôi có tên gọi của mình và anh có thể nhìn thấy tôi hiện diện. Cuộc sống chỉ là suy nghĩ nào đấy của chúng ta thôi.

- Nhưng còn Maria Huyền Ân, chúng tôi đã có với nhau ba đứa con. Chúng không thể sống như ông và Maria được.

- Tôi không biết về điều ấy.

Chồng Huyền Ân nghe rất rõ những điều Phan Tuê vừa nói. Anh đứng dậy và rời xa lều cỏ của lão. Mưa lã phã và cái rét đầu mùa bắt đầu xối vào từng thớ thịt. Francois Phan Tuê, Maria Huyền Ân. Những cái tên ấy và những suy nghĩ về họ ư? Anh so vai rồi tiếp tục bước đi đến thánh đường. Đêm nay thánh đường vắng vẻ, đức chúa trời trên thập tự giá. Anh ngồi xuống hàng ghế cuối cùng của lễ đường, lưng tựa vào cây thánh giá bằng gỗ. Anh lặng im và bất động ở đấy cho đến sáng hôm sau, khi cha xứ phát hiện ra anh, đầu tóc đã trắng xóa.

- Con là ai?

- Thưa cha, con là chồng của Maria Huyền Ân.

- Không phải là con chứ con trai?

- Là con đây thưa cha, chính là con.

Cha xứ tiến đến gần chồng Huyền Ân. Cha đặt tay lên đầu anh ta một hồi lâu nhưng mái tóc không thể xanh lại.

Đám tang Huyền Ân diễn ra chỉ một ngày. Nhìn trên ảnh, Maria Huyền Ân cười thật tươi. Chồng Huyền Ân và ba đứa con khóc hết nước mắt. Lúc tới đến viếng, họ không còn nói rõ tiếng.

Phan Tuê đã không đến đó, lão nằm lặng ở nhà như tôi đã kể. Thực ra sau đám tang Huyền Ân mấy hôm tôi có đi ngang chỗ Phan Tuê, tôi thấy lão hoạt bát hơn. Lão ra chỗ lều tranh mắc đèn giáng sinh và trang trí cho cây thông. Lão dốc tiền tiết kiệm được để mua bóng đèn điện, cây thông của lão có thể xem là đẹp nhất trong mùa giáng sinh. Mấy mùa trước lão cũng thường trang trí cây thông rồi nhờ người mang sang nhà Maria Huyền Ân.

Lão tận tụy với công việc ấy hơn bất cứ điều gì khác, kể cả việc chăm lo cho sức khỏe lão. Giờ nhà Maria Huyền Ân đã cách xa nhà cũ, chồng Huyền Ân đã cất một ngôi nhà mới khang trang ở khu đất anh ta mua được. Dù hơi xa nhưng lão vẫn muốn mang đến cho Maria niềm vui hơn là nỗi buồn, những điều có ý nghĩa hạnh phúc hơn là lo âu nên lão cùng Huyền Ân quên phắt đi chuyện Huyền Ân mang trọng bệnh.

- Nếu được chữa trị Huyền Ân có thể sống lâu hơn. - Tôi nói với lão.

- Để làm gì?

- Để đón những mùa giáng sinh. Ông yêu Maria Huyền Ân đến thế mà Phan Tuê, đáng ra ông phải nhận ra được điều ấy.

- Không ai làm cây thông Noel cho Maria Huyền Ân cả, họ bận bịu với cuộc sống của mình.

Tôi chột rùng mình, rất lạnh với câu nói này của Phan Tuê. Tôi đứng im nhìn lão còn lão thì không kiệm lời như mọi hôm.

- Cậu cũng yêu Maria Huyền Ân đúng không? Tình yêu trai gái ấy. Tôi đã từng nghe Maria Huyền Ân nhắc đến tên cậu trong hôm Maria ốm nặng. Thật tội nghiệp cho Maria, tôi cứ nghĩ là Maria đã sống như tôi, với bát cơm đạm cùng rau.

- Ông nói gì Phan Tuê, Maria nhắc đến tôi trong lúc cô ấy ốm nặng?

- Cậu đã nghe rồi đấy, có lẽ đấy chỉ là suy nghĩ tồn tại trong tiềm thức khi Maria còn suy nghĩ. Giờ thì Maria đã nghỉ ngơi, tôi làm cây thông này, có thể đó là cây thông Noel cuối cùng. Hai mươi lăm cây thông tôi đã làm cho Maria Huyền Ân trong suốt đời Maria, trong suốt cuộc đời tôi...

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Mộng Tam Hoa

Không tin thầy nhưng cuối cùng anh cũng phải đi bắt quẻ. Quẻ gieo anh có hai đứa con rồi nhưng anh chối đẩy. Ba mươi tám tuổi không lấy được vợ, con cái nào ở đây. Bà thầy bói trợn mắt nhìn anh, năm mươi bảy tuổi có vào rừng không? Hỏi thế mới tào lao chứ, dân lâm nghiệp không vào rừng chẳng lẽ xuống biển. Nhưng thầy gạt, tin hay không tùy chủ nhưng vào rừng có ở lại một đêm trong một cái động, đêm rằm trăng mắc đầu ngọn cây. Có một giấc mơ lạ và rồi gặp một người con gái. Chính xác là năm gia chủ mười bảy tuổi, có không?

Anh bắt đầu ớn lạnh vì mấy câu thầy phán nhưng vẫn giữ được gương mặt bình thản. Rồi anh xin thầy nói rõ hơn. Thầy thở dài nhìn anh ngao ngán. Không cắt được tiền duyên này lấy vợ sao được. Duyên với con gái thân mới nghiệt chứ. Chủ này mệt quá, nói đi nói lại mà không hiểu. Chủ ăn nằm với cô gái đó và có hai đứa con trai. Năm nay chúng hai mươi mốt tuổi rồi, để xem... ừ chúng vẫn sống trong cái động đó cùng với mẹ và rất mong chủ một lần trở lại. Mấy lần chủ đau ở chân là vợ con ngóng đấy. Có phải chủ hay đau ở chân không?

Tới đây anh vẫn chưa gạt đầu mà hỏi lảng sang câu khác. Thầy cho biết người mà thầy cho là vợ con của tôi là người miền ngược hay người miền xuôi? Thầy cười ha hả rồi nhìn chăm chăm vào mặt anh. Không miền nào cả, chúng thuộc về rừng. Tự đi tìm lấy sự thật của gia chủ, ta thoát đây.

Rồi bà đồng đổ gục xuống, mấy cây nhang trên tay rơi lã chã khiến anh hơi nghi ngại. Anh hỏi bà cách tìm ra chuyện trong quẻ, bà bảo anh cứ

đi vào nơi mà anh từng ngủ cách đây hai mươi một năm. Hãy ở lại một đêm ở đó và sự thật trở lại.

Chuyện hai mươi một năm trước anh chưa từng kể cho ai nghe. Nhưng đúng là năm đó anh mười bảy tuổi với giấc mơ ngọt lịm ở trong cái động có ánh trăng vàng lung linh chảy tràn trên một miền rừng thênh thang nhựa sống. Có cô gái xinh tuyệt trần như thầy nói nhưng còn hai đứa con trai thì anh không nghĩ. Vì rằng khi tỉnh giấc ra anh vẫn thấy mình nằm trên một phiến đá với những hương thơm nồng nàn của hoa, của da thịt thiếu nữ nhưng đó chỉ là giấc mộng giữa đêm hè. Không có bóng dáng của con người ở đó khi anh tỉnh giấc. Chỉ có một con rắn xanh hiền từ nằm lim dim nhìn anh từ ngọn cây.

Chuyện mộng tam hoa đó anh nghĩ là người con trai nào cũng có khi đến lứa tuổi trưởng thành chứ đâu chỉ riêng mình anh. Nhưng rồi anh đến đó để đối chứng với giấc mơ. Anh nằm suốt đêm không ngủ nghe muỗi vo ve, nghe tiếng ếch đá dội ra từ trong hang sâu thẳm, nghe tiếng voọc kêu giữa núi rừng thâm u. Không thấy gì cả nhưng chân anh không đau sau hơn mấy giờ đi bộ giữa một khoảng rừng già. Nơi động này không có gì thay đổi sau hai mươi một năm anh trở lại. Động thuộc khu bảo tồn anh trông coi nhưng nằm sâu thẳm trong rừng nên lâu lắm anh mới đặt chân tới. Hai mươi một năm trước, vừa đặt chân lên đây nên anh mới lạc đường và ở lại một đêm trong động. Đó chỉ là mơ, bằng chứng là anh đã tìm về nhưng chỉ có đá núi trơ trơ cùng màn đêm u tịch. Chuyện thầy bói chỉ là ba hoa chiêu theo ý mẹ, chứ anh mấy đời tin mặc dù thầy có phán mấy câu như có ma mách nước.

Đêm lại thênh thang trôi về trên miền núi rừng xa thẳm, anh đốt điều thuốc ngồi nhìn trăng. Vầng trăng lười liềm chạy sang những vòm cây rồi nằm xa tít ở đám mây lẻ bạn. Anh vừa mới lim dim mắt thì hình ảnh bà thầy bói chạy về. Chủ phải đến đó đúng đêm rằm mới gặp vợ con chủ được. Và anh đứng dậy trong sự vụt biến hình ảnh đầy ma mị của người đàn bà.

Thật ma quái! Bằng cách nào bà ta biết anh ở đây. Nhưng được rồi, còn mấy hôm nữa đến rằm anh sẽ trở lại khu rừng đó xem trò chơi của thần thánh. Anh cười như sắp được xem vở tuồng hay. Chỉ một lần này nữa thôi nhé giấc mộng tam hoa, ta không có thời gian dành cho mày nữa.

Bảy giờ tối, anh đốt một điếu thuốc cho đỡ muỗi.

Tám giờ ba mươi, gói thuốc đã châm hết. Anh ngồi thừ người trên phiến đá mà suy nghĩ mông lung. Anh nhớ người con gái trong giấc mộng. Nàng đẹp và hiền từ, nàng có đôi môi đỏ và ánh mắt nàng lung linh như nước. Nhưng trong giấc mơ anh ướt nước mắt vì biết nàng không có chân. Nàng nhìn anh trù mẩn, em là con của thần. Không có chân em cũng bay lên như trăng sao ấy. Và anh mỉm cười để cho đôi môi của nàng khẽ lướt qua. Phải chăng suốt hơn hai mươi năm qua anh đã nuôi giấc mộng đó để đến nỗi không lập được một gia đình, phải chăng tình yêu đối với cô gái đó đã không còn chỗ cho một ai đó len vào trong anh. Không, thi thoảng anh mới nhớ tới nhưng dù ít thôi thì mùi tình yêu vẫn nồng nàn thuở anh mười bảy. Trái tim này đêm nay thèm khát một lần nữa được yêu. Người con gái ấy với khung trời mơ ước ấy... Anh nhớ và kiếm tìm.

Mười một giờ...

Mười một giờ ba mươi...

Anh bắt đầu thấy buồn ngủ và rồi anh đặt lưng xuống trên phiến đá êm ru. Ánh trăng xưa trở về. Nàng trở về và nhìn anh như chực khóc nhưng với những vẻ yêu thương, nàng đặt tay lên ngực anh rồi hôn vào môi anh. Mắt anh đã mở nhưng anh vẫn nằm bất động. Đúng là người con gái anh gặp năm anh mười bảy tuổi. Nàng vẫn tuyệt xinh như một đêm trăng, anh nghe mùi hương xưa trở về nồng nàn cùng với mùi da thịt thiếu nữ. Đứng bên cạnh nàng là hai đứa con trai giống anh như hai giọt nước. Chúng nhìn anh cười với những đôi mắt thay cho lời yêu thương. Chúng quấn quýt bên anh một lúc rồi dắt tay nhau đi để nhường chỗ cho mẹ chúng.

Có chiếc lá vàng nào đó rơi bâng quơ, có nỗi nhớ bâng quơ vừa chạy về như một cơn ảo ảnh. Nàng cầm tay anh và đưa lên ngực của mình. Anh nghe không, tình yêu ngày đó em dành cho anh giờ vẫn vẹn nguyên. Vẫn là của anh đấy, tất cả. Cha đã trách phạt em suốt chùng ấy thời gian khi gặp anh, con của chúng ta cũng bị giam cầm chùng ấy thời gian khi được sinh ra giữa khu rừng này. Vì vậy em và con mới trông ngóng anh, vì em và con bị trói buộc nên chân anh mới đau đấy.

Cha nói với em khi nào anh quay lại cha mới trả tự do cho em và con của chúng ta. Em không được tùy tiện đi tìm anh vì em là con gái của thần. Bây giờ anh đã quay lại, gia đình chúng ta được đoàn tụ, em có anh, các con được nhìn thấy bố. Suốt thời gian qua không lúc nào em thôi nhớ anh, vì nhìn con em nghĩ về anh vào mùa trăng đẹp. Không phải là mộng đâu anh, chỉ tại giữa loài người và em có một sự ngăn cách. Còn đối với em, anh thì không. Chùng ấy yêu thương em dành cho anh nên mọi khoảng cách đối với em hầu như không có.

Cha em bảo đừng gần người vì họ có thể giết em, nhưng suốt ngày em ở gần anh vẫn nhìn em cười tủm tỉm. Đêm trăng hôm đó đúng là anh đã ngủ, nhưng sau rồi em đánh thức anh, rồi tình yêu đánh thức chúng ta trong khoảng rừng chan đầy ánh trăng và bản giao hưởng của tình yêu vang lên khiến đôi lúc em ngộp thở. Anh đã khiến em không thể lặng im nên núi rừng mới báo tin cho cha em biết được. Bây giờ thì cha cũng đã thương anh như em, nhưng cha bảo rằng con và cả em hãy xa anh, vì anh là một con người tốt. Mà với con người tốt thì bắt buộc phải ở xa họ để đền ơn dày nghĩa cả.

Anh thấy không, nước mắt em rơi rồi, các con ở ngoài bìa rừng cũng đã khóc. Vì chỉ có đêm nay thôi là chúng ta xa nhau mãi mãi. Em nghe lời của cha vì tình yêu đối với anh, em sẵn sàng đánh đổi tất cả. Em không là người, em là con của thần, là một sinh linh của núi rừng ngày đêm anh đang bao bọc. Chùng đó thôi giống loài này cũng đã mang nặng ơn anh.

Em không nói ra em là ai cả, vì không được phép nói em là con của xà thần. Không thể đâu, điều đó làm anh hoảng hốt, đôi lúc lại còn kinh tởm em. Vì dẫu sao anh cũng là con người được sinh ra từ con người và sống với con người đến khi khôn lớn anh mới vào đây để thực hiện ý chí của một ai đó trong thế giới của con người. Cầm tay em đi vì đêm sắp tàn, trăng rơi rụng hết. Nụ hôn này một lần nữa em trao anh, ánh mắt này một lần nữa em nhìn anh còn tình yêu của em dành cho anh sẽ là mãi mãi. Hãy đừng quên em nhé người em yêu của rừng, nhưng đừng có nhớ nhiều về em khiến con tim này đau nhói. Anh sẽ vẫn sống ở núi rừng này và hai con sẽ bảo vệ anh, con của chúng ta có sức mạnh của thần và lòng nhân hậu của anh. Em và hai con đi đây, vĩnh biệt người yêu thương của em. Anh hãy cầm viên ngọc rắn này, lúc anh có việc nguy cấp, hai con và cha sẽ đến ứng cứu. Một lần nữa em yêu anh!

Anh thức dậy thì ánh mặt trời đã chiếu qua kẽ lá, hoảng hốt chạy đi tìm người con gái trong mơ cùng hai chàng trai gọi anh bằng bố thì anh bắt gặp ba con rắn màu xanh đang bò đi trong sắc nắng lung linh.

Chúng trườn đi một đoạn rồi ngoái đầu nhìn lại. Anh nhìn chúng không chớp mắt cho đến lúc có một làn khói mỏng tang cuốn chúng vào trong rừng thẳm. Anh xòe bàn tay ra, trong lòng tay anh là một viên ngọc xanh biếc. “Hãy đừng quên em nhé người em yêu của rừng...” Anh hét toáng lên giữa bạt ngàn rừng xanh để gọi tình yêu trở lại. Nhưng rừng vẫn lặng im, ánh nắng vàng cũng lặng im, tình yêu không tên gọi. Giấc mộng tam hoa hay hiện thực của rừng đã gặm nhấm trong anh với tình yêu và nỗi nhớ. Một thời gian dài anh chuyển đến sống ở động để mong gặp người con gái năm xưa nhưng không hề gặp lại. Giấc mộng cũng không, lũ rắn cũng không. Viên ngọc ngày xưa vẫn xanh biêng biếc. Thi thoảng anh nhặt chiếc lá vàng rơi đắp lên viên ngọc trong ánh trăng rằm óng ả, viên ngọc phát ra một thứ ánh sáng thật lạ kỳ và anh lại nhớ câu nói yêu thương ngày đó, “Hãy đừng quên em nhé, người em yêu của rừng...”.

Anh trở về thăm nhà vào một ngày đầu xuân, người nhà bảo anh đi bắt quẻ. Bà thầy bói năm xưa nhìn anh bồn chồn. Ta vẫn còn nhớ chủ mặc dù chủ chỉ đến đây có một lần. Giấc mơ năm chủ mười bảy tuổi tìm gặp rồi chủ tính sao? Anh hỏi có cách nào thoát ra ảo ảnh, thầy nói trừ đi. Làm bùa trừ thì loài mãng xà đó sẽ chết và chủ cắt được tiền duyên. Anh cười, thực hư đời người lẫn lộn, anh yêu rừng như con. Giết đi một sinh linh của rừng trong ý nghĩ đã khiến con tim anh rỉ máu.

Và rồi anh trở lại rừng trong một ngày mùa xuân, sai bước đi trên những thảm rừng anh nghe lòng nhẹ nhàng đến lạ. Chuyện là bây giờ anh không còn thấy cô đơn khi tiếng chim chiều gọi bạn. Anh luôn cất giữ trong mình những kỷ niệm miên man, nồng nàn đầy sắc hương như hoa rừng trong suốt mùa xuân anh ở lại. Sẽ có đôi ba người không hiểu anh, sẽ có những người nhìn anh thương lòng khi chiều chim bay về tổ, sẽ có người cho anh cô độc giữa chốn trần gian. Nhưng anh biết mình đã yêu lắm rồi những trầm tích của rừng, những bước chân anh nhẹ nhàng trên thảm lá mục là lời yêu thương anh dành cho những côn trùng đang trườn mình qua kẽ lá. Anh nở một nụ cười với bao nhiêu niềm nhớ, bao yêu thương cho một miền ký ức chưa đặt tên.

Một mùa hè khắc khoải trôi qua.

Một mùa thu yên bình trôi qua.

Mùa đông đến trên miền rừng bạt ngàn con nước nhỏ, bạt ngàn con nước lớn nối nhau đánh chìm từ khe núi này đến khe núi khác. Anh vẫn âm thầm bước đi canh cho những sinh linh của rừng. Khi đến bên động xưa thì đêm ngập ngụa trong những họa hoẩn của trời đất. Tiếng hổ gầm lên dữ dội một lúc một gần hơn, con hổ to tướng tiến sát đến bên anh trong sự thèm khát. Nó đưa hàm răng sắc nhọn ra để tiến đến miếng mồi ngon là anh.

Anh vẫn giữ được vẻ bình thản để chống trả con hổ, nhưng nó hung hãn đến hơn cả những gì anh tưởng. Anh định thần, đó là cá thể lạ mới

thâm nhập rừng. Hầu hết mọi loài ở khu này đều nhận thấy bóng dáng thân quen hay tiếng gọi rừng thân thiết của anh, còn con hổ này dường như ngoại lệ. Nó lấy đà và phóng nhanh đánh gục anh xuống bên hồ nước. Viên ngọc xanh biếc rời khỏi túi áo anh và tiếp sau đó là một cuộc chiến giữa những con rắn xanh không lồ với con hổ.

Anh vẫn nằm ở đó bất động nhưng mắt thì vẫn dõi theo những diễn biến lạ thường của rừng. Máu từ chân, từ tay anh đã chảy nhiều khiến anh lả đi. Một lúc sau anh tỉnh dậy và thấy đồng nghiệp của mình ngồi bên cạnh. Anh nhìn đến bờ hồ thì thấy xác hổ nằm chổng chơ, xác mấy con rắn xanh nằm sóng soài. Hỏi ra mới biết khi đồng nghiệp của anh đến thấy xác con hổ nằm bên, có ba con rắn trườn lên anh nên họ mới xả súng hạ chúng. Người đồng nghiệp ngược mặt tự hào còn anh cúi gằm với những giọt nước mắt nhỏ trên xác rắn. Anh đưa tay giữ ở con tim mình nhưng dường như nó đang vỡ nát trong anh.

“Hãy đừng quên em nhé người em yêu của rừng...”

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Nhà Văn

Đáng lẽ câu chuyện không có gì để kể ra, nhưng sáng hôm nay tôi đến quán cà phê đó không thấy ông ta và lòng nghe thiếu vắng. Hỏi thăm mấy người trong quán nghe đâu ông đau ốm gì đó nặng chắc mất rồi. Tự dưng muốn khóc, tôi chưa nói với ông câu nào cả bây giờ lại ra đi như vậy là sao. Hết biết cuộc đời nhỏ hẹp này, lòng người mệnh mông chi, xứ hèn chi nó không bao dung nổi.

Thế là hết! Tôi chưa kịp chào một câu, chưa kịp hỏi đại loại ông làm gì mà ngồi loay hoay những ngón tay trên bàn phím đến nỗi không biết đến người đàn bà đẹp ngồi ngay bên cạnh. Mà cũng không chắc, có lần tôi hỏi, máy tính của ông có dùng wifi không? Ông chỉ ngược mắt nhìn tôi một chốc rồi cười, xin lỗi cô tôi đang làm việc chứ không truy cập Internet. Như vậy có thể xem là đã chào hỏi nhau chưa? Tôi chịu, ba năm trời ngồi cùng một quán cà phê chỉ có hai người ngồi một góc có lẽ phải nhiều hơn trăm ngàn lần như thế. Cả trăm người muốn chào tôi một câu cho buổi sớm mai thêm thi vị, còn ông ta thì phớt lờ. Chắc thế nên tôi mới là người thèm bắt chuyện.

Chừng ấy thời gian tôi thấy duy nhất một lần ông ấy cười. Đó là cái lần ông chở ba thằng nhóc đến quán. Trong ba thằng nhóc đó hai thằng chừng sáu, bảy tuổi gọi ông bằng ba còn thằng lớn hơn chừng mười tuổi gọi ông ta bằng cậu. Đó là một buổi sáng nhộn nhịp nhất ở cái thị trấn này. Mấy con người đó thi nhau nhìn cá rồi làm cần câu câu cá. Trông ông ta cười ngây ngô quá! Vậy mà khi ngồi bên bàn phím khuôn mặt ấy kiểu như người ta rút xác làm văn chương. Cũng tiếc lắm ở buổi sáng hôm ấy. Vì nếu tôi bước chân xuống đó và hòa vào cuộc vui của họ chắc giờ tôi đã biết ông

ta tên gì, sống ở đâu và làm gì. Nhưng do ông ấy thả nụ cười ra để một con người như tôi bắt được nên mới ngồi ngây dại cho đến buổi sáng hôm nay.

Sáng thứ bảy, quán cà phê biết bao nhiêu là khách nhưng không đủ che lấp khoảng trống ông ấy từng ngồi. Chiếc ghế đó nằm ở một góc hờn non bộ có mấy cây đa thả bóng xuống mặt hồ. Chỗ ông ấy ngồi bây giờ đã có nhiều rễ cây cứu sinh phủ gần hết. Bà chủ quán không dẹp đi cái chỗ đó, bà để thấp nhang như cái kiểu người ta thờ vọng. Bà bảo rằng đôi lúc cũng nhớ người đàn ông ấy. Ba năm tròn ông ngồi đó với hai cốc cà phê vào thứ bảy và chủ nhật hàng tuần. Ông ấy hí húi viết rồi xin thêm điều thuốc cốc trà. Chủ quán lẳng lặng bưng đồ đến rồi lẳng lặng đi không muốn làm phiền, mặc dù lòng thì muốn nói vài câu chuyện.

Thì ra đâu chỉ mình tôi nhớ về ông ấy, ở xung quanh đây có biết bao nhiêu người nhớ, bao nhiêu người nhắc mặc dù ông chưa từng nói với họ một câu nào. Cũng hạnh phúc lắm chứ, tôi tự hỏi lòng mình không biết mai này tôi rời khỏi nơi đây có ai nhắc đến tôi không. Chắc có, một vài người từng mê tôi đẹp hoặc cho rằng tôi chảnh.

Chủ nhật, chạy quanh co một vòng rồi tôi quay lại quán cũ, vẫn ngồi chỗ cũ. Đốt lên điều thuốc đầu tiên trong đời để tưởng tượng về ông ấy. Thì ra khói thuốc cuộn lên trời rất đẹp. Hèn chi mỗi lần nhả khói tôi thấy ông hay ngược lên nhìn một hồi thật lâu sau đó mới cúi xuống bàn phím. Tôi nhớ gương mặt ông ấy đến lạ lùng. Tưởng chừng như người đàn ông đó là một nửa của tôi trong cuộc đời không thay đổi.

Tôi đưa tay chạm hai cốc cà phê đen mà lòng đang run rẩy. Quấy xong hai cốc cà phê đen rồi trộn nó vào với nhau, kể đến là cho vào cốc một viên đá theo cách của ông ấy. Tôi nghe mắt mình nhưng nhức rồi giọt nước mắt đã trào ra. Nước mắt cho người đứng trong cõi phù phiếm. Nghĩ ra thì mình cũng phóng khoáng cho cuộc đời này. Hay nói đúng hơn là cho người đàn ông đó. Ông ta ngồi im mà được hạnh phúc còn mình cứ đảo mắt liên hồi nên nước mắt mới trào ra. Lòng nghe ghen, mắt nhưng nhức, tim nhói

đau... một ngày chủ nhật trôi qua dài lê thê như cái thừa đợi tàu, chắc hơn thế vì một ngày đã trôi qua nhưng không thấy ông ta đến. Chuyển tàu thì dù muộn mất, dù nhọc nhằn cũng mang tôi theo.

Tốt nghiệp một ngành kỹ thuật nên tôi không biết nhiều đến văn chương, đôi lúc lại còn thấy ghét. Kiểu đời gì mà đi chơi với chữ, viết xong để người ta đọc rồi thì ai tự sắp đặt cho mình một cuộc rong chơi trên đường người suy ngẫm. Có mấy lần nhìn mặt ông ấy bạc phếch và tóc lốm đốm hoa râm tôi cười khẩy, chữ cũng từng ăn máu. Thì suy nghĩ kiểu nát óc đến bạc tóc thê lương để viết ra mấy câu văn nên mới thế. Không biết có nên chề cháo gì không chứ nhìn mặt ông tôi thấy khổ. Kiểu như vợ đá ra đường hay người tình cầm lên đầu một cái sừng trâu. Hùi, chán thế mà tôi lại nhớ, chán thế mà tôi lại thương vô duyên đến quê kệch. Con bạn tôi mới thông báo ly hôn ông chồng nhà văn còn tôi ra đây si tình trong ý nghĩ. Được rồi Nhung, mày sẽ quên ông ta thôi mà. Cái ý nghĩ rồi mình sẽ quên đi một người đầy thú vị, tôi bắt đầu cho cuộc thử nghiệm này vào một ngày.

Cuối tuần, tôi không đến đó. Chôn chân ở nhà bên cốc cà phê tự pha chế, đốt mấy điều thuốc liền tù tì. Khói thuốc phủ trong làn nhạc sàn cực sốc. Tôi bị kích động và đứng lên nhảy một mình. Tôi uốn mình cho cong vào trong không gian, cho hình hài này bốc cháy trong tự thân của nó. Tôi nhả khói thuốc lên và tôi như sững người lại. Ông hiện ra trong làn khói từ môi tôi với nụ cười ngây ngô, đôi mắt biết nói và mái tóc hoa râm đầy ma mị. Tôi thất bại khi đưa tay tắt đi bản nhạc, tôi ngồi xuống rồi chuông điện thoại réo lên.

- Nhung, sao em không đến quán, ông nhà văn của em ngồi ở đây suốt sáng nay.

Và tôi điên loạn lên trong điện thoại, tôi quát mắng bà chủ quán, tôi trách móc và rồi tôi hận điên lên. Chỉ có thể là bà ta ích kỷ cho riêng mình nên mới không gọi tôi. Chỉ có bấy nhiêu thôi mà bà ta nữ làm tôi vỡ vạc. Tôi dắt xe ra cổng rồi chạy nhanh một mạch đến quán. Nhưng rồi bà ta xin

lỗi, chị nhầm. Sao bữa nay người ta giống nhau thế, giống nhau như đúc em à.

Chủ nhật, tôi quyết định đến đây từ sớm để xác minh lại con người ngày thứ bảy. Người đó đến và nói năng rộn lên trong quán, gã cũng hút thuốc nhưng không nhìn trời, gã uống cà phê có cho sữa và tóc cũng hoa râm. Gã là nhà văn - chồng con bạn tôi vừa mới ly dị. Tôi hút thuốc rồi nhả khói lên trời, gã nói đợt này gã sẽ vẽ tranh và mời tôi làm người mẫu. Tôi phì cười đến một hồi không ngớt và gã bỏ đi nhìn tôi như một kẻ dở người. Tôi cảm ơn vì gã đã ngộ ra được điều đó. Lần hồi rồi tôi cũng điên lên vì không gặp được ông ấy, bây giờ đây lòng tôi cũng nghe ngô nghê rồi.

Tôi quyết định ra nước ngoài theo một chương trình sau đại học với sự hỗ trợ học bổng của tỉnh. Ngồi trên máy bay nhìn mây trôi như khói thuốc quay tròn quanh mình. Ở bên mây mà lòng nghe nhớ mây, nghe nhớ điệu thuốc với khói bay lên trời, nhớ hai cốc cà phê đen trộn vào trong ý nghĩ. Hôm nay là thứ bảy, tuần trước tôi đang phấp phỏng với nỗi nhớ về ông. Tôi lao xe đi để mong một lần nữa được gặp. Đi chuyến này chắc lâu mới về chốn đó. Tôi nghe không gian quanh mình giãn ra để cho những nỗi nhớ từ trong khe đó bốc lên ngùn ngụt. Suốt cả một hành trình dài đến khi đáp xuống sân bay tôi không thôi nghĩ về ông. Thì ra tôi đã sai lầm khi trốn chạy để không còn nhớ. Và ông ở quanh tôi, ông ở trước mặt tôi nhìn tôi cười ngây ngô với mái tóc lốm đốm bạc. Tôi không còn hút thuốc nhưng vẫn giữ thói quen uống cà phê, hai cốc cà phê đen cho một lần và nhiều người nhìn tôi có vẻ khang khác.

Bạn uống cà phê kiểu như nhà văn Du Hường ấy.

Nhà văn Du Hường?

Ồ, ông ta ở quê hương bạn mà. Ông ấy nổi tiếng và nhiều bạn trẻ nước tôi biết đến.

Rồi anh ta chìa tấm hình anh ta chụp chung với nhà văn Du Hường ra. Tôi không thể nào rời mắt khỏi tấm hình. Đó là ông, con người mà suốt hành trình dài tôi vẫn không sao không nghĩ đến. Tôi lên Internet mỗi hôm để tìm hình ảnh của ông, để đọc những bài viết về ông và những câu chuyện ông viết ra. Tôi tò mò không biết bao nhiêu câu chuyện đó có hình ảnh của tôi không, chỉ ít là của quán cà phê nơi ông hay ngồi viết. Đọc đến câu chuyện thứ 115 rồi mà không nghe có gì phảng phất đến chốn xưa, tôi thấy lòng người vô tình như nước lũ. Và tôi tắt máy tính. Anh bạn nước ngoài của tôi đến và đưa tôi một tập sách. Tập này của Du Hường được dịch sang tiếng Nga, trong đó truyện “Người con gái và cây cứu sinh không tuổi” là truyện được đánh giá xuất sắc nhất. Anh ta nói tặng tôi.

Và tôi bước ngay đến trang có câu chuyện đó. Tôi gặp lại tôi, gặp lại ông, gặp lại bà chủ quán cùng nhiều con người muôn năm cũ trong cái quán cà phê đó. Thì ra ông ngồi lặng im và nghe được tất cả tấm lòng của những người thường qua lại. Ông còn nhìn thấu được sự nhú ra của từng chiếc rễ phóng sinh nơi tôi ngồi. Ông còn đọc được những suy nghĩ của tôi trong buổi sáng ông chờ ba thằng nhóc đến. “Nếu cô gái nghĩ rằng cô là mẹ của các con tôi thì tôi không muốn mình là cha của tụi nhỏ. Vì rằng trong cuộc đời tôi khổ và kéo theo những nỗi đau còn cô ấy mắt trong xanh như ngọc, tôi không muốn làm đục đi ánh mắt đó...”

Tôi đã khóc giữa nước Nga xa xôi trong đêm lạnh. Tôi nhớ về ông hơn lúc nào hết trong cuộc đời của mình cho đến lúc này. Ông đã biết tất cả tấm lòng của tôi mà không hề nói một câu nào, cũng không hề ngoái đầu nhìn tôi, không hề bỏ đi làn khói đó để nhìn tôi dù chỉ một khắc. Nhưng sao ông biết mắt tôi trong xanh, sao ông có thể biết từng chùm rễ phóng sinh ở chỗ tôi nhú ra từng tí một. Có thể tôi không nhìn thấy ông khi ông nhìn thấy tôi, hoặc giả ông chỉ nhìn tôi trong tưởng tượng... tôi không biết.

Trở lại quê hương, nơi tôi đến trước tiên là quán cà phê đó. Vừa bước chân vào quán chị chủ quán ríu rít trò chuyện với tôi và không quên đá mắt

về phía ông.

- Nhưng, em xem ai kia. Nhà văn của em đích xác. Chị hỏi rồi, tên Du Hường, bốn mươi ba tuổi, mới đi giảng dạy ở Nga về cơ đấy, em có gặp ông bên đó không...

Và tôi ngồi xuống chỗ cũ, tôi quấy đều hai cốc cà phê và châm một điếu thuốc. Lòng tôi trống không như cái ngày con người chưa hề lo âu suy nghĩ. Tôi nhìn ông mà lòng thấy thương lòng. Nếu giờ đây ông bắt đầu câu chuyện của ông thì tôi sẽ không biết bắt đầu câu chuyện của tôi từ đâu cả. Vì câu chuyện của tôi đã kết thúc ở chỗ gặp ông rồi.

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Trời Không Tắt Nắng

Gã chấp tay cầu nguyện nhưng mặt gã tuyệt vọng ghê gớm lắm! Gã không ngờ rồi đến ngày gã cầu cạnh ánh mặt trời. Hưởng đó, gã không chắc lắm nhưng mặt trời thì mọc đằng đông. Trên bãi cát trắng trải dài thênh thang những con sóng biển. Người ta nói, nhìn mặt trời nhô lên từ biển là một điều nên làm cho sự trù phú của đời sống tâm linh. Có người bất hạnh đến cùng trời cuối đất rồi khi nhìn mặt trời nhô lên từ biển cùng mấy lời cầu nguyện đã hóa kiếp tiên rồng. Nhiệm màu thế đấy. Nhưng có mấy ai tin. Mà hễ không tin rồi thì có làm điều màu nhiệm ấy cũng sẽ không đến. Cho nên có bao người được. Trong đó có gã chẳng?

Gã thua rồi. Từ chính vẻ mặt ê chề nổi thất vọng đó. Nên sáng nay biển cứ mù mờ từ phía đằng đông và mây đen che phủ. Đã hơn sáu giờ sáng. Mỗi bận mặt trời lên tỏa ánh sáng lung linh trên từng con sóng biển. Sáng nay có gã, mặt trời chẳng nhô lên. Và những người thợ ảnh sẵn ảnh bình minh đứng ngồi rục rã. Họ không biết sự có mặt của gã ảnh hưởng đến vũ trụ như thế nào. Nếu biết được thì có thể ít nhất một người trong đám thợ ảnh sẽ xua gã đi. Như bọt bèo, như một con sóng thậm chí là rác rưởi giữa trần gian. Nhưng gã bất chấp.

Dù vũ trụ này có ngừng quay thì gã vẫn ngồi đó cầu nguyện cho vợ gã quay về. Gã ích kỷ thế đấy. Nhưng mặc! Ai không lo cho mình nào? Gã lo cho cả hai người đấy chứ. Gã lo cho gã và lo cho vợ gã. Hai cái thân này đều trên sáu mươi cả rồi, thiếu thờ đến nơi rồi nhưng chẳng mấy ai quan tâm. Con gã á? Hai đứa đấy. Một đứa sống ở tận Hà Nội và một đứa sống với gã nhưng chẳng hề trông nom. Bởi thế nên gã mới bỏ đi căn nhà rất xa xỉ để tha phương về miền biển. Gã sống trong căn nhà ba gian của một

người quen cũ. Sáng nay là sáng đầu tiên gã xếp chân ngồi trên biển, tay chắp lại, mắt nhắm hờ ngồi nhìn về hướng đông cầu mặt trời.

Gã hay gọi vợ là con mễ sề. Lẽ thứ nhất vì hình dáng vợ gã, lẽ thứ hai vợ gã sống thênh thang lằm! Ai thiếu gì đem cho, ai khó gì giúp đỡ. Nếu không như thế, gia cảnh của gã đã lung linh lằm rồi. Tức là giàu đến lấp lánh. Chứ không à, gã làm phó chủ tịch của một huyện miền núi có đến hai cửa khẩu. Gã chẳng cần ai đút lót, chẳng cần mánh khóe gì cũng giàu sụ. Gã chỉ cần đưa mắt nhìn léo lắt và thả nụ cười cợt nhả với những ai từng đi qua phòng làm việc của gã để đến phòng ngài chủ tịch.

Cuối năm, mấy đũa đúc cơm niêu nước lọ bằng vàng đến thăm gã. Chỉ có thể gã đã giàu ớn. Ngài chủ tịch giàu đến không chịu nổi nên mới phát diên thánh vừa rồi, ngài chủ tịch ôm khư khư cái bọc tiền sợ người ta đánh cắp. Cũng bằng tuổi gã rồi mới xuất hiện bệnh này. Tiền nó hại thế. Vậy mà ai cũng thích tiền. Thì vợ gã đấy. Sống xởi lởi cho lằm để đến cuối đời cất công làm nhà thấy bao túng thiếu. Vợ gã gom hết tiền của buôn hàng cấm với người ta. Sừng tê giác cơ đấy. Ôi chao! Gã không lạ vì chuyện buôn bán (kể cả bán người) ở cái cửa khẩu này. Mà gã lạ vì về cuối đời vợ gã đâm ra thềm tiền mới chết. Khi trẻ vợ gã đâu có cần tiền.

Chuyện!

Đời người như vết dầu, cháy cũng lằm mà loang ra thì hết biết.

Gã nhìn, những con sóng như bọt miếng phi nổ vào mặt gã. Gã đưa tay che chắn, bọt biển bắn lên đầu tạo nên một khoảng rộng như cái bánh ga tô khổng lồ trên đầu gã. Nhưng gã không nhận ra, vì bọt biển nhẹ. Chỉ có người đàn bà ngồi cách đó chừng hai mươi mét là nhìn thấy rõ. Dường như người đàn bà ấy cười. Vì trông mắt him lại những vết chân chim và chiếc khăn mỏng trùm kín mặt có nhếch lên hai bên phía cằm. Người đàn bà cũng chắp tay cầu nguyện cho một sự gì đấy. Nhưng nói cho lẽ phải,

người đàn bà đó nhìn gã nhiều hơn. Khổ, đến tầm ấy tuổi mà phải cầu nguyện là khổ lắm đấy! Khổ đến như bà chứ chẳng chơi.

Bà không thể trở về nhà, không dám nhìn mặt chồng con. Việc bà làm như vết dầu loang trên mặt nước, chỉ thấy bẩn thỉu và ngu dốt. Có mấy lần ý nghĩ một ngôi chùa thấp thoáng trong bà nhưng rồi ý nghĩ đó đứt gốc. Bà quên ngay đi chuyện đó, quên nhọc nhằn ở đời, quên đi mọi chuyện buồn vui nhưng lại nhớ là không thể trở về nhà. Đi tu cũng chỉ vậy thôi, cũng như nhà sư ăn canh lá răm để kìm đi dục tính. Bà ở ngay biển, cuộc sống mưu sinh với người dân vạ chài. Sáng sớm ra ngồi cầu nguyện cho gia đình được có sức khỏe. Về nhà? Ừ, bà không về nữa. Bao năm sống với chồng nhưng bà sợ ánh mắt ngày cuối đó quá. Gã nhìn như muốn chọc tiết người ta. Cũng tò mò lắm! Bởi vậy, có lần bà mon men về đến cổng và bắt gặp ánh mắt đó. Chết rồi! Nó chưa bao giờ tắt. Và bà trốn biệt tăm.

Chỗ gã ngồi trên bãi biển này cũng đặc địa lắm. Gã ngồi ở cuối bãi, nơi đá nhám nhở như chực nhận xác người. Người ta chỉ nhìn thấy lưng gã chứ không nhìn thấy mặt. Cánh săn ảnh cũng đã chụp rất nhiều ảnh về gã trong buổi sáng hôm ấy. Và người đàn bà ngồi cạnh đó cũng xém vào bức ảnh để đến cuối cùng tay chụp ảnh quyết định không cắt đi. Cứ để người đàn bà nhìn gã còn gã thì nhìn biển. Như vậy là có ánh sáng rồi còn cầu mong gì nữa. Chao ôi! Sự tưởng tượng nó mới đẹp làm sao. Chỉ có những gã thợ ảnh mới nhìn ra ánh sáng ấy. Còn người thực sự muốn thấu đáo nó là hai người kia thì lại chết lạng ở trong tranh.

- Ông ơi! Ông có thể quay trở lại đây cho cháu chụp một kiểu hình?

Gã vẫn ngồi lặng im như bức tượng cát trước lời khẩn cầu của một chàng sinh viên. Mẹ nó! Chụp cái đếch gì cuộc đời này mà chụp. Gã găm gờ nói với chính mình. Chàng sinh viên vẫn kiên nhẫn đợi câu trả lời như một ai đó chờ ngày tận thế. Người đàn bà thì thấy niềm thú vị quấy lên trên biển. Bà lại cười, chưa bao giờ bà thấy vui như thế đối với những ngày sống ở nơi đây. Trước sống với chồng con bà cũng có những ngày vui như

thế. Vui khi con gái bà đỗ đại học, vui khi chúng ra trường kiếm được việc làm. Nhưng rồi, Hà Nội cuốn nó đi. Một năm rồi nó không liên lạc.

Bà điện hỏi thăm nó trả lời, ở mẹ này, con sống đấy chứ có chết đâu. Chết mới báo chứ. Con sống tự lập rồi. Đứa con trai bà cũng đỗ đại học tới hai bảy điểm. Nhưng rồi nó học đến bảy năm chưa ra trường cái hệ bốn năm học. Bà nhắc. Nó ùi dào! Tiền cái nhà này thiếu gì mà ra trường sớm. Ở trường có nhiều gái xinh. Còn chồng bà, yêu thương bà lắm nhưng hơi lắm hơi muối cũng nhiều. Có lần, cô giáo sinh thực tập ở ngôi trường gần nhà đến trình bày với bà sự thể. Bà nói, ừ có chữa rồi thì ở đấy mà đẻ, nhà này rộng mà. Nói rồi bà úp mặt vào chăn mà khóc. Cô giáo sinh đó sau không đến nữa nhưng có lần bà gặp cô ta ở trong mơ. Cô ta nặn cái bào thai hơn ba tháng tuổi vào một khu rừng lặng. Nhưng người bị báo ứng là bà. Bà mơ trong một chuyến hàng lớn bà bị tóm hết gia sản và bị lực lượng chức năng đuổi bắt. Nhưng đứa bé đó đã cứu bà. Chuyện đó xảy ra sau này. Có lẽ, bà có lỗi khi rơi giọt nước mắt đắng cay đối với sự có mặt của đứa nhỏ ở trên đời. Có lẽ thế.

Tám giờ sáng rồi. Mặt trời sẽ chẳng lên nữa. Ngược nhìn bầu trời gã thở kiểu đắng cay như người ta đi đến cùng của sự hy vọng. Trên đó mây trôi lang thang, từng đám mây ngai ngái buồn và thâm thẫm niềm khúc chiết. Cái bà già chết tiệt! Gã chửi thầm. Bỏ chồng đi có chừng ấy thời gian mà không hề liên lạc gì, không thèm về lúc gã ốm đau. Gã nhớ lắm cái giọng cười sáng khoái của vợ gã. Tiếng cười đưa của cải ra khỏi nhà ấy. Mà cũng chỉ có thế. Đâu đã tiệt đường. Giờ gã có cần gì nữa đâu. Nhà đấy, tiền đấy gã bỏ đi hoang rồi. Tận cùng gã cũng yêu thương vợ hơn bất cứ thứ gì trên đời. Quái! Thế mà nó bỏ gã đi, để bao đêm gã khóc. Giọt nước mắt già khóc vì tình xấu hổ đến trời ơi. Ai mà biết là dị lắm! Nhưng có lúc gã đã khóc trước mặt bao nhiêu người. Đời đến nước này gã chẳng ngán ngấm gì nữa. Hôm đó gã khóc cho đã rồi đón xe về vùng biển này. Đi mà chẳng mang theo thức gì sắt. Gã sống ở đây gần một tháng và chịu sự cướp mang của những người bà con ven biển.

- Ông ơi! Ông quay mặt cho cháu chụp một bức ảnh được không?

Lời của chàng sinh viên vẫn réo rắt, van nài. "Chụp bức hình của tao rồi mày khó sống đấy. Nổi tiếng rồi lại nhiều tiền, rồi điên đảo vì tiền..." gã đối thoại bằng những ý nghĩ đối với chàng sinh viên và gã bước tiếp đi về phía những mỏm đá. Người dân trên biển hô hoán xôn xao khi gã đi về phía ấy.

- Dừng lại đi lão già, bãi đá tử thần đấy. Nhiều người chết ở đó rồi. Dừng lại đi! Một người trên bãi biển dốc hết sức gọi gã.

- Ông ơi! Ông dừng lại đi. Chàng sinh viên gấp gáp thả khung chụp hình nhúi nhụi xuống cát chạy đến phía gã.

- Dừng lại đi, lão điếc à? Trời ơi! Có ai ngăn lão già lại...Nhiều người nhao lên với những câu cầu cạnh gã.

Nhưng gã vẫn cứ đi về phía bãi đá tử thần. Gã đi nhưng người ta rượt theo cũng không kịp. Gã còn thả ra tiếng cười ma quái như người sắp chết dốc sức cho một niềm vui. Biển dậy lên từng đợt sóng. Từng con sóng biển quỳện vào trong tiếng gió tạo nên bản tình ca của cõi chết. Gã đi nhẹ tựa như sương, gã gọi tên một ai đó nhưng không nghe rõ. Tiếng sóng vẫn ồm oàm, tiếng của người dân vừa gọi và chạy đua về phía gã. Riêng người đàn bà đó, bà vẫn bình thản ngồi hướng về phía mặt trời. Khi những ráng đỏ bắt đầu chấp chới lùa mây lên cao và đẩy không gian giữa bầu trời và mặt biển ra một khoảng rộng thênh thang người đàn bà mới quay về phía gã.

- Lão già. Mặt trời đã lên rồi kìa.

Người đàn bà nói rất nhỏ nhưng lại chạm được vào nỗi chờ mong của gã. Gã đứng lặng im nhưng không quay mặt. Biển dụn xuống với những con sóng nhỏ nối đuôi nhau vào bờ. Mọi người đứng cạnh nhau lặng im nhìn gã. Chàng sinh viên đến gần gã hơn.

- Ông ơi! Ông quay lại đi...

- Lại chụp hình hử?

- Không, máy ảnh của cháu nước cuốn trôi rồi.

- Thế quay lại làm gì? - Gã vẫn nói trong tư thế quay lưng về phía chàng trai.

- Năng đã lên rồi.

- Ai? Ai nhìn thấy năng lên đầu tiên?

- Người đàn bà đó.

Chàng sinh viên chỉ tay về phía người đàn bà khi gã vừa quay mặt lại. Gã nghe lại một lần nữa tiếng nói của người đàn bà.

- Lão già, mặt trời đã lên rồi đó.

Gã nhìn, phía đằng đông. Từng tia nắng nứt ra trong những đám mây. Chợt gã nghe tiếng cười sáng khoái của người đàn bà và tiếng nói rất quen, quen đến lạ lùng! Gã chạy theo, những người dân trên biển ngơ ngác nhìn. Người đàn bà đi nhẹ như mây về phía bờ. Gã dốc hết sức mình chạy theo người đàn bà trong ánh nắng mai vàng lóng lánh.

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Trong Đám Cưới

Đã lâu lắm rồi tôi không gặp Men. Đúng là rất lâu, tròn năm năm kể từ ngày tôi đi giảng bài cho lớp tập huấn ở thôn bản khắp những xã vùng khó. Hôm nay trở lại, con đường vẫn còn quen lắm! Tôi vẫn nhớ cây bàng lằng bên đường trổ hoa tím, ở cạnh chân cầu kia có một cây dâu da, con suối Pa Mi chảy róc rách và bị hòn đá lớn chặn lại ở chân cầu tạo thành một vịnh nước sâu. Tôi tắm ở đó, Men đứng trên bờ nhìn xuống. Tôi trêu Men, có muốn tắm cùng không? Ai ngờ Men nhảy xuống ngay chỗ tôi, Men tiến tới rất gần, mắt chăm chú nhìn tôi. Men cười, cán bộ da trắng như con gái. Dường như chỉ để trêu tôi, lúc sau Men đứng dậy lội nước lên bờ để lộ ra thân hình của một người con gái căng tràn xuân sắc.

Đám cưới con gái của đồng nghiệp được tổ chức tại nhà hàng miền núi. Nhà hàng được làm bằng tre, lợp tranh. Của này bây giờ hiếm! Khách thành phố trầm trồ khen nhà hàng đẹp. Có người bảo chợ này bưng về thành phố đến tiền tỷ. Tôi quan sát một lượt, hai lượt rồi nhìn đến mòn mắt. Cốt để tìm Men. Trong đám trai thanh gái lịch đến đám cưới hôm nay ai cũng vận đồ Âu cả, tuyệt nhiên không có trang phục truyền thống của người miền núi.

Thì thế, nhiều thứ đổi thay. Đồ tôi mặc hôm nay cũng đâu phải là đồ truyền thống. Người được xem mang chính sách bảo tồn văn hóa vật thể về với bản làng lại không thực hiện được điều đó. Giống nhau cả, cái mới đang hình thành. Có thứ thoạt nhìn đã chóng vánh đổi thay rồi mất đi. Những cô gái miền núi bây giờ tóc đã đủ đám màu. Tôi vẫn tìm Men. Và trong đám màu xanh đỏ của tóc tôi nghĩ rằng Men sẽ không bị lẫn đi. Men sẽ vẫn để mái tóc đen nhánh, suôn dài đến hông. Những năm rời xa rừng

núi, hình ảnh này vẫn gian lận trong trí nhớ của tôi. Đôi lúc nó chui vào như một kẻ cắp tình yêu khi bên cạnh tôi đã có một người con gái khác.

- Cậu tìm ai đấy đúng không?

Đứa bạn ngồi cạnh tôi hỏi. Tôi chỉ cười còn nó nhìn tôi khá điệu.

- Tìm Men đúng không?

- Sao cậu biết?

- Ai lên miền rừng này mà không biết bông hoa đẹp của núi rừng.

Tôi rời bàn tiệc và đi ra cổng. Hình ảnh gây chú ý đối với tôi là một cô gái xúng xính trong đồ thổ cẩm với mái tóc dài chấm lưng. Trống ngực tôi đập rộn ràng. Nếu đấy là Men, tôi sẽ làm gì? Tôi sẽ nói gì sau bao nhiêu năm không gặp? Cũng khá khó khăn. Vì đấy là hai người đàn ông thì có thể ôm chầm lấy nhau hoặc có thể bá vai, bá cổ. Sau chừng ấy năm không tin tức, không liên lạc, không dò hỏi. Tôi vẫn nhớ. Dáng Men mảnh khảnh, đôi mắt to tròn, da trắng, khuôn mặt thanh tú. Men hay nhìn tôi với điệu cười như đóa hoa mua tím giữa rừng. Bố Men từng nói ông cho tôi mang Men về đồng bằng.

Chiều hôm sau tôi đi sang bản khác, Men đứng lặng im sau tấm liếp với đôi mắt ướt. Tôi nhìn một lúc rồi lặng lẽ đi. Mấy đêm sau tôi không ngủ, tôi cứ trần trọc mãi rồi lái xe về bản. Cửa nhà Men khóa im lìm, tôi đứng nhìn lên căn phòng nơi Men thường ngủ, tiếng chuông gió leng keng, leng keng nhưng càng nghe càng thấy buồn. Đó là thứ duy nhất tôi mang theo lên miền rừng và tôi đã treo nó ở phòng ngủ của Men. Hôm đó, đôi tay trắng muốt của Men với lên làm gió cho chiếc chuông. Men nói, nếu Men có chết đi thì Men sẽ làm ngọn gió để thổi vào chuông gió. Tôi hiểu câu nói này của Men, lòng tôi nghẹn lại.

- Anh giúp tôi một việc được không? - Tôi nói với người tài xế. Anh ta phục vụ rất chu đáo đối với mọi người. Với tôi có phần trội hơn, tôi không hiểu vì lý do gì nhưng tôi cố tránh, tôi không phải là sếp, chế độ xe chỉ dành cho lãnh đạo và một số trường hợp thực sự cần thiết. Chúng tôi đi chung xe, chiếc bảy chỗ ngồi chen chúc nhau thành chín chỗ. Tôi đành phải nhờ anh lái xe.

- Anh đi đâu? - Người lái xe hỏi.

- Tôi muốn đi đến nhà người bạn.

- Mọi người đang ở trong đám cưới...

- Được rồi, một lúc nữa.

- Cảm ơn anh!

Tôi trở vào bàn tiệc, ăn qua quýt và rót bia mời khách. Bàn tiệc chỗ tôi lúc này đã mười người, trước đó còn trống một chỗ. Không ai khác đó là cô gái mặc váy áo truyền thống của dân tộc Pa Cô. Cô ta nhìn tôi khá kỹ, tôi mỉm cười và cô ta đáp lại.

- Anh đã gặp Men chưa?

- Tôi chưa tìm thấy. Sao cô biết tôi tìm Men?

- Em là Thắm, anh quên rồi?

Tôi cố lục lại trí nhớ của mình, là Thắm? Tôi gặp Thắm ở đêm lễ hội, Thắm mặc bộ váy áo màu hồng trông thật bắt mắt. Giờ nhìn Thắm khác xưa nhiều quá! Mặt sạm, da đen. Thắm rót bia mời mọi người rồi mời tôi một ly.

- Em có giống Men không?

Những người bạn của tôi chưa hề gặp Men nhưng họ cười. Điều ấy nói lên cái gì? Tôi không biết! Tôi chỉ cảm thấy đó là điều khiếm nhã. Tôi uống cạn cốc bia rồi bắt tay cảm ơn cô gái. Bàn tay ấy gợi cho tôi một chút ngỡ ngàng. Nó khá đối lập với khuôn mặt sạm nắng, bàn tay đó trắng muốt, mịn màng, từng ngón thon dài. Ở ngón áp út Thắm đeo một chiếc nhẫn, tôi đoán rằng Thắm đã có chồng. Con gái miền núi bằng ấy tuổi đã có mấy người con nữa ấy chứ. Thắm lại nhìn tôi, cô ấy cười nói rằng Men đang ở trong đám cưới này!

Tôi nhồm dậm đi một vòng mấy chục bàn khách. Tôi bất chấp ánh mắt dò xét của nhiều người. Không có Men! Tôi đã nhìn rất kỹ trong tất cả những cô gái ở đây. Thắm trêu tôi, tôi biết chắc điều đó. - Mà anh sốt sắng tìm Men để làm gì? - Thắm hỏi, tôi lặng im. Đúng điều Thắm vừa hỏi thật đáng để cho tôi suy nghĩ. Tôi tìm Men để làm gì? Phải chăng tôi cũng là kẻ hiếu kỳ như bao người khác? Tôi và Men gặp nhau chỉ có ba ngày, hay nói đúng hơn là mấy giờ đồng hồ. Nếu trừ đi thời gian ban ngày tôi lên lớp, Men lên rẫy. Tôi về nhà, Men lo chuyện bếp núc, tối đến tôi tiếp xúc đồng bào thì Men đã nằm ở phòng ngủ. Ở đây tôi không được phép bước vào. Duy chỉ có lần tôi treo giùm Men chiếc chuông gió, lúc đó bố Men đứng trông. Tôi biết được giới hạn của mình. Hôm từ biệt bố Men, tôi uống với ông mấy ly rượu. Bố Men có vẻ buồn, ông nói với tôi.

- Anh đi, con Men sẽ rất buồn. Đành vậy, hai đứa sinh ra ở hai nơi khác xa nhau.

Đám cưới bắt đầu thời điểm linh đình nhất, đông vui nhất, rộn ràng nhất. Thắm là người hát đầu tiên. Tôi không ngờ Thắm lại hát hay và nhảy nhót còn sành điệu hơn cả con gái miền xuôi. Nhiều người không ngần ngại bước lên sân khấu nhảy cùng Thắm. Cả những người đi đám cưới cùng tôi. Ở đây nhiều người hát hay quá! Tôi được biết trước đó mà vẫn ngỡ ngàng. Ngỡ ngàng hơn đây lại là Thắm. Khi bài hát kết thúc, sau tiếng vỗ tay là lời

cảm ơn của người dẫn chương trình. Cảm ơn Men! Một giọng ca đi cùng núi rừng, đi cùng năm tháng. Men ư?

Tôi nhú mày rồi bước vội lên phía sân khấu. Tôi cầm chắc tay Thắm rồi dẫn cô ấy ra phía cổng trong ánh nhìn thắc mắc của nhiều người. Sao họ gọi cô là Men? Thắm cười, nụ cười có phần buồn bã. "Người ta giới thiệu nhầm, tôi làm thế nào bằng được Men của anh." Cô ấy nói với tôi. Tôi buông tay Thắm rồi đứng ngăn người như một thằng điên giữa đám cưới đông đúc. Thắm đi, chiếc xe của cô ấy đơn giản là chiếc sirius đỏ. Khi Thắm ngồi lên xe, tôi không quên hỏi với theo.

- Thắm, cho tôi biết Men đâu?

- Trong đám cưới, giờ chắc Men về rồi.

Thắm chạy xe đi, tôi đứng nhìn dáng hình bé nhỏ lấp dần sau mấy hàng cây xanh. Người lái xe giục tôi lên xe. Tôi vội vàng đi, chỉ chưa đầy mười phút nhà Men hiện ra trước mắt. Vẫn ngôi nhà nhỏ trên đồi, bên chân đồi là những ruộng lúa, cái ao thả cá và mấy con trâu lưng lẳng tới lui, mõ kêu leng keng rộn ràng. Bố Men đã quên tôi. Tôi nhắc mãi ông mới ồ lên một tiếng rồi rót rượu mời khách. Biết tôi quay lại cũng chỉ để hỏi về Men, ông nói.

- Men nó đi đám cưới ở nhà hàng.

- Con cũng đi đám cưới, con đã tìm hết những lượt khách nhưng không gặp Men, con chỉ gặp Thắm.

- Thắm nào?

- Thắm ở Raman.

- Yàng ạ! Thắm nó chết lâu rồi, nó ốm.

- Không, chính người con gái mặc đồ thổ cẩm giới thiệu với con là Thẩm.

Bố Men lặng im nhìn tôi, ông nhìn rất kỹ. Thời gian đã mang của con người ta đi nhiều thứ quá! Kể cả gương mặt cũng đi vào lãng quên. Thế gian quá nhiều người, quá nhiều khuôn mặt mà trí nhớ của con người có giới hạn. Tôi không trách bố Men, ông đã già, ông không nhớ ra tôi cũng phải. Nhưng còn tôi, trong đám cưới ấy có Men mà tôi không nhận ra. Bố Men rót thêm ly rượu, khi ông uống cạn ly ông lắc đầu. Tôi không nghĩ rằng ông chê rượu tự tay vợ mình nấu ra. Ông nói với tôi, rượu còn ươn ở môi, giọng của người già run run và lạnh như hơi thở của đá.

- Người giới thiệu với con tên Thẩm đó là con Men. Ở đây còn ai mặc đồ thổ cẩm nữa ngoài nó đâu. Con đừng tìm nó, nó đã lấy chồng sang nước bạn...

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Vườn Hoa Và Sở Thú

Còn ba ngày nữa là hết lịch trình tham quan.

Vậy là bảy ngày trôi qua. Chị đã định về từ hôm thứ năm với đồng nghiệp nhưng không thể. Đi cùng cơ quan, dù đi chơi hay công việc thì cũng phải hết lịch mới được về, trừ những trường hợp cần thiết khác. Đồng nghiệp chị được phép về giữa chuyến vì có ông bác bên chồng mất. Vậy là chị ta phấn khởi hẳn lên. Nói vong linh bác xá tội cho chứ chị không muốn đi nữa. Tham với chả quan, chỉ việc lên xe ngồi mệt nhừ, xuống xe ăn nhậu, về khách sạn ngủ.

“Thôi em ở lại, chị về...” nói rồi đồng nghiệp đi một mạch cùng với nụ cười tươi rói. Ngồi trong khách sạn, chị mở máy xem mấy bức hình chụp được ở vườn hoa trung tâm thành phố. Đúng là nơi này quá đẹp, nhờ hoa. Chị nhớ câu nói của chồng, bất cứ ở đâu dù đói ăn hay rách ở thì có đèn đường và vườn hoa vẫn sướng nhất. Không biết anh đã được tới đây chưa, thả anh ở đây chắc dễ lang thang suốt ngày lắm. Anh chồng chị mê hoa, say rừng, thần thờ nhìn biển và mãi miết nhìn những con sông. Chẳng phải là thi sĩ, anh sống rất thực tế nhưng có những đam mê mà theo chị nó gần hết thời.

Cứ thứ bảy, chủ nhật anh thường đi núi, mùa đông cũng dạo biển, giờ làm rảnh chút là cuốc bộ ra công viên. Nhắc lại những điều này, quần quanh thế vì chị nhớ anh. Đúng là không có anh bên cạnh rất khó ngủ. Cũng lạ, đi làm hơn chục năm, bao nhiêu chuyến tham quan chị thường kiếm đủ mọi lý do để từ chối để được ở bên chồng, bên con. Chị xem đấy

là sứ mệnh của mình. Còn anh, cứ nghe có chuyến du lịch nào đấy là nhảy cẫng lên.

Ồi trời ơi! Tham quan miễn phí... và anh đi, cứ cười cái nhẹ nhàng rồi đi. Đàn ông thế, đàn bà ra khỏi nhà như người ta gõng gánh, hết lo thức ăn cho chồng cho con rồi quay sang lo cho mình, giày dép, đồ trang điểm... chị từng thấy anh đi tham quan hai mươi ngày chỉ với một bộ áo quần mang theo. Lần này chị đi tham quan, đi lần đầu mà tới mười ngày lận. Chị xin ý kiến anh, làm vợ phải phép với chồng. Anh cười hề hề, cứ đi đi ở nhà làm gì cho khổ. Đi cho biết đây biết đó, con cái ở nhà đã có bà nội và anh chăm... Chị rưng rưng nước mắt. Lại một sự đồng ý nhẹ hều như anh muốn đuổi chị ra khỏi nhà. Cũng có thể lắm, mười ngày tha hồ chè chén. Dù có cực nhọc với con cái chút nhưng sau khi lo cho con xong anh làm gì?

Và cả khoảng thời gian mênh mông trong đêm anh sẽ làm gì khi không có chị bên cạnh? Ai mà biết được anh có nghĩ đến chị không hay quay qua trông hoa, nhớ bướm. Sự nghiệp của đàn bà là giữ chồng, đến thẳng đàn ông rách rưới thì cũng có con đàn bà đứng đường rách rưới nó chờ. Ai mà biết được. Chị nhắc máy định điện cho anh thì số anh hiện lên, đầu tiên là giọng cười khoái trá rồi sau đó mới hỏi chị đến đâu rồi. Ừ, đúng là ở nhà một mình tự do tự tại không cười sáng khoái thế nào được. Mấy bạn có cười như vậy đâu.

- Em đến đâu rồi?

- Em mới đi vườn hoa trung tâm thành phố về.

- Nơi đó nhiều hoa nhỉ, đầy loại hoa. Em có thấy hoa xác pháo không? Anh rất thích chúng mà ở vườn hoa trung tâm thì lại nhiều. Khi đèn vàng sáng trưng trông những cánh hoa màu đỏ càng lấp lánh, ban đêm ra đó hóng rất đẹp...

Anh miên man kể về vườn hoa trung tâm. Thì ra anh đã từng đến đây, lại ra ngắm hoa vào đêm nữa. Chẳng biết ngắm với ai mà chẳng nghe kể bao giờ. Nếu hôm nay chị không nhắc chắc gì anh đã kể. Mà còn kể say sưa nữa chứ. Chắc là quên, chỉ có trượt đà mới kể như thế. Chị chau mày rồi bước vào phòng bật nước nóng tắm. Nước chảy xối xả lên tóc, ấm thân. Nhà chị không có bình nước nóng. Mỗi lần chị tắm anh đều găm cho cái bình năm lít pha đều rồi tắm. Chị còn được chông gội đầu cho. Như vậy có phải là hạnh phúc không? Chẳng biết. Chỉ thấy ấm áp trong lòng khi đôi bàn tay anh nhẹ nhàng xoa đầu gội lên tóc chị.

- Em tắm tốn nước thật. - Anh nói khi chị tắm một lúc hai bình nước nóng như thế. - Anh mà tắm là chỉ cần hai phẩy năm lít nước nóng pha đều.

- Anh tắm là anh tắm dơ, tắm bẩn ấy so với em làm gì?

- Tắm bẩn mà cứ lăn vào đấy.

- Thì em sạch sẽ quá cũng thèm chút bẩn.

Nhớ lại những câu nói này, chị ngẩn người cứ đứng thế mặc cho vòi nước chảy mãi. Tiếng gõ cửa đến mấy bận nhưng chị chẳng hay. Lúc sau chị mới nhận ra rằng con bé ở cùng phòng cũng cần được tắm. Chị vận đồ xong rồi bước ra với đôi mắt đỏ hoe.

- Ơ, chị khóc đấy à? - Con bé hỏi, nó ném quần áo xuống giường và ngồi cạnh chị.

- Chị nhớ nhà quá!

- Nhà có gì mà nhớ? Khách sạn năm sao còn to hơn cái nhà.

Chị cười khi nhận ra con bé trêu chị.

- Em mai một có chồng em cũng chẳng nhớ như chị đâu. Có con cũng vậy. Tập sống ngay từ đầu theo phong cách này.

- Đợi đấy, đừng có nói sớm.

- Thật đấy, chẳng biết họ có nhớ mình không mình lại nhớ cho nhọc.

Con nhỏ cười rồi lấy quần áo đi tắm. Chị ngồi một mình trống không, lật ảnh mấy đứa nhỏ xem, tấm nào chúng cũng cười tươi như hoa. Có những tấm ảnh chúng làm trò đến mức chị không đủ dũng khí đưa lên mạng. Ba đứa con trai chị nó đều giống anh cả cách nói, cách làm. Chúng còn nhỏ quá, tính tự lập cao nhưng đến bữa ăn là quậy tung bưng. Không biết anh xoay xử như thế nào với những tình thế như vậy, khi không có chị ở cạnh.

Tối, chị xuống đường. Đi một đoạn khá xa rồi ngoái đầu nhìn lại. Những ánh đèn cao áp lấp lóe trong những đám lá. Và hoa ven đường dưới ánh đèn cũng đẹp hơn. Chị hiểu, vì sao anh thường hay cuốc bộ về đêm, chị cũng hiểu vì sao anh thường hay đèo chị và mấy đứa nhỏ đi một đoạn đường gần bảy cây số chỉ để ngắm hoa và ngắm đèn ở thị trấn.

Tám giờ, chắc giờ mấy bố con đã ăn cơm. Mà cũng có thể chưa, một mình anh rời sở lúc năm giờ chiều, đi chợ mất tiếng đồng hồ rồi còn chạy hơn ba mươi phút về nhà nữa. Chị bấm điện thoại, bên kia là tiếng nhạc. Nghe bài hát quen thuộc chị biết được anh đang ở nhà. Chị chợt nhớ ra mỗi lần chị hỏi “Anh ở đâu?” lập tức anh có câu hỏi ngược trở lại “Mà sao đấy?”. Cũng tức cười thật, khi câu hỏi hiển nhiên của người vợ điện hỏi chồng mình là anh đang ở đâu và câu hỏi này cánh mày râu lại cực kỳ chẳng muốn trả lời. Hôm nay, nghe câu hỏi đó anh cười.

- Em đừng nghe nhạc mà nhảm, anh và con đi ra thị trấn uống cà phê. Ở đây quán cũng mở nhạc đó, hơi buồn một chút nhưng lại đông khách, dường như nỗi buồn giờ là thời thượng.

- Thật chứ?

- Thật một trăm phần trăm.

- Như thế anh và con ăn tối ở thị trấn à? Còn bà thì sao?

- Sao em giỏi thế. Bà ăn ở nhà với cô, rủ không đi đấy.

Chị cười, đấy, đàn ông! Để lúc về nhà chị thống kê xem mấy bố con ăn cơm bụi bao nhiêu lần, ra ngoài ăn sáng bao nhiêu lần và đi cà phê bao nhiêu lần. Và điều quan trọng nhất là đi với ai? Việc này chẳng thừa đâu, việc này phục vụ cho sứ mệnh giữ chồng của người vợ.

- Alo, mẹ à?

- Alo, mẹ ăn cơm chưa?

- Alo, mẹ ơi cầm con có râu rồi...

Như thế, những đứa con chị tranh nhau cái điện thoại. Chia đều ra, mỗi đứa nói một câu tùy thích nhưng không được phép nói dài dòng. Nếu đứa nào quên búng đi là trừ hai lượt luôn thể nên chúng sẽ không quên. Thay vào đó chúng nói nhanh, gọn, đủ ý và không quên dặn mẹ mua quà. Chỉ tội cho thằng út chưa đầy ba tuổi, cứ mẹ... ơi ...ơi... thôi cũng đã gần hết thời gian nên thường bị hai thằng anh giựt máy. Đến lượt anh nghe điện thoại cũng thế, nhanh, gọn, đủ ý với câu quen thuộc như vậy “Thôi em làm gì làm đi anh trông con cái đã...”. Chán chết cái ông chồng này, có mấy lúc nói chuyện điện thoại với mình độ năm phút. Không biết với người khác anh có vậy không? Máy để mặt khẩu, chế độ rung mọi lúc mọi nơi. Đợt này phải giành tiền để mua cái con chip cài đặt vào đấy, có vi phạm đời sống riêng tư gì cũng mặc. Đã là vợ chồng rồi là không có cái gọi là đời sống riêng tư.

Chị trở về khách sạn và ngủ một giấc ngon lành. Không ngờ đi bộ về ngủ ngon đến thế. Sáng ra, chị vớ cái điện thoại, có tổng thể mười lăm cuộc gọi nhỡ trong đó toàn đồng nghiệp, chồng chị gọi ba cuộc.

- Anh...

- Sao đấy, anh còn lo ăn sáng cho con đến trường.

- Tối qua em ngủ sớm.

- Em để chế độ rung từ bao giờ? Đi tham quan mà bỏ chế độ rung là sao, nhớ nhà có việc?

Chị chẳng nói gì thêm, chỉ cười. Vì cái sự này đúng là phi lý thật. Mỗi bận anh đi rừng, chị gọi không biết bao mà kể anh cũng chẳng nghe. Sau về cười trừ, gọi để bắt anh về chứ gì mà lúc ấy không về được thì không nghe máy, thế là hợp lý.

- Hôm nay em đi đâu?

- Em đi sở thú.

- À, cái sở thú ở quận đấy. Ở đấy có giống khi như em, có chiếc cầu vượt bắc qua để khách tham quan, có cả hổ, bò tót, cá sấu... đầy ra.

Thì ra sở thú anh cũng đi rồi cơ đấy. Vậy mà đêm qua chị cứ nghĩ, mấy bố con nhà này mà vào sở thú chắc ở lại trong đó luôn. Anh và các con rất đam mê xem chương trình thế giới động vật và thích khám phá thiên nhiên. Chị thì không thích lắm những thứ này, vườn hoa và sở thú. Bởi ở quây quần bên chồng con, những người đam mê đủ thứ thì chị đã được hưởng thụ cái tinh hoa của nó.

Đàn bà được ở trong nhà mình là sướng nhất, được ngắm nhìn con như những bông hoa và nằm nép xuống giường trông người chồng lao lên

người mình như một con mãnh thú. Ba mươi lăm tuổi, chị chợt khát khao cảm giác được làm đàn bà với chồng mình. Thì ra những lúc xa gia đình mọi thứ khát khao lần lượt trỗi dậy. Chị thèm được anh ôm thật chặt, thèm được hôn lên sau gáy và thèm hơi ấm của bàn tay lân la khắp cơ thể. Vậy mà mấy bận anh đi, chị ở nhà lại không hề có cảm giác này. Mấy đứa nhỏ quấy cho đã mệt nhừ. Chị lặng im một lúc rồi quay sang nghi vấn. Mấy bận anh đi khát khao có trỗi dậy không?

Sở thú nằm ngay chiếc cầu như anh nói. Khách tham quan nườm nượp. Chị chỉ đứng trông loài khỉ hơi lâu vì chị cầm tinh con này. Nhìn chúng vắt vẻo trên cây và trêu đùa nhau, đôi lúc trở nên cáu bẳn vì đồng loại chơi thái quá. Chị nhớ câu nói của anh, khi leo lên cây thì khỉ tự leo xuống, đây chẳng leo cây được mà cũng khó đợi chờ, xuống không kịp là đây đi. Câu nói đầy hàm ý này hôm nay chị mới hiểu.

Ở sở thú trẻ con nhiều hơn người lớn, chị nhìn những đứa trẻ mà nhớ con đến cồn cào. Giá mà các con chị được vào sở thú, cả chồng chị nữa. Điều ấy mới thực sự có ý nghĩa. Chị đi đến cây cầu rồi hỏi người trong đoàn hướng nào là hướng bắc. Anh ta chỉ cho chị và ngạc nhiên khi thấy chị nhìn đầu đầu về phương bắc mà nước mắt trào dâng. Những nơi anh đã đến, chị đang đến. Vì thế, chị và anh đã không gặp nhau nơi họ đã từng đi qua. Cả chuyến tham quan, chị chỉ thích xem ảnh chồng chị và những đứa con trong điện thoại. Điều này có phải là hạnh phúc không? Chị cũng chẳng biết nữa, chỉ mong sao xe chạy cho thật nhanh. Về tới nhà nghe mấy đứa chạy ra kêu ới... ới... mẹ. Và những cái ôm nghệt thở, và nhìn chồng chị đứng cười ở sân...

Chị nhớ vườn hoa và sở thú ở nhà mình.

SAO ANH LẠI LẤY CHỒNG EM

Hoàng Hải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Xe Người

Chuyến đi này, đối với ông chỉ có một dự định duy nhất. Ông đến khu nghỉ dưỡng có cái vườn hoa đẹp rợp trời. Ở đó, ông có kỷ niệm với bà, tức vợ ông. Mười năm rồi, giờ ông tám mươi hai tuổi. Chân bước lên xe nặng nề và cái tai không còn nghe được những gì người ta nói. Ông nói những điều mình nghĩ. Và ông cũng nghĩ mọi người thích nghe câu chuyện của ông. Vì vậy đến khi lơ xe hỏi tiền, ông cất giọng sang sảng.

- Đi Đà Lạt, thăm vườn hoa ở khu nghỉ dưỡng Minh Tâm. Tôi có kỷ niệm ở đó với một người cực kỳ quan trọng.

- Không, ông cho cháu tiền xe, bốn trăm ngàn đồng - người lơ xe vừa nói vừa cười để lộ hàm răng thích đùa nghịch giữa những chiếc răng dài.

- Không phải là bồ nhí như mấy đứa đâu, đó là vợ, là người yêu, là người tôi nhớ.

Người lái xe bỏ qua ông để đi thu tiền những vị khách ở các hàng ghế tiếp theo. Anh ta đếm lại số tiền trên tay, tất thấy là một triệu hai trăm nghìn đồng. Như vậy chỉ mới thu được ba khách, số còn lại họ ngủ cả. Anh không tiện thức. Xe nhồi mẹt thấy chết nên giấc ngủ lúc này cũng quý giá lắm! Anh bỏ qua nốt những vị khách này và tiến trở lại hàng ghế tầng một. Ở đây có một bà lão đang thức.

- Bà cho cháu xin tiền xe - anh ta từ tốn đưa hai tay ra trước mặt bà lão.

- Tôi đi Đà Lạt, đi thăm nơi hai chúng tôi từng đến.

- Dạ, bà cho cháu bốn trăm nghìn đồng.

- Tôi tám mươi tuổi rồi. Đi thăm nơi hai vợ chồng tôi từng nghỉ dưỡng. Ông ấy mất đã tròn tám năm rồi. Tôi nhớ ông quay quắt. Buồn lắm! Không có ông ta ở bên cạnh cuộc sống thật buồn.

Cái xe này là xe “Tình nhân” - người lơ xe nghĩ. Anh ta ngồi xuống ở ghế trống cạnh bà lão. Hai tay chắp lên má nhìn bà chăm chăm trong ánh đèn xanh mờ quét qua gương mặt có làn da rất sáng. Sao bà lão này không là vợ của ông lão kia nhỉ, anh ta chực cười với ý nghĩ đó. Như thế họ đỡ phải cô đơn, đỡ phải tìm nhau giữa những trống vắng đến thê lương trong cuộc sống. Xe trườn lên dốc, một số hành khách đã thức dậy trong không khí nồng nặc vừa nôn. Có tiếng trẻ con khóc khi cơn say và thối đủ. Anh đi một lượt trong xe làm công việc hàng ngày của mình, đó là phát những chiếc bao bóng.

- Lấy bao đi mấy chú, mấy dì. Chuẩn bị trước nếu ai bị nôn đấy. Đoạn dốc này dài.

Người lơ xe đi phát bao bóng cho từng người. Anh đặt lên bàn ăn trên mỗi chiếc giường nằm một chai nước và chiếc khăn lạnh. Xong anh đi thu tiền xe, không phải gấp gáp như thế nhưng cần phải hoàn thành công việc này để thực hiện công việc khác, đến điểm đó khách khác là phải sắp xếp chỗ cho khách, bốc hàng và rồi lại thu tiền. Cuộc sống trên xe nó như thế, nên đến ba mươi lăm tuổi anh chẳng lấy nổi một tấm đàn bà để gửi mùi tình yêu, để sinh con đẻ cái. Mà thân chỉ nuôi nổi mình thân, anh đâm ra tính toán. Chừng ấy tiền không đủ đảm bảo cho một gia đình có vợ con. Thôi tạm thời gọi chủ nghĩa độc thân muôn năm, sang trang khác tính câu chuyện khác. Mà suy nghĩ này có từ hồi anh ba mươi tuổi, đến giờ đã năm năm. Như vậy năm năm không cất nổi một trang đời. Cuộc sống đôi lúc cũng lắm điều khốn khó.

Xe bắt đầu trườn lên nửa con dốc, hầu hết khách trên xe đều thức dậy thều thào trò chuyện với nhau. Người quen người lạ gì cũng nói chuyện sất. Miễn là ngồi cạnh nhau. Trong không gian này không thể im lặng, đôi lúc xe trôi qua đỉnh đèo dưới ánh trăng suông với những điều đáng ngờ về thân phận. Sóng và chém gió, đó là sở trường của đám thanh niên. Xe này chỉ có mỗi anh ngồi cạnh ông lão tám mươi hai tuổi là trẻ nhưng trông rất lù lì. Hay nói đúng hơn là nhìn mặt anh ta có tâm sự, cha này chắc có nỗi buồn gì đấy. Nhìn dáng trầm tư, ánh nhìn cố định vào tấm gương ra ngoài cửa xe. Ở đó đâu thấy gì, màn đêm đồng lõa với sự mịt mù tối tăm. Có thể, anh ta nhìn vào đâu đó còn sót lại trong ký ức của mình hoặc những thoáng buồn của ánh đèn rớt qua.

- Anh đi đâu đấy? - Cụ già tám mươi hai tuổi hỏi người thanh niên. Anh ta vẫn chưa tỉnh giấc với cơn suy tư của mình. Nhưng ông già đã nghe thấy tiếng lao xao, và ông cho đó là câu trả lời của anh ta nên mới tiếp tục cuộc trò chuyện. - Sao lại bỏ nhà đi, nhà là mái ấm sao bỏ đi. Chắc vợ chồng cơm không lành canh không ngọt.

- Cụ nói sao cơ ạ? - Anh ta sực tỉnh và quay mặt sang phía cụ già.

- Tôi đi Đà Lạt, đi thăm lại nơi vợ chồng tôi từng đi qua, tôi nhớ bà ấy đến không ngủ được. Có thể đây là chuyến đi cuối cùng của tôi. Tuổi này ngủ không thức dậy là chuyện thường. Nhưng còn hơi thở là tôi vẫn yêu vợ mình.

- Sao vợ cụ không ở cùng?

- Tôi nghe rồi, anh nói anh bỏ nhà đi vì chuyện vợ con...

- Cháu không định nói vậy.

Nhưng đó là chuyện thực. Anh đang chạy trốn vợ mình. Cuộc sống với bao ngờ vực và xúc phạm nhau. Anh muốn có thời gian để nghĩ lại.

- Ông ấy không nghe được điều anh nói đâu - người lơ xe nói chen vào. Anh thanh niên đưa ánh nhìn khó hiểu.

- Tôi không biết nữa, ông ấy biết tôi bỏ nhà đi.

- Tôi xin lỗi nhưng vì mắt anh buồn quá! Ông đoán cuộc sống phổ biến hiện nay của lớp trẻ. Thực sự chứ? Chuyện anh bỏ nhà đi.

- Thực sự.

- Cô ấy không phản ứng gì về chuyện anh đi?

- Biết đâu mà phản ứng. Tôi nhảy xe là đi vậy.

- Còn con anh?

- Chúng tôi chưa có con.

Người lơ xe im lặng, anh vỗ lên vai người thanh niên vẻ cảm thông rồi trở lại những hàng ghế cuối thu tiền xe của hành khách. Tiếng nhạc buồn vắt vẻo trên xe. Và cả những câu chuyện hành khách nói cùng nhau anh đâm ra ngán. Đó là những mảnh vỡ của gia đình. Những ông chồng nghiện rượu, những đứa con đập đá, những bà vợ thích trai đẹp đi chơi hoang... bao nhiêu chuyện, của từng phận người trên chiếc xe này. Họ xa lạ với nhau nhưng bộc bạch hết tâm sự. Ai cũng nói những điều mình ảm ức. Chẳng phải sợ ai gièm pha. Vì lý gì mình đưa ra cũng đúng so với những người họ cho là có lỗi với họ. Hơn bốn mươi chỗ ngồi trên xe là hơn bốn mươi thân phận con người, buồn có, vui có, khổ đau có, hạnh phúc có. Ở trong xe, mặc sức cóp nhặt những mảnh đời. Nhưng anh khoái chí khi nói chuyện với bà lão tám mươi và ông lão tám hai. Họ nói ra những điều hết sức êm ái, như ai đẩy thử giọng cho một ca khúc về tình yêu.

- Bà ơi! Cháu thu tiền xe nhé! - Anh lơ xe quay trở lại bà lão tám mươi tuổi.

- Bà không ăn đâu, cậu ăn đi - bà lão chống ché với trái vú sữa trên tay anh ta.

- Cháu xin tiền xe. - Anh giơ xấp tiền lên để minh họa cho bà lão hiểu.

- Bà già rồi, không có nhiều tiền đâu. Cậu đi đổi chỗ khác.

- Cháu lấy tiền xe. - Anh ta phì cười. Và người thanh niên cũng cười theo.

- Tiền xe hả?

- Vâng!

- Bao nhiêu?

- Bốn trăm nghìn thưa bà.

Bà lão đưa cho anh lơ xe ba trăm tám mươi nghìn đồng với lý do bà trả lại khăn lạnh và nước uống. Như mỗi bận, có thể anh khó chịu. Nhưng với vị khách này thì anh không thể làm khác hơn.

- Bà cứ dùng khăn lạnh và nước uống, cháu không lấy thêm.

- Tôi có khăn đây này, ông ấy tặng tôi từ hồi mới cưới nhau. Không lau khăn khác, tôi sợ ông ấy sẽ buồn.

Người thanh niên nhìn chiếc khăn thêu trên tay bà lão. Đó là một chiếc khăn đã cũ sờn nhưng còn vết dấu của đôi chim bồ câu. Cô ấy - anh ta nghĩ - chiếc khăn mình tặng cô ấy đã vứt bỏ lâu rồi. Không phải nó cũ, nó không hợp thời. Những người đi làm bằng ô tô không dùng những chiếc khăn như anh tặng - cô ấy nói với anh như thế. Và một chiếc khăn khác được thay thế từ một cửa hiệu nào đó trên đường. Đó không phải là vấn đề mà anh bỏ đi. Cuộc sống của hai người họ không còn là màu hồng, anh không kiếm được nhiều tiền. Anh chỉ là một cán bộ thuần túy. Cô thích những cửa hiệu, với

bạn bè nam có, nữ có. Những bữa cơm ở nhà hàng và những cuộc khẩu chiến xảy ra khi anh và vợ mình trở về nhà.

- Tôi không còn thích cuộc sống này. - Cô nói với anh.

- Anh thấy nó tốt mà.

- Đó là anh thấy, một người đàn ông chỉ trông chờ vào lương mà bảo cuộc sống gia đình mình là tốt. Mọi người họ đi cả rồi. Chỉ còn anh đứng lại.

- Anh yêu em!

- Em biết!

- Như thế chưa đủ?

- Em không biết, có thể em có lỗi nhưng em không còn muốn sống với anh...

Nếp sát mặt mình vào tấm gương, người thanh niên nhớ lại câu chuyện. Anh cũng nhớ lắm chiếc khăn tay có đôi bồ câu, khó khăn lắm anh mới lòng được nó để tặng cô. Anh mua về từ cửa hiệu bán đồ lưu niệm cho học sinh cấp ba. Ban đầu cô rất thích, nhưng đồng nghiệp cứ cho là trẻ con rồi qua năm tháng, nó lỗi một đến kỳ lạ. Anh đã không nhận ra, từ những chấp vá của cuộc sống. Từ những thứ đã đi lên và cả những đổi thay. Anh đứng lại dòm ngó hạnh phúc của mình. Anh vẫn yêu cô, vẫn như ngày trước. Đây là điều mà cô cho rằng anh đã đứng lại. Hay chính những nò đùa của vật chất khiến cô không còn muốn sống cùng anh? Chuyện tưởng chừng đơn giản. Nhưng nó giải quyết bằng một chuyến đi mà có thể anh sẽ không trở về.

- Cô đi đâu? - Người lơ xe hỏi cô gái rất kiệm lời ngồi ở hàng ghế đằng sau cùng với chiếc khẩu trang bịt kín mặt. Cô không trả lời anh mà

chìa ra cho anh bốn tờ tiền một trăm nghìn mới cóng. Xong công việc đó cô trở lại trạng thái ban đầu, cô nằm vắt mình lên chiếc gối và nhìn ra ngoài tấm gương. Trên xe, có đi mấy chuyến rồi cũng không quen mặt nổi. Và những người hành khách đi cùng tuyến đường cũng khó mà nhận ra nhau. Xe chạy đêm và rạng sáng trả khách ở vườn hoa thành phố. Có thể, một vài người quen sẽ nhận ra nhau khi trời rạng sáng. Có người khắp khởi mừng, có người trách cứ nhau. Mà chuyện biết tông tong là chuyến xe quá đông người nên không thể nhận ra nhau trong đêm được.

- Mấy giờ xe tới vườn hoa nhỉ? - Ông lão tám hai tuổi hỏi anh lơ xe.

- Dạ khoảng bốn rưỡi cụ à.

- Tôi trả tiền.

May quá! Anh lơ xe lại cười. Với những hành khách như thế này anh rất đỗi. Khó khăn lắm mới ra dấu cho người ta hiểu. Lấy tiền xong từ tay ông lão, anh lơ xe đến hàng ghế cuối cùng nằm cạnh giường cô gái bịt kín mặt. Lúc này cô đã gỡ khẩu trang để uống nước. Cô trò chuyện với người đàn bà bế con ngồi bên cạnh.

- Con của cô đấy à? - Cô gái hỏi.

- Vâng.

- Chúng tôi chưa có con, chúng tôi phải kế hoạch cho công việc, rồi nhà đất và xe cộ nữa.

- Em chỉ là nông dân, cứ sinh con theo lộc trời. Có muốn sắp xếp như chị cũng chịu, chị đi công tác à?

- Không, tôi đi tìm chồng mình.

- Chị bảo sao cơ?

- Anh ấy giận tôi và bỏ đi. Tôi nghĩ mình đã sai khi nghĩ rằng tôi có thể sống rất tốt mà không có anh ấy. Khi trở về nhà đã không thấy anh.

- Sao chị không điện thoại cho anh, biển người mênh mông vậy biết đâu mà tìm? Làm sao chắc anh đi lên tuyến này được.

- Anh không mang theo điện thoại. Tôi phải thử vận may. Tôi linh cảm là anh sẽ không trở về.

- Tội nghiệp chị quá!

- Tôi đáng mà.

Cô gái khóc, tấm khăn tay có đôi bờ câu màu hồng ướt đầm nước mắt. Cô đưa ngón tay lên miệng cắn đến bật máu. Người đàn bà ngồi bên cạnh để con nằm xuống giường đến gỡ tay cô gái ra.

- Tay cô chảy máu rồi. Bình tĩnh, cô sẽ tìm được chồng thôi.

- Tôi mong có được điều đó, tôi mong được như chị.

- Này! Tôi không có chồng đâu đấy.

- Sao cơ?

- Tôi không lấy được chồng, lỡ thì mà. Tôi xin con của một người đàn ông trong xã. Khi có bầu, anh mặn nồng với tôi vì đứa con là con trai. Đó là lý do tôi phải rời bỏ quê mình lên thành phố kiếm sống. Tôi không muốn ảnh hưởng đến hạnh phúc của gia đình họ.

- Cô tốt thật đấy!

- Tôi có lỗi mà, có ra gì đâu. Chỉ tại tôi yêu trẻ con quá!

Chuyến xe đỗ lại ở quăng đường có mấy cái quán thức suốt đêm để đợi khách đường dài. - Xe ăn khuya ở đây, ai không ăn thì có thể rửa chân tay, đi vệ sinh rồi trở lại nhà xe - anh lơ xe nói với mọi người. Ông lão tám hai và bà lão tám mươi xuống xe, họ ngồi cùng bàn. Anh thanh niên ngồi cạnh. Kế đó là bàn ăn của nhà xe.

- Ông bà dùng gì? - Người phục vụ hỏi.

- Tôi đi Đà Lạt, tôi đi thăm nơi tôi và vợ tôi từng đến. Tôi nhớ bà ấy quá!

- Tôi đi Đà Lạt, tôi đến vườn hoa. Tôi nhớ ông nhà tôi, ông ấy chết lâu rồi.

Người phục vụ nhìn họ mỉm cười rồi đưa thực đơn cho họ.

- À, cái món này. Phở cá rô nướng. Tôi và vợ tôi từng ăn nó, đó là bữa ăn đầy kỷ niệm. Bà ấy ăn hết hai bát còn tôi thì ngồi nhìn đến quên đi.

- Cho tôi một ổ mì nguội, mì bì xiu và dai ấy. Ông nhà tôi rất thích thứ mì đó. Tôi sẽ ăn nó, trước đây thì không.

Người thanh niên gọi một phần cơm gà.

- Cho tôi cơm gà, vợ tôi cũng từng rất thích thứ đó. Tôi sẽ dùng nó.

Trên xe còn lại một số người, cô gái bịt kín mặt cũng nằm luôn ở đó, cô không đi vệ sinh, không rửa mặt, không ăn uống. Cơn buồn miên man kéo cô vào những suy tư khiến cô không biết xe khách đang dừng. Khi mọi người đã lên xe đầy đủ thì cô nói với lơ xe.

- Tôi muốn ăn một suất cơm gà, tôi nghe đói.

- Sao này giờ mọi người xuống dùng bữa cô lại không đi cùng?

- Tôi xin lỗi, đợi cho năm phút. Tôi sẽ mua nó và mang theo.

- Đưa cho cô ấy - người thanh niên nói với lơ xe. Và anh chuyển suất cơm gà đến cho cô gái.

- Của cô đây.

- Ai mua vậy?

- Khách trước xe, họ không dùng. Cô có thể trả tiền lại anh ta nếu cô muốn.

- Cảm ơn, về bến tôi sẽ hoàn lại tiền.

Xe miệt mài gánh những con người đi về thành phố. Trời dần về sáng, những hành khách trên xe vẫn ngủ, ông lão và bà lão thì không, họ ngồi lại cạnh nhau giữa sàn xe và trò chuyện.

- Tôi vào đó và bắt xe ôm đến thác hoa của khu nghỉ dưỡng. - Bà lão nói.

- Tôi cũng đến đó, tôi đi taxi, bà có thể đi cùng.

- Chồng tôi chết rồi nhưng nơi đó là kỷ niệm sống.

- Bà đi thăm con?

- Tôi đi thăm chồng.

- Già vậy mà còn chồng, tốt quá!

Họ nói rất to, những câu thoại có phần lệch lạc. Những hành khách vẫn yên ả nằm ngủ. Có thể cả một chặng đường dài khiến họ mệt nhọc không còn sức nghe. Thành phố hiện ra giữa lãng đãng sương sà sà xuống mặt đất với những đồi thông xanh và con đường đầy hoa hồng. Xe đã về

bến, vườn hoa nằm cạnh đó trong rừng rình sương mai trên những cánh hoa mịn màng. Bà lão gọi ông lão trong tiếng cười đầy sáng khoái.

- Ông lão! Xem kìa, vườn hoa vẫn những bông hoa cũ, đẹp quá lão già!

- Bà đi taxi cùng tôi đến khu nghỉ dưỡng, thác hoa nằm trong khu ấy đúng không? Bà không phải trả tiền đâu mà lo.

Bà lão không trả lời, mắt bà đang nhìn vườn hoa chăm chú. Và đôi môi ấy đang bận với nụ cười. Trên xe, hành khách đã bước xuống hết. Cô gái bước đến bên người lái xe để trả tiền suất cơm. Anh lái xe đưa tay chỉ người thanh niên đang ngồi nơi ghế đá. Cô cầm năm mươi ngàn tiến đến gần anh ta. Cô nhìn chăm chú vào khuôn mặt ấy đến khi những giọt nước mắt thi nhau tuôn ra trên gò má. Người thanh niên vẫn ngồi mãi miết ngắm những khóm hoa hồng. Sương vẫn lã lã rơi trên miền đất lạnh.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Biển Không Có Sóng

Chương 2: Cà Phê Đen Và Sinh Tố Xoài

Chương 3: Đêm Tàn Gánh Hát

Chương 4: Đừng Liên Lạc Với Em

Chương 5: Hoa Biêng Lạnh

Chương 6: Mưa

Chương 7: Phận Đàn Bà

Chương 8: Sao Anh Lại Lấy Chồng Em

Chương 9: Thê Lang Thê Lang

Chương 10: Cơn Mưa Rừng Đã Ngớt

Chương 11: Xe Lăn

Chương 12: Con Đò Vô Tích

Chương 13: Hoàng Tử Và Công Chúa

Chương 14: Hạt Cát

Chương 15: Mưa Lá Tre

Chương 16: Những Con Thú Trong Đoàn Xiếc

Chương 17: Tìm Đường Lên Trời

Chương 18: Maria Huyền Ân

Chương 19: Mộng Tam Hoa

Chương 20: Nhà Văn

Chương 21: Trời Không Tắt Nắng

Chương 22: Trong Đám Cưới

Chương 23: Vườn Hoa Và Sở Thú

Chương 24: Xe Người